

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

V. C. Andrews

Gazap Tohumları

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

ISBN 975 - 405 - 581 - 5 95-34-y-0131-382

1. Basım - Temmuz 1982

2. Basım - Kasım 1995

Dizgi - Baskı: Altın Kitaplar Matbaası

V.C. Andrews

GAZAP TOHURLARI

Türkçesi: Füsün Doruker

BAŞLARKEN

Akşamüstleri gölgeler uzamaya başlarken, Paul'un mermer heykellerinden birinin yanına sessizce oturup, asla unutamadığım geçmişi ve erişmek istemediğim geleceği fısıldamalarını izledim. Yükselen ayın soluk ışıklarında dağılan sis, başka türlü davranmış olmam gerektiğini anımsatırdı bana. Ama ben içgüdüleriyle yönetilen bir insanım ve asla değişemeyeceğime inanıyorum.

Bugün saçlarımın arasında ilk akları gördüm ve yakında büyükanne olacağım aklıma geldi. Acaba nasıl bir babaanne olacağım? Nasıl bir anne oldum? Chris'in gelip tatlı mavi gözleriyle bana solan bir kâğıt çiçek olmadığımı söylemesini bekleyerek oturuyordum.

Yanıma oturup kolunu omzuma atınca başımı göğsüne yasladım. İkimiz de kendi öykümüzün artık sona ermekte olduğunu, bundan sonrasının Jory ile Bart'a kaldığını biliyorduk. Şimdi onlar yaşamlarını kendilerince anlatacaklar size.

Tarayan: Yaşar Mutlu

BOLUM I

Jory

Babamın beni arabayla okuldan almadığı günler, sarı okul otobüsünden ıssız yolun kenarında inip çalılarının arasına sakladığım bisikletime atlayıp eve giderdim. Daracık virajlı yoldan ilerlerken, gözlerim her seferinde bizimkinden bir önceki terkedilmiş koskocaman eve takılırdı. Burası kimindi? Niçin terkedilmişti?

San Fransisco'nun yirmi mil kadar kuzeyinde Fairfax'da oturuyorduk. Dağların ardında büyük bir orman ve okyanus vardı. Çoğunlukla büyük dalgalar halinde çevremize inen sis bütün bir gün kalkmazdı; son derece soğuk ve sevimsizdi ama aynı zamanda romantik ve gizemliydi.

Gerçi yaşadığım evi seviyordum, ama yaşlı manolya ağaçları ve İspanyol sarmaşıklarıyla süslü bir bahçede yaşamış olduğumu da hayal meyal ve özlemle anımsıyordum. Koyu renk saçları kırışmış, uzun boylu, bana oğlum diyen bir erkek beliriyor gözlerimin önünde. Yüzünü tam olarak çıkaramıyorum ama beni sevip güven vermiş olduğunu çok iyi biliyorum. Büyümenin kötü bir yanı da bu işte; hiç kimse sizi kucağına alıp okşayacak kadar büyük değil artık.

Chris annemin üçüncü kocası. Öz babam ben doğmadan ölmüş. Adı Julian Marquet'ymis ve bale dünyasında herkes onu tanımış. Annemin ikinci kocası olan Dr. Paul Sheffield'i ise Clair-mont dışında pek kimse tanımazdı. Güney Carolina'nın Greeng-lenna adındaki başka bir küçük kentinde de büyükanne Madam Marisha yaşıyor.

Büyükanne bana her hafta mektup yazar ve yılda bir kez onu görmeye gideriz. Sanırım dünyanın en ünlü baleti olmamı en az benim kadar o da istiyor. Babamın yolunda ilerleyip, onun yaşamını boşa harcamamış olduğunu gerek ona, gerekse tüm insanlığa kanıtlayacağım bir gün.

Bir zamanlar çok güzel ve ünlü bir balerin olduğunu hiç kimsenin unutmamasına fırsat vermeyen büyükanne, yetmiş dört yaşındaki herhangi bir tatlı ihtiyaç değil. Bir kere kendisine başkalarının yanında büyükanne dememi yasaklamış ve bir gün eğer istersem anne diyebileceğimi fısıldamıştı kulağıma. Çok sevdiğim bir

annem varken, ona anne demek işime gelmediği için herkes gibi ben de Madam Marisha demeye başlamıştım.

Kış ayları boyunca iple çektiğimiz Güney Carolina yolculuğu, vadinin ortasındaki ahşap evimize dönünce hemen unutulurdu. «Rüzgârın esmediği bir vadi...» derdi annem sık sık. Sanki rüzgâr onu çok rahatsız ediyordu.

Bisikletimi yerine bırakıp eve girdim. Ne annem vardı ortalıkta, ne de Bart. Doğruca akşam yemeğini hazırlayan Emma'nın yanına koştum. Mutfaktan pek çıkmadığı için tombul vücudunu yadırgamamak gerekir. Gülümsemediği zaman uzun yüzü pek asıktır, ama sizden herhangi bir şey isterken tatlı tatlı güldüğü için dediğini yapmak zor gelmez. Yine de Bat sürekli olarak ona karşı çıkar. Küçük kardeşim bardağına süt koyarken döktüğü, bir şişe su taşıırken hep düşürüp kırdığı için Emma'nın benden çok onunla ilgilendiğini sanırdım haklı olarak. Kardeşim yürürken bile masalara çarpar, lambaları düşürür. Evin herhangi bir yerinde bir uzatma kablosu kullansanız, Bart'ın ona takılıp düşeceğinden emin olabilirsiniz.

«Bart nerede?» diye sordum, rostonun yanına koymak için patates soyan Emma'ya.

«Şu çocuk okulda daha uzun süre kalmaya başlayınca ne kadar mutlu olacağımı anlatamam, Jory. Mutfğa girmesinden hiç hoşlanmıyorum. İşimi gücümü bırakıp neyi düşürüp kıracağını koliamak için peşinde dolaşmak zorunda kalıyorum. Tanrıya şükür sık sık girip o duvarın üstüne oturuyor... Söyle bakayım ne yapıyorsunuz siz o duvarın üstünde?»

«Hiiiç.» Duvarın ardındaki boş eve gidip oyun oynadığımızı ona açıklamak istemiyordum. Gerçi oraya gitmemiz yasaklanmıştı ama annemizle babamız her şeyi bilmek zorunda değildiler.

«Annem nerede?» diye sordum, bale dersini iptal edip eve döndüğünü öğrenince.

«Jory, hem herkesin peşinden koşup, hem de işimi yapamam. Biraz önce tavanarasına çıkıp eski fotoğraflarını karıştıracağını söylemişti. Niçin yanına gidip ona yardım etmiyorsun?»

Ayağının altında dolaştığımı söylemişti kibarca. Koridorun sonundaki büyük dolabın arkasındaki merdivenlerden çıkılıyordu tavanarasına ve oraya doğru yürürken ön kapı açılıp babam geldi. Mavi gözlerinde dalgın bir bakışla holde durduğunu görünce, sesimi çıkarmadan bekledim. Büyük, siyah doktor çantasını bırakıp yatak odasına doğru giderken, dolabın aralık kapısının önünden geçti ve yukardan gelen bale müziğini duyunca durakladı. Annem niçin yine oraya çıkmıştı? Neden orada dans ediyordu. Kendisine sorduğumda, toza ve sıcağa karşın, burda dans etmek 'zorunda' hissettiğini söylemişti bir gün. «Sakin babana söyleme bunu,» diye de sıkı sıkı tembih etmiş ve uzun bir süre tavanarasına çıkmamıştı.

Bu kez ben de yanına gidecek ve babama ileri süreceği bahaneleri dinleyecektim.

Parmak uçlarıma basarak yukarı çıktım. Babam tam ortada sarkan çıplak ampulün altında durmuş, varlığını hissetmeden dansını sürdüren annemi izliyordu. Gerçi eski pikapta Uyuyan GüzePin müziği çalıyordu ama annem elinde süpürgeyle Sindirel-la'yı oynuyordu.

Üvey babamın gözlerinde öylesine hüznü bir bakış vardı ki, annemin orada dans etmekte ona dayanılmaz bir acı verdiğini anladım. Aralarında geçenleri pek anlayamıyordum doğrusu. Daha on dört yaşındaydım, Bart'sa dokuzundaydı ve henüz çocuk sayılırdık. Annemle babamın arasındaki aşk, arkadaşlarımla ailelerinde tanık olduklarıma hiç benzemiyordu. Birbirlerine baktıkları zaman bakışları uzun süre kenetleniyor ve evin içinde dolaşırken bile birbirlerine dokunmaktan kendilerini alamıyorlar-dı.

Annemle babamın biz çocuklarına, yabancılara ve birbirlerine karşı gösterdikleri yüzleri çok farklı. Ama belki de tüm yetişkinler böyle davranır, bilmiyorum.

Annem uzun sarı saçları yelpaze gibi arkasında dalgalanarak bembeyaz giysileri içinde hızla dönerken, gözlerimizi ondan alamıyorduk. Yerde ve raflarda eski oyuncaklarımız, kırık bisikletlerimiz, bir gün yapıştırdığımız diyerek atmadığımız çatlak tabaklar vardı ve annem elindeki süpürgeyi neredeyse bir kılıç gibi kullanarak onlara saldırıyordu.

«Gidin burdan,» diye haykırıyordu tıpkı kölelerine emreden bir kraliçe gibi. «Gidin! Bir daha gelmeyin! Bana acı vermeyin!» Öylesine hızlı dönüp adım atıyordu ki, neredeyse başım dönecekti. Ayakkabılarımı fırlatıp bir zamanlar öz babamın yaptığı gibi bu çılgın dansa ona eşlik etmek geldi içimden. Ama gölgelerin arasına sığınıp seyretmemem gerektiğini bildiğim sahneyi izlemeyi sürdürdüm.

Boğazına yükselen bir yumruyu yok etmek istiyormuş gibi yutkundu babam. Annem öylesine güzel ve genç duruyordu ki... Gerçi otuz yedi yaşındaydı ama okulundaki on altı yaşında kızlar gibi en ufak bir söze alınır, kırılırdı.

«Cathy,» diye bağırarak pikabın kolunu kaldırdı babam. «Dur! Ne yapıyorsun?»

Annem korkuyla ince, zarif kollarını salladı ve minik adımlarla ona yaklaşıp etrafında dönmeye başladı. Bu kez süpürgesini babama karşı sallıyordu. «Yeter!» diye haykırdı babam ve süpürgeyi kapıp uzaklara fırlattı. Sımsıkı belinden yakalarken kollarını kıpırdatmasına izin vermemişti; annemin yanakları kızardı ve kolları serbest kalınca kırık kuş kanadı gibi titreyerek boğazına uzandı. Solgun yüzünde gözleri irileşti ve koyuldu. Dudakları titreyerek başını çevirdi ve babarjın işaret ettiği yere baktı.

Babamın bize oyun odası olarak hazırlayacağını söylediği köşede iki tek kişilik yatak vardı. Bu karmaşanın arasında ne arıyorlardı acaba?

Annem boğuk ve ürkek bir sesle söze başladı. «Eve geldin demek, Chris. Hiç bu kadar erken geldiğin olmamıştı, ama...»

Babamın annemi burda yakalamış olması beni rahatlatmıştı. Tozlu, pis yerde bir daha dans etmemesini söyleyecekti herhalde. Zavallı annemin bir bahane bulmakta güçlük çektiğini hissettim.

«Cathy, gerçi yatakları ben buraya çıkarmıştım arpa yerleştirmeyi nasıl becerdin?» diye bağırdı babam. «Şilteleri nasıl getirdin buraya?» Yatakların arasında duran piknik sepetine gözü takılınca irkilerek, «Cathy,» diye haykırdı. «Tarih mutlaka kendini tekrar-lamalı mı? Başkalarının hatalarından ders alamaz mıyız? Her şeyi yeni baştan yaşamak zorunda mıyız?»

Nelerden söz ediyordu babam?

«Catherine,» diye sürdürdü sözlerini soğuk bir sesle. «Hırsızlık yaparken yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi masum görünmeye çalışıp durma karşımda. Niçin temiz çarşaf lar ve yeni battaniyeler serdin yataklara? Niçin aldın bu sepeti? Bunların benzerle» rini yeterince görmedik mi?»

Daha önceleri bazen yaptığımız gibi dans edip yorulunca uzanmak için getirmiş olduğunu sanıyordum yatakları. Bu sepetin ne özelliği vardı acaba?

Biraz daha yaklaşmış bir direğin arkasına gizlendim. İkisine de büyük acı veren bir olay geçmişti sanki aralarında ya da bir türlü iyileşmek bilmeyen bir yaraları vardı. Annem şaşırmış ve utanmışa benziyordu. Baba dediğim adamın onu kollarına alıp teselli etmek istediğinden emindim. «Cathy,» diye yalvardı babam.

«Lütfen gitgide ona benzeme!»

Annem başını kaldırarak omuzlarını geriye attı ve babamın yüzüne gururla baktı. Uzun saçlarını arkaya savururken tatlı tatlı gülümsüyordu. Acaba yanıtlamak istemediği soruları sormaktan vazgeçirmeye mi çalışıyordu babamı?

Tavanarasının içkarartıcı loşluğunda beklerken birdenbire üşümeye başladım. Garip bir titreme benliğimi sardı ve saklandığım yerden kaçma arzusuna kapıldım. Gizlice onları gözetlediğim için utanıyordum. Casusluk benim değil, Bart'ın eğlencesiy-di.

Dikkatleri çekmeden oradan çıkamayacaktım. Gizlendiğim yerde kalmak zorundaydım.

«iyi bak bana, Cathy. Artık masum genç kız rolünü oynamı-yorsun ve bu bir piyes değil. Bu yatakların burada olması için hiçbir neden yok. Piknik sepeti de yalnızca korkularımı artırıyor. Neler yapmayı tasarlıyorsun?»

Annem ona sarılacakmış gibi kollarını açtı ama babam onu itip sözlerini sürdürdü. «Bana kendini acındırmaya kalkma. Her gün eve gelirken, bunca yıldan ve bunca olaydan sonra niçin hâlâ aynı duyguları taşıdığımı ve neden senden bıkmadığımı şaşıyorum. Yine de seni seviyor, istiyor ve sana güveniyorum. Aşkımı iğrenç bir şekle sokma!»

Annem gibi ben de çok şaşırmıştım. Yoksa babam onu gerçekten sevmiyor muydu? Bunu mu anlatmak istiyordu? Sanki ilk kez görünüyormuş gibi gözlerini yataklara dikmişti annem.

«Yardım et, bana Chris,» diyerek babama yaklaşmış ve tekrar kollarını açtı. «Lütfen beni anlamazlıktan gelme. Sepeti satın aldığımı bile anımsamıyorum. Geçen akşam düşümde buraya çıkıp yatakları kurduğumu gördüm ve bugün buraya girip hazır olduklarını görünce senin yaptığını sandım.»

«Cathy! BU YATAKLARI BEN KOYMADIM BURAYA!»

«Gölgeden çık biraz, nerede durduğunu bile göremiyorum,» dedi annem uzun parmaklarıyla görünmez örümcek ağlarını sil-kerken. Sonra parmaklarına bakakaldı. Yoksa örümcekler gerçekten parmaklarını birbirine mi bağlıyordu?

Gözlerimi bir kez daha etrafta dolaştırdım. Tavanarasını hiç bu kadar temiz görmemiştim. Yer silinmiş, eşyalar kutulara yerleştirilmiş, hatta daha şirin bir hava kazanması için duvarlara çiçek resimleri bile asılmıştı.

Anneme sanki çıldırmış gibi bakıyordu babam. Kentin en iyi doktoru olduğuna göre annemin hastalığını anlayamaz mıydı? Unuttuğunu söylerken rol yapıp yapmadığını mı anlamaya çalışıyordu. Ürkek bakışlarında başka anlamlar mı görüyordu yoksa? «Cathy, korkman gerekmez. Artık ne bir ihanet denizinde yüzüyor, ne de boğuluyorsun. Karabasan da görmüyorsun. Yanında ben varken çırpınman gereksiz.» Sonra uzanıp onu kollarına aldı.

— 15 —

GAZAP TOHUMLARI

«İyileşeceksin sevgilim,» diyerek sırtını okşadı, gözyaşlarını kuruttu. Sevgiyle çenesinden tutup uzun uzun dudaklarından öptü. Soluğum kesilmişti.

«Büyükanne öldü. Foxworth Malikânesi yanıp kül oldu.»

Foxworth Malikânesi de neresi acaba?

«Hayır olmadı, Ghris. Bir süre önce merdivenleri tırmandığını duydum. Kapalı yerlerden korktuğunu bilirsin. Nasıl tırmanabildi acaba daracık merdiveni?»

«Bunu duyduğun zaman uyuyor muydun?»

İçim titredi. Nelerden söz ediyorlardı? Hangi büyükanneydi adı geçen?

«Evet,» diye mırıldandı annem dudaklarını kocasının yüzünden ayırmadan. «Sanırım banyodan sonra yatağıma uzanınca karabasanlar görüyorum. Buraya çıkışımı bile anımsamıyorum. Niçin geldiğimi, niçin dans ettiğimi bilmiyorum. Belki de aklımı kaçıyorum. Bazen onun yerinde görüyorum kendimi ve benliğimden nefret ediyorum!»

«Hayır sen o değilsin. Annemiz bizi rahatsız edemeyecek kadar uzakta. Virginia ile aramızda üç bin mil var. Kuşkuya kapıldığın zaman kendine şunu sor: En kötüsünü atlatabildiğimize göre, iyi günlere dayanamayacak mıyız?»

Hem'kalmak, hem de gitmek istiyordum. Neden söz ettiklerini bilmediğim halde, içinde bulundukları aldatmaca denizinde boğulduğumu hissediyordum. Karşımda hiç tanımadığım daha genç, daha güçsüz, güvenilmez iki yabancı duruyordu sanki.

«Öp beni,» diye mırıldandı annem. «Beni uyandır ve hayaletlerden uzak tut. Ne yaparsam yapayım beni seveceğini söyle.»

Babam isteklerini yerine getirince, annem biraz daha dans etmek istediğini söyledi ve pikapı çalıştırdı. Yine aynı müzik doldurdu tavanarasını.

Benim için çok kolay olan bale adımlarını babamın güçlükle ayak uydurmasını seyrettim gizlendiğim yerden. Annem kadar yetenekli birine eşlik edecek becerisi yoktu. Sonra annem plağı değiştirdi.

Karanlıkta dans ederek,

Müzik bitene dek, karanlıkta dans ederek...

Şimdi babam onu kollarına almış, yanak yanağa beceriyle döndürüyordu orta yerde.

«Ardımızda uçuşan kâğıt çiçekleri özlüyorum,» dedi annem alçak sesle.

«Ve aşağıda ikizler.televizyon izlerlerdi.» Babamın sesi de alçak ve yumuşaktı. «Yalnızca on dört yaşındaydın ve çok utandığım halde yine seni severdim.»

Utamak mı? Niçin?

Annem on dördündeyken babam onu tanımıyordu ki... ilk karşılaşmalarını anımsamaya çalışarak kaşlarını çatıttım. Annemle küçük kardeşi Carrie, anne ve babaları trafik kazasında ölünce evden kaçıp güneye giden bir otobüse binmişler ve Henny adındaki iyi kalpli zenci kadın onlara acıyıp yanında çalıştığı Dr. Paul'ün evine götürmüş. Annem bale derslerine başlamış ve Julian Marquet ile, yani benim babamla evlenmiş. Babamın ölümünden kısa bir süre sonra ben doğmuşum ve annem Dr. Paul ile evlenmiş. İşte Bart'ın babası da bu Dr. Paul'dü. Çok uzun zaman sonra Dr. Paul'ün küçük kardeşi olan Chris ile tanışmış. Öyleyse annem on dört yaşındayken Chris onu nasıl sevmiş olabilir? Acaba bize yalan mı söylediler? Oh Tanrım...

Dans bitince tartışma tekrar başladı. «Biraz kendine geldin,» dedi babam. «Şimdi bana söz vermeni istiyorum. Bana bir şey olursa tekrar evlenebilmek için asha Bart ile Jory'yi tavanarasına kilitlemeyeceksin!»

»

Duyduklarıma inanmayarak, irkilen anneme baktım. «Beni böyle mi tanıyorsun? Ona benzediğimi sandığın için Allah seni kahretsin! Belki yatakları ben yerleştirdim, belki sepeti ben getirdim, ama bunu yapmak bir an bile aklıma gelmedi, Chris. Yapmayacağımı çok iyi biliyorsun!»

Ne*yi yapmayacağını?

Annemin gözlerinin öfkeyle parlamasına aldırmış etmeden babam ona ciddi olarak yemin ettirdi. Babama kızmıştım. Annemi daha iyi tanıması gerekirdi. Beni de, Bart'ı da severdi annem. Böyle bir şeyi asla yapmazdı. Ara sıra Bart'a karanlık gözlerle baksa bile bizi asla buraya kilitlemeyeceğinden emindim.

Babam yataklara yaklaşıp piknik se'petini kaptı ve açık pencereden dışarıya fırlattı. Sonra tekrar anneme döndü.

«Belki de birlikte yaşayarak ailemizin günahlarına katılıyoruz. Belki sonunda bunun acısını Jory ile Bart çekecek... Bu nedenle gece yatağıma girince bir bebeği evlat edinmemiz için yalvarma bana. Başka bir çocuğu da bu pisliğin içine çekemeyiz! Bu yatakları yerleştirirken, sırrımız açığa çıktığı takdirde neler yapacağını bilinçaltında bile olsa tasarladığını farketmiyor musun, Cathy?»

«Hayır,» diye itiraz etti annem. «Bunu yapamam... asla...»

«Ne olursa olsun, beni ya da kendini kurtarmak için çocukları buraya kilitlemeyi asla düşünmemelisin.»

«Bunları düşündüğün için senden nefret ediyorum!»

«Sabırlı olmaya, sana inanmaya çalışıyorum. Hâlâ karabasanlar gördüğünü, çocukluğumuzda olup bitenlerin etkisinden kurtulamadığını biliyorum. Ama kendi kendinle hesaplaşacak kadar büyüdün artık. Bilinçaltında birikenlerin sonunda gerçekleştiğini bilmiyor musun?» Anneme yaklaştı, kollarına alıp teselli etti, uzun uzun öptü ve tatlı bir sesle konuşmaya başladı.

«Cathy sevgilim, büyükannenin yeşerttiği korkularından sıyrılmaya çalış. Cehennemden başka söz çıkmazdı ağzından. Oysa kişi kendi yaratır cehennemi ve cenneti. Bilinçsizce davranışlarıyla inancımı sarsma, sevgilim. Sensiz yaşayamam ben.»

«Öyleyse bu yaz anneni görmeye gitme!»

Babam başını kaldırıp acı dolu bakışlarla ona baktı. Olduğum yere çöküp gözlerimi onlara diktim. Neler oluyordu? Niçin birdenbire korkmaya başlamıştım?

Bart

«Ve yedinci gün Tanrı dinlendi,» diye okudu Jory yüksek sesle. Carrie Teyzemle, Cory Dayımın 5 Mayıs'daki doğum günleri için menekşeler dikmekteydim. Her ikisi de ben doğmadan çok önce ölmüşlerdi. Aslında ailemizde herkes çok kolay ölüyordu. Yine de annemin ölmüş akrabaların doğum günlerini kutlama huyundan vazgeçmesini çok isterdim.

«Bak dinle,» dedi Jory beni küçümsercesine. «Tanrı onları yarattığı zaman Adem ile Havva cennette, çıplak dolaşırlar-mış. Bir gün kötü bir yılan çıplak dolaşmanın günah olduğunu söylemiş onlara ve Adem bir incir yaprağı takınmış.»

Çıplaklığın kötü olduğunu bile bilmeyen çıplaklar vardı demek. «Havva ne takmış?» diye sordum, bir incir yaprağı bulmak umuduyla çevreme bakarak. Jory bana aldırış etmeden şarkı söyler gibi sürdürdü okumayı. «İncir yaprağını nereden bulabilirim Jory?»

«Ne yapacaksın?»

«Giysilerimi çıkarıp yaprak takacağım.»

Jory kahkahalarla güldü. «Aman Bart, incir yaprağını takmanın bir tek yolu vardır ve bunu yapmaya utanırsın.»

«Ben asla utanmam!»

«Öyleyse ne olduğunu nereden biliyorsun? Üstelik hiç babamı incir yaprağıyla gördün mü?»

Sonra sırtarak yerinden kalktı ve bir sıçrayışta mermer merdivenlerin tepesine erişti. Ben ağır ağır çıkmak zorundaydım. Keşke onun gibi zarif olabilseydim. Keşke ben de dans edip herkese kendimi sevdirebilseydim. Jory benden daha büyük ve daha akıllıydı... Ama durun bir dakika, belki kendimi büyütemem ama akıllanabilirim. Kafam çok büyük, demek ki beynim de büyük. Birkaç yıl içinde de boyum uzayacak ve Jory'yi de geçip rnasallardaki dev gibi olacağım.»

Jory üst basamağa oturmuş beni bekliyordu. Hakaretti bu! Nefret ediyordum ondan. Zarif davranma yeteneğini dağıtırken Tanrı beni es geçmiş anlaşılan. Beş yıl önce, yani ben dört yaşındayken Emma ikimize de birer civciv vermişti. Yumuşacık, sapsarı bebeciği avucumda tutmuş oynamış, okşamış, koklamış ve bırakmıştı ki, civciv oluverdi.

«Avucunda sıkımışsın,» dedi babam. Bu gibi işleri iyi bilirdi. «Çok sıkı tutmaman için seni uyarmıştım. Civcivler çok narindir, dikkatle tutmak gerekir. Kalpleri yüzeye yakındır. Bir daha sefere dikkatli olursun değil mi?»

Tanrının bana kızıp öldüreceğini düşündüm ama aslında suç onundu. Sinir uçlarının cildime kadar ulaşmaması benim kabahatim miydi? Başkaları gibi acı duymamam benim suçum muydu? Hayır. Onun... Tanrının bu düşüncelerime kızıp bir şeyler yapacağından korktum, ama bir şey olmadığını görünce, Jory'nin canlı civcivinin tek başına oturduğu kümese gittim. Avucuma alıp dostu olduğumu söyledim ve iki saat kadar birbirimizi kovaladık. Ve birdenbire o da düşüp oluverdi!

Kaskatı, soğuk nesnelerden nefret ederim! «Neyin var senin?» diye haykırdım. «Avucumda sıkmadım ki seni! Çok dikkat ettim. Ölü gibi durma. Yoksa babam yine bana kızacak. Kalk artık yerden.» Bir keresinde babamın denizden bir adamı çıkarıp suni solunum yaptığı görüştüm. Aynısını denedim ama civciv canlanmadı. Kalbine masaj yaptım, dua ettim... yararı olmadı.

iyi bir çocuk değildim. Hiçbir şeye yaramıyordum. Emma bana temiz giysiler hazırlamanın vaktini boşa harcamaktan öteye gitmediğini söyleyip dururdu. Elime aldığım her tabak, her oyuncak hemen kırıldı. Ayaklarımla tanışan yeni pabuçlar on dakikada eski suratlı olurlardı. Eğer insanlar iyi, sağlam pabuçlar yapmasını bilmiyorlarsa, suç benim mi? Her gün dizlerim kanar ve ban-dajlanırdı. Her maçta mutlaka düşerdim. Ellerim topu tutmasını beceremediğinden iki kez parmaklarım arkaya bükülüp kırılmıştı. Üç kez ağaçtan düşmüş iki kolumu da kırmıştım. Jory ise hiçbir şeyi kırmazdı.

Annem boş yere yandaki eve gitmemizi tembih etmiyordu sık sık. Bir sürü merdiveni vardı ve er geç düşüp bir yerlerimi kıracağımı gayet iyi biliyordu!

«Dengeni bulamaman ne kadar kötü,» dedi Jory alçak sesle, sonra seslendi. «Bart, kız gibi koşma! Öne eğil, bacaklarını iyi kullan. Kendini vererek koş, Düşmeyi aklına getirme! Eğer beni yakalarsan yeni topumu veririm sana.»

Dünyada en çok o topu istediğimi bilmiyordu tabii! O kadar güzel bir falsoyla atıyordu ki, duvarın üstündeki konserve kutularının hepsini deviriveriyordu. Nişanladığım hiçbir yere atamazdım bir topu ama istemediğim her şeye, yani pencerelere, insanlara büyük zarar veriyordum.

«Pis topunu istemem!» diye haykırdım, istediğim halde. Benimkinden çok çok iyiydi. Zaten her şeyin iyisini ona veriyorlardı.

Acıyarak bana bakınca, neredeyse ağlayacaktım. Acınmaktan hoşlanıyordum! «Beni yakalayamazsan bile veririm topu sana. Daha doğrusu topları değiştiriz. Seni üzmem istemedim. Hata yapmaktan korkma. Belki böyle davranırsan, bazı şeyleri iyi yapabilirsin. Öfkelenmek de kamçılar seni, biliyorum!» Gülümseyerek bakıyordu bana ve eminim annem ortalıkta olsaydı, bembeyaz dişlerinin güzelliğiyle övünürdü. Benim suratım asılmak için yaratılmıştı oysa. «Pis topunu istemiyorum,» diye yineledim. Ünlü balerinlerle evlenmiş Rus baleterleri sülalesinin on dördüncüsünün beni avutmasına meydan veremezdim. Dansın ne önemi vardı?

Hiç! Hiç! Hiç! Tanrı Jory'nin bacaklarına gülerek bakıp güzelleştirmiş, benimkileriye sürekli kanamak isteyen sopalara benzetmişti.

«Benden nefret edip, ölmemi istiyorsun di mi?» Garip garip baktı bana, «Hayır senden nefret etmiyorum, ölmeni de istemiyorum. Şapşal olduğun halde kardeş olarak seviyorum seni.»

«Teşekkürler.»

«Boşver... Gel, gidip eve bakalım.»

Her gün okuldan sonra beyaz duvara tırmanıp boş evi seyreder ve bazen içine girip gezerdik. Birkaç gün sonra okul kapanınca, bütün zamanımızı oyun oynamakla geçirebilecektik. Birbirine geçen odaları, yüksek tavanları, sandıklar dolusu eski eşyanın durduğu tavanarası her zaman bizi bekliyor gibiydi.

Örümcekler güzelim avizelerin arasına ağlarını örmüşlerdi. Her tarafta fare yavruları koşturup duruyordu. Bahçe böcekleri bile içeri girip duvarlarda dolaşıyorlardı. Bacalardan içeri inen kuşlar nereden çıkacaklarını bilemeden uçup dururlardı. Bazen başlarını camlara vurarak düşüp ölürler, bazen de vaktinde yetişip pencereyi açarak onları dışarı salıverirdik.

Birilerinin evi aceleyle terkettiklerini düşünürdü Jory. Bir sürü eşya vardı ve tozdan, eskilikten pis kokuyordu. Jory koku-

- 23 -

GAZAP TOHUMLARI

dan raHatsız olup burnunu kırıstırırken, ben hayaletlerin neler anlatmaya çalıştıklarını dinlerdim. Hiç kıpırdamadan durunca hayaletlerin konuşmalarını duyabiliyordum. Eğer eski kadife koltuğa sessizce oturup beklersek, tavanarasında dolaşan hayaletler bize sırlarını fısıldayabilirlerdi.

«Sakin kimseye hayaletlerin seninle konuştuklarını söyleme, yoksa sana deli derler,» diye uyarmıştı Jory. Zaten ailemizde bir deli vardı. Babamızın annesi Virginia'da bir tımarhanede yaşıyordu. Doğuya yaptığımız yolculuklarda eski mezarlar gibi onu da ziyaret ederdik. Etrafta dolaşan hastabakıcılar olmasa, hasta olduklarını anlamayacağınız şık giyimli kişilerin dolaştığı bahçeye hiç girmezdi annem.

Babam annesini görüp arabaya yanımıza gelince her seferinde sorardı. «Eeee, daha iyi mi?»

«Hayır pek bir gelişme yok ama sen onu bağışlarsan, iyileşebilir.»

Bu sözler her seferinde annemi rahatsız ederdi. Sanki büyükannenin sonsuza dek tımarhanede kalmasını istemiş gibiydi.

«Dinle beni, Christopher Doll!» diye bağırıyordu bir keresinde. «İşin aslını unutma sakın! O diz çöküp bana bağışlamam için yalvarmak zorunda!»

Geçen yaz doğuya gitmedik. Zaten o mezarlardan, eski siyah giysili, beyaz saçlarını topuz yapan Madam Marisha'dan nefret ediyordum. İki ihtiyarı da görmesek olurdu benim için. Mezardakilerse sonsuza dek çiçeksiz kalsalar ne farkedirdi! Zaten ailemizdeki yığınla ölü yaşamımızı altüst edip duruyorlardı.

«Hadi Bart!» diye seslendi Jory ağacın üstünden. Duvara tırmanıp ağacın dalına yerleşmişti bile. Güçlkle onu izleyip sırtımı ne olur ne olmaz diye ısrar ettiği için ağacın gövdesine dayayarak oturdum. «Bir gün anneme kocaman bir ev alacağım,» diye

— 24 —

GAZAP TOHUMLARI

söze başladı ağabeyim. «Birkaç kez annemle babamın büyük evlerden söz ettiklerini duydum. Sanırım şimdikinden çok daha büyük bir evi istiyor.»

«Evet, sık sık büyük evlerden söz ediyorlar.»

«Ama ben kendi evimizi çok seviyorum,» dedi Jory. Topuklarımı duvara vurarak beyaz boya dökme başlaştım bile. Bir gün annem beyaz arasından görünen tuğlalann duvara 'ilginç bir tezat yarattığını' söylemişti. Ben de 'ilginçliğini' arttırmak için elimden geleni yapıyordum.

Yanımızdaki büyük evdeyse insan kaybolup günlerce yolunu arayabilirdi. Musluklardan su akıyordu. Meyva ve şarap mahzenleri bomboştı.

«Şeyyy, şu eve çok çocuklu bir aile taşınsa ne iyi olur di mi?» dedi Jory. Tıpkı benim gibi arkadaşsızlıktan yakınıyordu. Okuldan eve gelince birbirimizden başka oynayacak kimseyi bulamıyorduk.

«İki kızları ve iki oğulları olmasını isterdim,» dedi Jory düşlere dalarak. «Hatta bütün çocukların kız olmasını da yeğlerim.»

Melodie Richarme'ın yandaki eve taşınmasını istediğini biliyordum. Birkaç kez onları yakaladığım gibi, her gün kızı kucaklayıp öpebilecekti. Kızlar beni hasta ediyorlardı. «Kızlardan nefret ederim... Keşke yan eve gelenlerin hepsi oğlan olsa!» Jory kahkahalarla gülerek dokuz yaşında olduğum için böyle düşündüğümü, yakında kızlardan hoşlanacağımı söyledi.

Tam onu yanıtlayacağım anda evin önüne iki büyük kamyon yanaştı. İlk kez bizden başka birilerinin eve girip çıktıklarını görüyorduk. İşçilerin merdivenler, kutular taşımalarını izledik bir süre. «Herhalde onarım bitince birileri buraya taşınacak,» dedi Jory.

Annemle babamın gözden uzak kalmak istediklerini biliyordum.

— 25 —

GAZAP TOHUMLARI

Sürekli olarak kendilerini rahatsız edecek yakın komşularının olmamasının ne kadar iyi olduğunu yineleyip dururlardı.

Ancak hava kararınca eve döndük ve onlara hiçbir şey demedik. Bir şeyi yüksek sesle söyleyince, gerçek olur ama yalnızca düşünmek gerçekliğini kanıtlamaz.

Ertesi gün pazardı ve Stinton plajına pikniğe gittik. Pazartesi öğleden sonra yine duvara tırmanmış, çalışanları izliyorduk. Hava gerçi soğuk ve sisliydi ama keyfimizi kaçıran manzarayı rahatça görebiliyorduk. Artık oraya gidip istediğimiz gibi gezeme-yecektik. Nerede oynayacaktık bundan sonra?

«Hey çocuklar!» diye seslendi adamın biri başka bir gün. «N'apıyorsunuz orda bakiim?»

«Hiiiç!» diye karşılık verdi Jory. (Ben yabancılarla hiç konuşmazdım ve ağabeyim de kendimden başkasıyla konuşmadığımı söyleyerek beni kızdırırdı.)

«Orada oturduğunuzu görüyorum, hiçbir şey yapmadığınızı söylemeyin bana. Burası özel arazi. Uzak durmazsanız, ne yapacağımı ben bilirim.»

Ürkütücü bir hali vardı adamın. İş tulumu eski ve kirliydi. Yakına gelince ömrümde gördüğüm en pis çizmeler ve en büyük ayaklara sahip olduğunu farkettim. Duvar üç metre olduğundan tepesinden bakıyorduk.

«Ara sıra orda oynuyoruz ama hiçbir şeyi ellemedik,» dedi kimseden korkmayan Jory.

«Bundan böyle, buraya hiç gelmeyin,» diye homurdandı adam öfkeli gözlerle bize bakarak. «Zengin bir hanım almış burasını ve çevresinde çoluk çocuk istemiyor. Yalnız yaşayan bir ihtiyar olduğunu düşünüp istediğinizi yapabileceğinizi sanmayın sakın, hizmetçilerini de getirecek.»

Hizmetçiler ha!

— 26 —

GAZAP TOHUMLARI

«Zenginler her istediklerini elde ederler,» dedi adam uzaklaşırken. «Şunu yap, bunu yap, dün bitmiş olmalıydı diye söylenip dururlar. Para... hey Tanrım ben de zengin olmak isterdim.»

Yanımızda yalnızca Emma olduğu için biz zengin sayılmazdık. Jory ise Emma'nın hizmetçi değil, uzak bir akraba gibi olduğunu söylerdi. Beni ağabeyim kadar sevmediğini bildiğim için ona pek yüz vermezdim.

Haftalar geçti ve okul kapandı, işçiler hâlâ çalışıyorlardı. Artık annemle babam da yan evde olup bitenleri farketmişler ve memnun olmamışlardı. Komşularını ziyarete gitmemeye karar verdiler. Evimize konuk gelmesini niçin istemediklerini ikimiz de çok merak ederdik.

«Birbirlerine âşıklar,» diye fısıldadı Jory. «Hâlâ balayım sürdürüyorlar. Unutma, Chris, annemizin çiçeği burnunda üçüncü kocası.»

Çiçeği burnunda mı? Niçin ben görmedim?

Jory sınıfını başarıyla geçerken, ben zorlukla beşe geçmeyi başarmıştım. Okuldan da, yeni gibi bir görünüm kazanan büyük evden de nefret ediyordum. Saatlerce eğlendiğimiz karanlık, ürkütücü köşeler artık yok olmuştu.

«Bir gün gizlice bahçeye girip ihtiyar hanıma bakarız,» diye fısıldadı Jory. Ağaçları budayıp taflanları kesen bahçıvanlar duymasın diye alçak sesle konuşuyorduk.

Her taraf inşaat artıklarıyla dolmuştu ve o iri yarı adam yerdeki bira şişelerini toplayarak bize yaklaştı. «Size kaç kere söyleyeceğim? Beni kızdırıyorsunuz ama!» Ellerini kalçasına dayayıp öfkeyle bakıyordu yüzümüze.

«O duvardan uzak durmanızı söyledim size, haydi yallah!»

Oturup bakmanın zarar vermeyeceğini bilen Jory duvardan ayrılmak istemiyordu.

— 27 —

GAZAP TOHUMLARI

«İkiniz de sağır mısınız?» diye haykırdı adam.

Jory'nin yakışıklı yüzü bir anda kararverdi. «Hayır sağır değiliz. Bu evde yaşıyoruz. Bu duvar bize de ait. Babamız öyle diyor. Yani istediğimiz kadar burda oturup seyredebiliriz. Bir daha bize bağırıp yallah demeyin sakın!»

«Terbiyesiz çocuk!» dedi adam ve bana bakmadan uzaklaşıp gitti.

- 28 -

Tanışma

Kahvaltıda annem balerinlerinden birinden söz ediyordu babama. Karşımda oturan Bart soğuk yulaf ezmesini çatalıyla karıştırıp durmaktaydı. Babamın sağlığı için zararlı olduğunu söylediği abur cubur yiyeceklerden başkasını yemek istemezdi zaten hiç.

«Nicole'ün bunu atlatacağını hiç sanmıyorum,» dedi annem. «Araba kazaları o kadar sıklaştı ki... Üstelik iki yaşında bir kızı var. Birkaç hafta önce gördüm onu. İki yaşındaki Carrie'yi anımsattı bana.»

Gözlerini gazetesine dikmiş olan babam dalgın dalgın başını salladı. Tavanarasında geçen sahne hâlâ gözlerimin önündeydi. Bazen yalnız başıma odama çekilip belleğimi zorluyordum. Önemli bir noktayı kaçırmış olduğumdan emindim ama bir türlü anımsayamıyordum.

Şimdi bile oturmuş Nicole ile bebeğinden söz etmelerini dinlerken, çatıdaki sahneyi düşünüp ikisini de korkutan büyükannenin kim olduğunu merak ediyordum. Üstelik annem on dört yaşındayken, birbirlerini nasıl tanıyabilirlerdi?

«Chris..» Annemin yalvaran sesini duyan babam spor sayfasını elinden bıraktı. «Hiç dinlemiyorsun beni. Nicole'ün akrabası filan yok. Ölürsa, Cindy'ye bakacak ne bir teyzesi, ne de amcası

- 29 -

GAZAP TOHUMLARI

var. Üstelik sevdiği çocukla evlenmemiş olduğunu da biliyorsun.»

«Hımm.» dedi babam kızarmış ekmeğini ısırırken. «Bugün bahçeyi sulamayı unutma.»-

Annemin kaşları çatılmıştı. «Sanırım Paul'ün evini satıp buraya taşınmakla hata ettik. Heykeller bu bahçeye hiç uymuyor.»

İşte babamın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

«Cathy, geriye bakıp pişmanlık duymamaya yemin etmiştik. Ayrıca her şeyin başını alıp büyüdüğü bir tropikal bahçeye sahip olmaktan çok daha önemli konular olabilir.»

«Neee? Gördüğümüz en düzenli bahçeydi orası.»

«Ne dediğini anladın herhalde.»

Bir an susup tekrar Nicole ile bebeğine döndü annem. Birinin çocuğu evlat edineceğinden babam emindi. Ayağa kalkıp ceketine uzandı. «Karamsar olma bu kadar, Nicole iyileşecektir. Genç ve sağlıklı bir kız. Eğer çok endişeleniyorsan, gidip doktor-larıyla konuşurum.»

«Baba,» dedi Bart masaya oturduğundan beri ilk kez ağzını açarak. «Bu yaz hiç kimse beni doğuya götürmez. Gitmeyeceğim, beni zorlayamazsınız!»

«Haklısın,» diyerek darmadağın saçlarını okşadı babam. «Hiç kimse seni zorlayamaz ama geleceğini umuyorum, tabii evde tek başına kalmak istemezsin.» Eğilip annemi öptü.

«Arabayı dikkatli sür.» Her sabah yinelerdi annem bu sözleri. Gülümseyerek bakiştılar ve gözleriyle, anladığımı sandığım bazı şeyler söylediler birbirlerine.

«Pabucun içinde yaşayan bir ihtiyar kadın vardı. O kadar çok çocuğu vardı ki, ne yapacağını bilmezdi...» Bebek tekerlemelerini söylüyordu Bart yüksek sesle.

«Bart, her yeri berbat etmek zorunda mısın? Eğer kahvaltını

- 30 -

GAZAP TOHUMLARI

bitirmeyeceksen, masadan kalkabilirsin.»

En sevdiği eski kazağını alıp omzuna atarken tabii süt şişesini devirdi ve Clover kedi gibi yerdeki süt gölüne diliyle daldı. Annem Nicole'ün bebeğinin resmine öylesine dalmıştı ki, ne olup bittiğini farketmedi.

Ortalığı temizlerken sertçe yüzüne bakan Emma'ya dil çıkarıp dışarı çıktı Bart. «İzninizle anne,» diyerek ben de onu izledim.

Duvarın üstüne yerleşince evi alan kadının bir an önce gelmesini dileyerek çalışanları seyre daldım. Kimbilir, belki torunları filan vardır.

«Evi şimdiden özlüyorum,» diye sızlandı kardeşim. «Bizim yerimize taşınanlardan nefret ediyorum.»

Günümüzü çiçek ekip yabancı otları yolarak geçirdik. Yanımızdaki eve bir kez bile gitmeden upuzun yaz tatilini nasıl geçireceğimizi merak ediyordum.

Akşam yemeğinde Bart yine mızımızlanıyordu. «Tabağındaki-leri bitir, Bart,» dedi babam. «Yoksa Disneyland'da eğlenecek gücü bulamazsın kendinde.»

Bart'ın ağzı bir karış açıldı. «Disneyland mı?» Kara gözleri iri-leşmişti. «Gerçekten oraya gidecek miyiz? Doğuya gidip eski mezarları dolaşmayacak mıyız?»

«Disneyland'a gitmek doğum günü armağanı olacak sana. Sonra Güney Carolina'ya geçeceğiz. Lütfen sızlanma. Başkalarını da düşünmeli insan. Jory'nin büyükannesi hiç olmazsa yılda bir kez görmek istiyor onu. Geçen yaz da gitmediğimize göre, çok özlemiştir. Sonra aile sevgisine muhtaç olan benim annem de var.»

Gözlerimi anneme diktim. Öfkeden kuduracaktı. Babamın annesini ziyaret zamanı yaklaşınca her yıl böyle olurdu. Annelerin niçin önemli olduğunu anlamadığı için ona acıyordum. Belki

— 31 -

GAZAP TOHUMLARI

küçük yaşta yetim kaldığından unutmuştu, belki de kıskanıyordu.

«Disneyland'a gitmeyi, cennete* gitmekten daha çok isterim,» dedi Bart. «Oradan hiç çıkmak istemeyeceğimi biliyorum.»

«Haklısın,» dedi babam kuru bir sesle.

Ama bir an sonra Bart yine yakınmaya başlamıştı. «Ben doğuya gelmiyorum. Mezarları, ihtiyar büyükanneleri görmek için iki hafta çok uzun zaman!»

«Ölülere saygılı olmalısın, Bart.» Annemin sesi çok sertti. «Görmek istemediğin mezarlardan birinde senin baban yatıyor. Carrie Teyzen de orada. İstesen de, istemesen de oraya geleceksin. Eğer bir laf daha edersen, Disneyland yolculuğu yapılmayacak!»

«Anne niçin senin hani şu Gladstone'daki baban...» Bart kendini bağışlatmaya çalışıyordu.

«Eeee?»

«Nasıl oluyor da şimdiki babamıza çok benziyor?»

Annemin gözleri hüznle donuklaştı. Bart'ın herkesi sorguya çekmesinden nefret ettiğim için hemen atıldım.

«Doğrusunu istersen, anne, Dollanganger çok garip bir isimmiş. Eminim değiştiği zaman sevinmişsindir.»

Başını çevirip Dr. Paul Sheffield'in resmine bakarak yanıtladı. «Bayan Sheffield adını aldığım gün çok mutluydum.»

Şimdi de babam üzülüyordu. İskemlemin içine gömülmeye çalışacaktım neredeyse. Her taraf onların anımsayıp benim bir türlü çıkaramadığım geçmişle doluydu. On dört yaşına basmıştım ama yaşamı daha tanıyamamıştım. Ailemi bile iyi tanıdığımı söylemezdim.

Sonunda evin onarımı bitti. Temizlikçi kadınlar ve bahçıvanlar harıl harıl ortalığı düzeltmeye çalışıyorlardı. Kimseye görünmeden pencerelerden içeri baktıktan sonra yine gizlice ağaca tırma-

— 32 —

GAZAP TOHUMLARI

nıp duvarımıza dönüyorduk. «Neredeyse gelecek,» diyordu Bart fısıltıyla. «Her an gelebilir!»

Ev öylesine güzelleşmişti ki, bir sinema yıldızı, bir başkan karısı gibi önemli birinin geleceğini tahmin ediyorduk. Bir gün babam işde, annem alışverişte ve her zamanki gibi Emma mutfaktayken, büyük, siyah bir arabanın yan bahçeye girdiğini gördük. İki hafta önce park yerine giden yol çok bozuktu, ama şimdi pırıl pırıl asfalt olmuştu. Dalların arasına saklanıp gelenleri gözetlemeye başladık.

Büyük gösterişli araba evin önünde fren yaptı ve sürücü kapıları açmak için aşağıya atladı. Soluğumuzu tutmuş, her şeyi yaptırabilecek kadar zengin olan kadının inmesini bekliyorduk.

Genç sürücünün yakışıklı olduğu uzaktan bile belliydi ama arabada inen ihtiyar adam için aynı sözler söylenemezdi. Bizi azarlayan adam bir hanımefendiyle uşaklarının geleceğini söylememiş miydi? «Hey, herhalde kâhya bu,» diye fısıldadım. «Ama kâhyaların patronların arabalarında seyahat ettiklerini hiç duymamıştım.»

«Evimize taşınanlardan nefret ediyorum,» dedi Bart inatla.

Zayıf ihtiyar adam elini uzatıp arka koltuktaki yaşlı kadının inmesine yardım etti. Ama kadın ona aldınış etmeden sürücünün koluna tutundu. Aman Tanrı! Bir Arap kadını gibi tepeden tırnağa karalara bürünmüştü. Siyah bir tül saçlarını ve yüzünü örtüyordu. Acaba dut muydu? Çok gizemli bir hali vardı.

«Yerlere sürünen kara giysilerden nefret ederim. Yüzleri kara peçeyle örten ihtiyar kadınlardan da nefret ederim.»

Siyah giysileri içinde zarif hareketlerle yürüyen kadına gözlerimi dikmiş, sesimi çıkarmadan oturuyordum. Yüzünü göremediğim halde kadının zavallı kâhyaya küçümseyerek baktığını hissetmişim.

- 33 -

F:3

GAZAP TOHUMLARI

Dikkatle çevresine göz gezdirdikten sonra uzun süre beyaz duvarın ardından yükselen bizim evin çatısına baktı. Ancak ikinci kata çıkınca, bazı odaların içini görebileceğini deneylerime dayanarak söyleyebilirdim. Anneme söyleyeyim de, beyaz duvarın yanına birkaç tane büyük ağaç diksin.

Uzun okalıptüs ağaçlarından bazılarının niçin kesildiğini anlar gibiydim, Belki evimizin içine bakıp yaşamımıza karışmak isteyecekti ama belki de evin çok yakınında ağaç olmasından hoşlanmıyordu yalnızca.

Park yerine bir araba daha geldi ve siyah giysisinin önünde beyaz önlüğü ve kepiyle bir hizmetçi aşağıya indi. Onu izleyen gri üniformalı iki uşak bavulları, şapka kutularını, saksıları eve taşımaya başladılar. Siyah kadın hiç kıpırdamadan bacamıza bakıyordu. Neler görüyordu acaba?

Kocaman, sarı bir kamyon yanaştı ve güzel mobilyalar aşağıya indirildi. Kadın hâlâ kıpırdamamıştı. Neyin nereye yerleştirileceğine uşaklar karar veriyordu. Sonunda hizmetçi yanına gelip sorular sordu ve hep birlikte eve girdiler.

«Bart, adamların taşıdığı şu kanepeye bak. Hiç bu kadar güzelini görmüş müydün?»

Ama kardeşim hamallara olan ilgisini çoktan yitirmiş, dikkatini bir dalın üzerinde duran sarılı siyahlı tırtıla vermişti. Her tarafta güzel kuşlar ötüyor, masmavi gökte pamuk gibi bulutlar dolaşıyor, çam ve okalıptüs kokulan havaya karışıyor... ve Bart dikkatini çirkin bir tırtıla vermişti.

«Kafalarında boynuzlarla yerlerde sürünen çirkin şeylerden nefret ediyorum,» diye mırıldandı kendi kendine.

«O güzelim renklerin altında eminim yapışkan yeşil bir sıvı var. Pis hayvan biraz daha yaklaşayım deme. Yaklaşırsan ölürsün.»

«Kes şu saçmalığı. Adamların elindeki masaya bak. Hele şu

— 34 —

GAZAP TOHUMLARI

iskemlenin Avrupa'daki bir şatodan gelmiş olduğundan eminim.»

«Bir santim daha gelersen, sonun olacak!»

«Biliyor musun, eminim eve taşınan hanım çok nazik bir insan. Bu kadar zevkli olan biri mutlaka iyi bir insandır.»

«Bir santim sonra... öleceksin!» dedi Bart tırtıla.

Güneş batarken göğü kızılık kapladı ve koyu mor çizgiler manzarayı güzelleştirmek için ortalığa yayıldı.

«Bart, güneşin batışına bak. Hiç bu kadar güzel renkler görmüş müydün? Renkler bana müzik gibi gelir. Seslerini duyabilirim. Şu anda Tanrı beni sağır ve kör yapsa bile renklerin müziğini duyup karanlık olduğunu farketmeden dans edebilirim.»

«Saçmasapan konuşma,» dedi kardeşim gözlerini adım adım kirli ayakkabısına yaklaşan tırtıldan ayırmadan. «Kör olunca her taraf kapkara kesilir. Ne renk, ne de ses vardır. Ölüm sessizliktir.»

«Sağır olmak ölmek değil.»

Aynı anda Bart tırtılı ezdi ve ayakkabısına bulaşan yeşil sıvıyı yere atlayıp komşu hanımın tertemiz çimlerine sildi.

«Çok ayıp ettin, Bart Winslow! Tırtırlar metamorfoz denilen değişim devresinden sonra güzel bir kelebek haline gelirler. Pis bir sürüngen değil, güllerin üzerinde uçuşan güzel bir kelebeği öldürdün.»

«Saçma. Ama istersen bir kapan kurup bir tırtıl yakalarım ve kelebek haline gelince serbest bırakırım.»

«Neyse boşver, ama bundan sonra zararlı böceklerden başkasını sakın öldürme.»

«Zararlı böceklerin hepsini öldürebilir miyim?»

Bart'in böcekleri öldürme tutkusu beni hep şaşırtırdı. Bir seferinde yakaladığı bir örümceğin bacaklarını koparıırken görmüştüm onu. «Şey... böcekler acı çeker mi?»

— 35 —

GAZAP TOHUMLARI

«Elbette ama merak etme sen de bir gün acıyı hissedeceksin. Neyse boşver, kelebek önemli değildi... hadi artık eve gidelim.»

Kolayca acı hissetmediği için üzüldüğünü biliyordum, ama bu duruma memnun olması gerektiğine inandığımdan şaşınıyor-dum da.

«HAYIR! Eve gitmeyeceğim! O evin içini görmek istiyorum!»

Aynı anda Emma akşam yemeğini bildiren zili çalınca aceleyle eve koştuk.

Anlaşılan biz yattıktan sonra taşınma işi bitmişti. Ertesi günün büyük bir bölümünü annemin bale stüdyosunda geçirip evde yalnız başına oynayarak beni bekleyen Bart'a geldim. «Hazır mısınız?»

«Hazırım!» dedi hemen. Daha önce kararlaştırdığımız gibi duvara tırmanıp ağaçtan aşağıya kaydık ve iki gölge gibi bahçede dolaşmaya başladık. Gerçi ayak basmamız yasaklanmıştı ama evi önce biz bulduğumuza göre, kendimize ait olduğuna inanıyorduk. Bir horoz ve şişman bir tavuk gibi şekillendirilmiş taf-ıanların karşısında hayretle durduk. İhtiyar Meksikalının makasını bu kadar beceriyle kullanacağı kimin aklına gelirdi?

«Hayvanlara benzeyen otları sevmiyorum.» dedi Bart hemen. «Yeşil gözleri de sevmiyorum. Yeşil gözler kötüdür. Bizi izliyorlar, Jory!»

«Şişş kes sesini. Adımını attığın yere dikkat et.» Arkaya bakınca göğün koyu mora dönüştüğünü ve taze kanı andıran kızıl çizgilerle boyandığını gördüm. Biraz sonra gece olacaktı ve ay her zaman dost değildi.

«Jory, annem hava karamadan eve dönmemizi söylemedi mi?»

«Daha kararmadı.» Büyük evin gün ışığındaki krem beyazlığı şimdi ürkütücü bir mavi beyazlığa dönüşmüştü.

- 36 -

GAZAP TOHUMLARI

«Yenileştirilmeye çalışılmış bu pis evi sevmiyorum.»

«Ah şu Bart'in ilginç fikirleri...»

«Hadi eve gitme vakti geldi.»

Kolumu çekiştirmesine aldırış etmedim. «Olduğun yerde kal,» diye fısıldadım ve evin ışık yanan tek penceresine yaklaştım.

Tabii Bart beni izlemişti. Tekrar sessiz olmasını tembih edip pencerenin önündeki alçak fidana tırandım:- Büyük odanın içi açılmamış kutularla doluydu. Ağaçtan biraz yana sarkınca, içeri taşındığını gördüğüm onca yumuşak koltuğu bırakıp rahatsız görünümlü tahta bir salıncaklı iskemlede oturan siyahlı kadını gördüm.

Arap erkeklerinin de elbise giydiklerini biliyordum ama soluk, ince ellerinde parlayan yüzükleri görünce evin hanımı olduğunu anladım. Biraz daha kımıldayınca dal çıtırdadı ve kadın başını kaldırıp dışarı baktı.

Aydınlık bir odada oturan kişinin dışansını göremeyeceğini yineledim kendi kendime ama kalbim deliler gibi çarpıyordu. Aşağıda Bart sabırsızlanmaya başlamıştı. Acele etmem için ağacı sallıyordu. Hem dala tutunup, hem de durmasını işaret etmek oldukça güçlü. Şansım yaver gitti ve hizmetçi kız kapaklı tabaklarla dolu bir gümüş tepsiyle odaya girdi.

«Çabuk ol,» diye fısıldadı korkak kardeşim. «Eve gitmek istiyorum!»

Niçin korkuyordu? Ağaçtan düşecek olan bendim. Tepsiden alınıp masaya yerleştirilen tabakların gürültüsü Bart'in sesini bastırıyordu. Hizmetçi dışah çıkınca siyahlı kadın peçesini kaldırdı yüzünden.

Tek basma oturmuş, önündeki Here isteksizce batırıyordu çatalını. Biraz önceki sesleri duymadığından emin olduğum anda tutunduğum dal çatırdadı.

GAZAP TOHUMLARI

Kadın başını çevirdi. Şimdi yüzünü görebilirdim. Gördüm de! Ama ne burnu, ne gözleri, ne dudakları çekmişti dikkatimi. Yüzünün iki yanındaki yaralara takılmıştı gözlerim. Bir kedi mi tır-malamıştı acaba yüzünü? Hiç bir şeyden zevk almadan tek başına oturup yemek yiyen yaşlı kadına acıdım bir an. Böylesine yalnız ve sevgiden uzak bir yaşam sürmek çok acı olmalıydı. Bir zamanlar annem kadar güzel olan bir kadının yıllar geçince ne denli çirkinleşeceğini görmem de kaderin bir oyunuydu herhalde.

«Jory...»

«Şişş...»

Kadın bir süre dışarı baktıktan sonra peçesini indirdi. «Kim var orda?» diye seslendi. «Hemen gitmezseniz polis çağıracağım!»

Korkuyla yere atlayıp Batı'n kolunu yakaladım ve son hızla koşmaya başladım. Tabii Bart sendeleyip yere düştü. Sertçe çekip kaldırdım ve hızla oradan uzaklaştırdım. «Jory, yavaş ol! Neler gördün? Söyle bana... yoksa bir hayalet miydi?»

Daha da beteri. Eğer yaşarsa, zamanın hışmına uğrayacak olan annemin otuz yıl sonraki halini görmüştüm. «Nerelerdediniz?» diyerek annem kesti yolumuzu. Hiç kimseye görünmeden banyoya girip üstümüzü başımızı düzeltmek istemiş ama başaramamıştık.

«Arka bahçedeydik,» dedim suçluluk duygusuna kapılarak. Tabii hemen bunu sezdi annem. «Gerçeği söyleyin bana.»

«Şey dışarda...»

«Jory, yoksa sen de Bart gibi kaçamak yanıtlar vermeye mi başladın?»

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü yumuşak göğsüne dayadım. Bunu yapmayacak kadar büyümüştüm ama birdenbire teselliye ihtiyacım olduğu duygusuna kapılmıştım.

— 38 —

GAZAP TOHUMLARI

«Jory, hayatım neyin var?»

Hiçbir şeyim yoktu. Beni neyin rahatsız ettiğini bilmiyordum. Büyükanнем Madam Marisha gibi ihtiyarları daha önce de görmüştüm ama onları hep yaşlı kadın olarak tanımıştım.

O gece annemi düşümde insanların ihtiyarlamasını önleyici bir büyü yapan tatlı bir melek gibi gördüm. İki yüz yaşındaki kadınlar yirmi yaşındaymış gibi görünüyorlardı ama rahatsız iskemlesinde sallanan siyahlı kadın yine de ihtiyarlamıştı.

Sabaha doğru Bart yanıma gelip bana sokuldu. Ağaçları, otları kaplayıp her yere yaşamıyormuş havasını veren gri sisi birlikte seyrettik.

«Dünya ölülerle dolu. Ölü hayvanlar ve çiçekler de var.» Durmadan bunları yineliyordu kendi kendine.

Ölüm. Üvey kardeşim Bart'ın ölüm tutkusuna bir bakıma acıyordum. Âdeta yaşamımızın bir parçası haline gelen sisi seyrederken, bana biraz daha sokulduğunu hissettim. «Jory, beni kimse sevmiyor,» «Hayır seviyorlar.»

«Yoo sevmiyorlar. Seni daha çok seviyorlar.» «Hayır seviyorlar.»

«Çünkü başkalarından hoşlanmadığını çok belli ediyorsun.» «Niçin sen herkesi seviyorsun?»

«Sevmiyorum ama dudaklarıma bir gülüş yapıştırıp seviyor gibi görünüyorum. Sen de bazen yüzüne bir maske takmasını öğrenmelisin.»

«Niçin? Her gün maskeli balo yok ki.» Beni ürkütüyordu. Tıpkı tavanarasındaki yataklar ya da bir türlü anımsayamadığım ve sık sık annemle babamın arasında varlığını hissettiğim anılar gibi ürkütüyordu.

Gözlerimi kapayıp sonunda her şeyin iyiye gideceğine karar verdim.

— 39 —

Ava Çıkınca

Bana bakıyorlar ama görmüyorlardı. Kim olduğumu bile bilmiyorlardı. Onlara göre ben, yalnızca masalarında oturup tabağıma doldurduklarını yiyen bir yaratıktım. Ama ne içimi okuyabiliyorlar, ne de beni anlayabiliyorlardı. Davet edildiğim için yandaki eve gidecektim. Ve oraya varınca yaşlı hanımı memnun etmek için elimden geleni yapacaktım.

Üstelik yalnız gidecek ve Jory'ye bile söylemeyecektim. Bale dersleri, güzel kızlar, özellikle Melodie, Jory için yeterliydi. Benimse, beni anlamayan ailemden başka kimsem yoktu. Jory hâlâ bir domuz gibi tıkırırken, masadan kalktım.

Hava çok sıcak, güneş çok parla.V, gölgeler çok uzun ve beyaz duvar çok yüksekti. Benim tırmanacağımı bildiği için zorluk çıkarmaya çalışıyordu. Bahçe o kadar büyüktü ki, kısacık bacaklarım çabuk yoruldu. Keşke Jory gibi uzun, güzel bacaklarım olsaydı. Sürekli yere düşüyordum ama canım yanmıyordu. Babam bunu farkedince çok şaşırmıştı. «Bart, sinir uçların cildine kadar gelmediği için herkesten daha dikkatli olmalısın. Ciddi bir yara aldığını bile farketmeyebilirsin. Düşüp bir yerini kanattığın zaman hemen sabunla temizlemeli ve ilaç sürmemiz için bana ya da annene haber vermelisin, yoksa mikrop kapabilir.»

Sabunla yıkayınca mikroplar gidiyorlardı, ama nereye? Yukarı cennete mi, yoksa yerin dibine cehenneme mi? Bir mikrop

— 40 —

GAZAP TOHUMLARI

neye benziyordu acaba? Jory çirkin canavarlar olduklarını ve mil-yarlarçasının bir toplu iğnenin başına oturabileceğini söylemişti. Keşke gözlerim mikroskop gibi olsaydı.

Duvarın üstünden komşu bahçeye baktım ve gözlerimi kapatıp yere atladım. Güllerin arasına indiğimde, birkaç yerimi daha kanatmıştım tabii. Ama hiç aldnış etmedim. Yere çömelip gözlerimi kısarak gölgelerin arasına sığınmış vahşi hayvanları aradım.

İşte orda, çalının arkasında bir kaplan var! Tüfeğimi kaldırıp nişan aldım. Kaplan uzun kuyruğunu sallayıp san gözleriyle baktı. Beni öğle yemeği için yiyeceğini düşünerek yalanıyordu. Tetiği çektim. Cansız seriliverdi yere.

Tüfeği tekrar omzuma asıp dikkatle tehlikeli orman yollarında ilerledim. «Kederle» ağlayan sarı beyaz kediye hiç yüz vermedim. ('Keder' yeni öğrendiğim bir sözcüktü ve günde en az beş kez kullanmak zorundaydım. Babam her haftabaşı Jory ile bana öğreneceğimiz yeni sözcüklerin listesini verirdi.)

Aklıma takılan bir marşın eşliğinde gururlu bir asker gibi başım dimdik, göğsüm ilerde kapıya yaklaşp aslan kafası şeklindeki tokmağı vurdum.

öylesine iyi bir asker olmuştum ki, ihtiyar hanımın bana bayılacağını biliyordum. Doktorlar ve dansçılar önemli kişiler değildirler ama beş yıldızlı bir generale herkes hayran kalır! Üstelik adım da hepsininkinden daha uzundu: General Bartholomew Scott Winslow Sheffield. Doğrusunu isterseniz Jory Janus Marquet Sheffield bile benimki kadar uzun ve gösterişli sayılmaz.

İhtiyar kâhyanın kapıyı açacağını düşündüğüm için siyahlı hanımı karşımda görünce şaşırdım. Kapıyı birkaç santim aralayıp birazcık güneşin içeri girmesine izin verdi. «Bart...» diye fısıldadı şaşkın ve sevinçli bir sesle. Gerçekten beni gördüğüne sevinmiş miydi? Daha tanımıyordu bile.

— 41 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bart, bu ne sürpriz! Gelmeni bekleyip durdum hep!»

«Kenara çekilin, madam!» diye emrettim. «Adamlarım sizi sardı bile!» Onu korkutmak için boğuk ve sert bir sesle konuşuyordum. «Boş yere karşı durmayın. Teslim olup beyaz bayrağınızı çekin.»

«Oh Bart, davetimi kabul ettiğine çok sevindim,» dedi kıkırdı-yarak. «Gel otur şuraya. Bana kendinden söz et. Anlat bana mutlu musun, ağabeyin de mutlu mu? Evinden hoşlanıyor musun, aileni seviyor musun?»

İyi bir general gibi arkamdan kapıyı bir tekmede kapattım. Gülümseyen mavi gözlerini görüp, konuşan dudaklarını siyah peçenin altından görememek doğrusu çok garipti. Sert asker havam uçup gitti. Niçin bu ürkütücü peçeyi takıyordu? «Hanımefendi,» dedim ürkek ve çekingen bir sesle. «Dün duvarın üstünden seslendiniz bana. Canım sıkılınca gelmemi söylediniz... Ben de çaktırmadan tüydüm...»

«Tüydün mü?» Sesi garipleşmişti. «Ailenden gizli mi gelmek zorundasın? Yoksa sık sık seni cezalandırıyorlar mı?»

«Yoo. Bu onlar için hiç de iyi olmaz. Ne dayak atıp canımı yakabilirler, ne de iştahım olmadığından aç bırakıp ceza verebilirler. Annemle babam kocaman eski evlerde oturan zengin yaşlı hanımları rahatsız etmememi tembih ettiler.»

«Ya... Zengin yaşlı kadınların yaşadığı büyük evlerden çok var mı buralarda?»

«Hayır efendim,» diyerek bir duvara yaklaşp gireni çıkını görebilecek bir yerde durdum. Dikkatle izliyordu beni. Soluk alıp verdikçe yüzündeki o garip tül oynuyordu. Acaba uyurken bile çıkarmıyor muydu onu?

«Bart, ara sıra senin bahçede ağabeyinle konuşmanı dinliyorum. Merdivenle tırmanıp duvarın üstünden size bakıyorum.»

— 42 -

GAZAP TOHUMLARI

Umarım kızmamışsındır...» Yanıtlamadan bekledim. «Lütfen konuş Bart... otur, rahat et, kendi evindeymişsin gibi davran. Evim sana ve Jory'ye açıktır. O kadar yalnızım ki... Kâhyam John Amos'dan başka konuşacak kimsem yok. Yanı başımda kalabalık bir ailenin oturması çok hoşuma gidiyor. Bana istediğin her şeyden söz edebilirsin.»

Söyleyecek bir şeyim yoktu ama işte yetişkin biri beni dinlemek için can atıyordu. Ne konuşabilirdik ki?

«Yabancılar ağabeyimle beni gözetlemeliler.»

«Gözetlemiyordum,» dedi çabucak. «Sarmaşık güllerini budamak için merdivene çıkınca seslerinizi duydum.»

Casus. Casustu bu kadın. Gözüme giren güneşe karşı şapkamı biraz eğmeliydim. Güneş beni susatmıştı. «Hanfendi, beni buraya çağırtınız... haydi artık konuya gelelim.»

«Bart, eğer otursan, yiyecek bir şeyler getireceğim. Dondurmayla pasta yersin herhalde. Öğle yemeğine daha çok var, eminim iştahın kapanmaz.»

Jory gülerek ona sarıldı, «Öff anne, hâlâ onu tanıyamadın mı? Arka kapıdan çıktığı anda Bart bir anda her yerde olur. Hayallere dalmayı onun kadar seven başka bir çocuk tanımadım. Kendisinden başka her şey olmak istiyor.»

Delici bakışlarını Jory'yi susturmalıydı ama aldırmaııp devam etti. «Hayalleri gerçeklere yeğliyor, anne.»

Hayır, böyle değildi işler, yalnızca canım sıkılıyordu. Gerçek yaşamımda istediğim hiçbir şeyi yapamıyordum ama kurduğum oyunlarda her istediğimi elde edebiliyordum. İşte şimdi bana bakıp gülmeye başladılar. Beni kızdırıyorlar.

Hayatımı tehlikeye atarak karanlık ormanları geçip onun evine vardım. Ona ulaşmak için kaç kez ölümle burun buruna geldim... Düşmemi isteyen ağaç her zamankinden kaygandı. Duvar çok yüksekti. Rüzgâra, yağmura, kara aldırmadan, ayaklarımın donmasına, gözlerimin zor görmesine boşvererek ona doğru ilerledim.

Üç gün içinde beşinci kez evine gidiyordum. İşte şimdi karşımda peçesinin altında bana gülümseyerek sevdiğini söylüyor... Ondan başka kimse sevmiyor beni. Koşarak kucağına atıldım ve beni okşamasına izin verdim. Kendi çocuğu gibi beni sevmeye ihtiyacı vardı. Yanaklarımı öpmesi de fena değildi ama şu pis peçe çok sertti.

Beni çok sevdiği için oyuncaklarıma bir oda ayırmıştı. Bir sürü vagonu olan bir elektrikli trenim ve daha başka birçok oyuncuğım vardı. Hepsini beni sevdiği için veriyordu.

— 46 —

GAZAP TOHUMLARI

Aradan zaman geçti, bir gün uşak John Amos'u, onun en sevdiği odada eşyalarını karıştırır, parasını etrafa saçtığı için homurdanır buldum. Arkasından konuşması hiç hoşuma gitmemişti.

«Çabuk çık dışarı!» dedim en sert sesimle. «Hanfendiye benim geldiğimi haber ver. Sonra aşçıya da bisküviyle dondurma istediğimi söyle.»

Çok kötü bir hali vardı adamın. «Bazı insanlara bazen güvenebilirsin. Her zaman güveneceğin bir tek kişi bulursan, kendini şanslı say.»

«Ne demek bu? Suratımı asıp uzaklaşmak istedim. Sürekli yerinden kayan takma dişlerinden hoşlanmıyordum.

«Ondan hoşlanıyorsun değil mi?» diye sordu pis pis gülerek. «Gerçekten onun kim olduğunu öğrenmek istersen bana gel.» Hanfendinin ayak seslerini duyunca toz oldu tabii.

Beni ürkütüyordu bu adam. Tek başıma kalmıştım ve yapacak bir şeyim yoktu. Oturup babam gibi bacak bacak üstüne attım ve arkama yaslanıp pahalı bir puro yaktım. (Babam bunu yapmazdı, çünkü annem sigara içen erkeklere dayanamazdı.) Dumandan halkalar üflerken sigara içmenin hiç de kötü bir yanı olmadığını düşünüyordum. Dumanlar Pasifik Okyanusunu aşıp belki de Japonya'da Fuji Dağına kadar giderdi.

«Günaydın, Bart tatlım. Seni gördüğüme çok sevindim.» Gelip salıncaklı koltuğuna oturdu.

«Midillimi aldın mı?»

Sesi endişeliydi. «Hayatım sana bir midilli alacağıma söz verdim ama çok dert olacağını biliyor musun?»

«Ama söz vermiştin!» diye bağırdım. Yoksa yanlış kişiye mi güveniyordum? Verdiği sözü tutmuyordu.

«Güzelim bir midilli mutlaka bir ahır ister ve üstelik çok pis

— 47 —

GAZAP TOHUMLARI

kokar. Eve gittiğin zaman annen baban, hatta Jory burda seni bekleyen bir midillin olduğunu hemen anlarlar.»

Ağlamaya başladım. «Yaşamım boyunca hep bir midillim olsun istedim... Hep istedim ama bir midillim olmadan ihtiyarlayacağım...» Hıçkırıklar arasında yerimden kalkıp bir daha dönmek üzere evin yolunu tutmaya karar verdim.

«Bart... kötü kokmayacak kocaman bir köpek biliyorum. St. Bernard cinsi. İstersen midilli gibi binebilirsin sırtına. Eğer onu temiz tutarsan üstün başın hiç kokmaz.»

Ağır ağır yüzüne baktım. «Hiçbir köpek midilli kadar olamaz.»

«Olamaz mı?»

«Olamaz. Benimle alay ediyorsun. Artık seni sevmiyorum! Eve gideceğim ve bir daha gelmeyeceğim. Ta ki, bana Apple adını vereceğim bir midilli alana dek.»

«Hayatım, köpeğe de Apple adını verebilirsin. Bir düşünsene, eğer senin köpeğin onunkinden daha güzel ve akıllı olursa, Jory ne kadar kıskanacaktır.»

Hoşnutsuzlukla kapıya yaklaştım. «Yalnızca çok zenginler bir St. Bernard besleyebilirler.» Bir mıkırtı gibi çekmişti beni bu söz. Dönüp kucağına oturdum. Pek de fena biri sayılmazdı doğrusu. «İstersen bana büyükanne diyebilirsin.» «Büyükanne.» En sonunda kucağına oturabileceğim bir büyükannemin olması hoşuma gitti. Bana bebeğim demesini bekleyerek oturdum ama sesini çıkarmadan sallanmaya devam etti. Başparmağımı emmeye başladım. Öpülmek, okşanmak, sevildiğimi hissetmek çok güzeldi. Üstelik de sandığım gibi naftalin kokmuyordu.

«Peçenin altında yüzün çirkin mi?» diye sordum, neye benzediğini merak ederek.

- 48 -

GAZAP TOHUMLARI

«Öyle de diyebilirsin ama bir zamanlar çok güzeldim... tıpkı annen gibi.»

«Annemi tanıyor musun?»

Kapı açıldı ve güzel hizmetçi elinde dondurma ve sıcak* bisküvi tabaklarıyla içeri girdi. «Şimdi bir bisküviyle birazcık dondurma ye ki, tadı damağında kalsın, öğleden sonra tekrar gel.» Ağzıma iri lokmalar atmamamı da söyledi. Hem kibarca olmuyormuş, hem de mideme zararlıymış.

Kibarca yemek yemesini annem öğretmişti bana. öfkeyle kucağından yere inip kapıya doğru giderken, John Amos'un bana neler anlatmak istediğini düşünüyordum. Holde karşılaştık ve her zamanki iğrenç gülüşüyle yaklaşip kırmızı deri ciltli bir defter uzattı. «Kendine pek güvenmediğin belli oluyor,» diye tısladı tıpkı bir yılan gibi. «Kim olduğunu öğrenmenin zamanı geldi. Büyükanne demeni isteyen hanım gerçekten senin büyükan-nendir.»

Harika! Sonunda gerçek bir büyükanne vardı. Bense hepsinin ya mezarda ya da tımarhanede olduklarını sanıyordum.

«Evet, Bart, senin gerçek büyükanne olduğu gibi, bir zamanlar da babanla evliydi. Yani öz babanla.»

Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama Jory gibi benim de bir büyükanne olması çok hoşuma gitmişti... Üstelik ne ölüydü, ne de deli.

«Şimdi beni dinle. Şu kitabı her gün okursan bir daha kendini zavallı ve beceriksiz hissetmezsin. Büyük-büyükbaban Malcolm Neal Faxworth kadar akıllı olursun. İçerde salıncaklı koltuğa oturup o çirkin peçeyi takan kadının babasıydı Malcolm Neal Foxworth.»

«Ama yüzü güzel,» dedim. Sözleri hoşuma gitmemişti. «Gerçi yüzünü görmedim ama sesinden anladım güzel olduğunu. En azından senden daha güzel.»

— 49 —

F:4

GAZAP TOHUMLARI

«Pekâlâ dediğin gibi olsun. Ama bu kitabı okuyunca, özellikle güzel kadınlara niçin güvenmemen gerektiğini anlayacaksın. Onlar erkekleri parmaklarında oynatmak için ellerinden geleni yaparlar. Baban gibi yakışıklı bir adamı avucuna alıp kölesi yapmış, hatta süs köpeği haline sokmuştu. Tıpkı sana yaptığı gibi.»

Ben süs köpeği değildim, olamazdım!

«İkinci kocası Bartholomew Winslow'dan söz ediyorum. Kendisinden sekiz yaş küçüktü ve hiçbir şey bilmezdi. Onu kullanacağını sandı ama kendisi oyuna geldi. Seni kurtarmak istiyorum. Baban gibi ölmeni istemem.»

Ölmek. Ailemizde neredeyse herkes ölmüştü. Sözleri beni çok şaşırtmadı ama kadınların bu kadar kötü olduklarını bilmiyordum. Bunları anlatıp Jory'yi de uyarmalıyım.

«Eğer ruhunu cehennemden ateşlerinden korumak istersen büyük-büyükbabanın yazdığı bu defteri okumalısın. Kadınlar sana emir veremezler o zaman.»

Uzun suratına, sarı bıyıklarına, sararmış dişlerine baktım ve tanıdığım en çirkin insan olduğuna karar verdim. Ama yine de şu çok güçlü büyük-büyükbabama bir şans tanıyıp defterini okuyacaktım.

Okumayı sevmezdim. Ama kısa bir süre sonra Apple adındaki midillimin evi olacak küçük ahıra gidip samanların arasına yerleşip kırmızı defteri açtım. Midilliyi o kadar çok istiyordum ki, kokusuna da, başıma açacağı dertlere de boşveriyordum.

Yaşamımın en acı gününü anlatarak başlıyorum yazmaya. Çok sevdiğim annem başka bir erkek uğruna beni ve babamı bırakıp kaçmıştı. Babam ne yaptığını anlatınca uzun uzun ağlamıştım. Tek başına yatağa gitmek, annemi öpmeden uyumak çok acıydı. O zaman beş yaşındaydım

— 50 —

GAZAP TOHUMLARI

ve annem kendisi için en önemli kişi olduğumu söylerdi. Öyleyse biricik oğlunu nasıl bırakıp giderdi? Sevgili oğluna sırt çevirmesi için hangi kötü güçlere kanmıştı?

O zamanlar çok toy ve cahildim. Tanrının dediklerini okumaya başlayınca, Havva'dan bu yana tüm kadınların erkekleri aldattıklarını öğrendim. Corrine. Bu isimden ne kadar nefret ediyorum.

Garip... Gözlerimi sık satırlarla dolu sayfalardan kaldırıncı kendimi çok garip hissettim. Her zaman annemin beni terkedeceğinden korkmuştum zaten... Üvey babam beni asla öz oğlu gibi sevmezdi. Jory başının çaresine bakardı tabii. Onun için en önemli şey dans etmektir.

«Beğendin mi?» diye sordu sessizce ahıra gidip gölgelere sığınmış olan John Amos.

«Eh, iyi bir kitap,» demeyi başardım. Annemin doktor olmayan biriyle kaçacağından korkuyordum bir yandan. Hep babamın doktor olmayıp evde biraz daha kalmasını istediğini söylerdi.

«Bunu dikkatle okursan, kadınlar hakkında her şeyi öğrenirsin,» dedi John Amos. Gerçi kötü bakışlı bir adamdı ama belki benden hoşlanıyordu. «Elindeki kırmızı defter bütün erkeklerin yaptığı hataları

tekrarlamamanı sağlayacaktır. Okuyup bitirince öğreneceksin bunu. Aslında zayıf ve aptal olan kadınları yönetmenin, Tanrının erkeklere verdiği bir görev olduğunu anlayacaksın.» Annemin zayıf ve aptal olacağı hiç aklıma gelmemişti. Güçlü ve harika olduğunu düşünüyordum. Büyükanнем de çok cömert ve nazikti, hatta bana zaman ayıramayacak kadar meşgul olan annemden daha iyi sayılabilirdi.

«Herkesin saygısını kazanmış bir adamdı Malcolm. Ondan

- 51 —

GAZAP TOHUMLARI

korkarlardı. Sakın büyükanנene bu defterden söz etme. Eskisi gibi onu seviyormuşsun gibi davran. Düşündüklerini asla kadınlara belli etme.»

Belki de haklıydı Belki defteri okuyup bitirince, Jory'den daha zeki olacaktım ve herkes bana saygı duyacaktı.

Gece yatağımda Malcolm'un defterini göğsümde sıkıp kendi kendime gülümsedim. Çok uzaklarda Foxworth Malikānesi denen yerde yaşamış olan Malcolm Neal Foxworth kadar zengin olmamı sağlayacak bir araç bulmuştum.

Artık iki dostum vardı. Siyah giysili büyükanנem ve benimle babamın konuştuğundan daha çok konuşan John Amos. Yaban-cıların yaşamıma karışıp ailemden daha çok benimle ilgilenmeleri çok garipti aslında.

— 52 —

Acı ve Tatlı

Annem Marie DuBois Bale Okulunu satın alınca, adını değiştirmeyip kendisini öğrencilerine bu adla tanıtmıştı. Böytesi-nin daha akıl kân olduğunu babam da onaylamıştı. Okul San Rafael'de, babamın muayenehanesine yakın bir evin ikinci katın-daydı. Annemle babam sık sık öğle yemeklerini birlikte yiyip geceleri San Fransiço'da sinemaya ya da tiyatroya gidiyorlardı. Emma sürekli yanımda olduğundan buna pek aldırış etmiyorduk ve ama onları tınluluktan gözleri ışıllı eve dönerlerken gördüğümde, bizleri fazla önemsemediklerine inanıp içim burkuluyordu.

Bir gece gözümde uyku girmeyince bir şeyler atıştırmak için yatağımdan kalktım ve hole çıkınca salondan gelen sesler kulağıma çalındı. Annemle babam kavga ediyorlardı. Bir süre ne yapacağıma karar veremedim ama tavanarasındaki sahneyi anımsayıp kendi iyiliğimiz için ne olup bittiğini öğrenmem gerektiğini düşündüm.

Annemin üzerinde babamla yemeğe çıkarlarken giydiğı güzel mavi elbisesi vardı ve öfkeyle odada dolaşıp duruyordu. «Niçin itiraz ettiğini anlayamıyorum. Nicole'ün düzelmeyeceğini gayet iyi biliyorsun. Eğer elimizi çabuk tutmazsak, eyalet bebeğı sahip çıkacaktır, sonra onu almak için çok uğraşmız. Hemen harekete geçerek bebekten kurtulmak için can atan ev sahibi

- 53 -

GAZAP TOHUMLARI

de sevinir. Chris, lütfen kararını ver artık.»

«Hayır. İki çocuk bizim için yeterli. Cindy'yi evlat edinmek isteyen bir sürü genç aile vardır... En azından resmi makamlar soruşturmaya başlayınca bizim kadar saklayacak karanlık sırları olmayan aileler...»

«Ben de bunu söylüyordum işte! Eğer annesi ölmeden Cindy'yi alırsak soruşturmaya filan gerek kalmaz. Bu akşam Nicole ile görüşüp tasarılarımı anlatacağım. Eminim bütün kâğıtları imzalayacaktır.»

«Catherine, her istediğini elde edemeyeceğini asla aklımdan çıkarma. Nicole'ün düzelmeyeceğini kesinlikle bilmiyorum. Ömür boyu sakat kalacak bile olsa, belki çocuğuna bakmak isteyecektir.»

«Nasıl bir anne olabilir ki?»

«Bu bizi ilgilendirmez.»

«İyileşmeyeceğini biliyorsun! Bir şey daha var, Christopher Doll, ben çoktan görüştüm Nicole ile. Cindy'nin bizim olmasını istiyor. Yanımda bir avukatla sekreteri de vardı, tanıklar huzurunda bütün kâğıtları imzaladı. Bundan sonra beni nasıl durdurabileceksin?»

Şaşkına dönen üvey babam elleriyle yüzünü örttü.

«Ellerinin ardına saklanmaktan vazgeç, Christopher. Bart doğduğu gece yanımdaydın ve Paul'ün benim için yeterli olmadığını söyleyip durdun. En sonunda senin olacağıma beni inandırdın, yoksa beni kısırlaştırmalarına izin verir miydin sanıyorsun? Öleceğimi bile bile bir çocuk daha doğururdum. Ama senin için yaptım bunu!»

Hıçkırarak yere yuvarlandı. Sapsarı saçları bir yelpaze gibi tüylü halıya yayılmıştı. Birlikte yaptıkları her şey için kendisine lanetler yağdırıyordu gözyaşları arasında.

— 54 —

GAZAP TOHUMLARI

Neler yapıyorlardı acaba?

«Sen her zaman haklıydın, Christopher! Her zaman. Ben yaşamımda bir kez haklı oldum ve eğer sözüm dinlenseydi Cory kurtulurdu.» Babam diz çökmüş ona sarılmaya çalışıyordu ama annem onu tokatlayarak uzaklaştı.

«Julian'la evlenmememi söylerken de haklıydın. Sanırım evliliğimiz yürümeyince mutlu olmuşsundur. Her şey düşündüğün gibi olup bitti değil mi? Sonra Bart, Foxworth Malikânesini kül eden yangında öldü. O zaman da gülüyordun değil mi? Ondan kurtulduğuna sevinmedin mi? Paul'e yaşamımı borçlu olduğumu unutup doğruca sana koşacağımı mı sandın? Sen yaş konusunu açınca kadar asla Paul'ü yaşlı olarak görmemiştim. Eğer sen yirmi beş yaş büyük biriyle evlenmenin sakıncalarını söyleyip dur-masaydın, belki Amanda'nın yalanlarına kulak aşmazdım.»

Orada kalıp dinlemekten utanıyordum ama bu kadarını duyduktan sonra gidemezdim. Annem yılların birikimlerini kusmak için bu anı beklemişti sanki. Üvey babam saldırının şiddeti karşısında şaşkıındı.

«Paul ile evlendiğim günü anımsıyor musun?» diye bağırdı annem. «Yüzüğü uzatırken ne kadar durakladığını anımsıyor musun? Rahip seni uyarmak zorunda kalmıştı. Yalvaran gözlerle bakıyordun bana. O zaman sana karşı durmuştum, keşke Paul ölünce de karşı dursaymışım. Eline bir fırsat daha geçsin diye hemen ölmesi için dua mı ettin yoksa? HEP KAZANIRSIN ZATEN! YAŞAMIMI ALTÜST EDİP SONUNDA SANA GELMEMİ BEKLEDİN HEP! İŞTE KARŞINDAYIM. BENİ GÖRMEK İSTEDİĞİN YERDE! Yatağında! Karın gibi davranarak dolaşıyorum ortalıkta. Hayatından memnun musun? Söyle memnun musun?» Hıçkırarak sustu.

«Eğer Paul ile arama girmeye kalkışmasaydın, belki de

— 55 —

GAZAP TOHUMLARI

Bart'ı baştan çıkarmayı düşünmezdim. Bize yaptıklarından dolayı annemden öç almaya kalkışmazdım! Şimdi de Paul'ün bize yaptığı iyilikleri unutup annesi ölüm döşeğinde yatan küçük bir bebeği evine almak istemiyorsun. İki çocuğun yeterli olduğunu söyleyip, aramıza girecek bir başkasının düzenimizi bozup sırlarımızı ortaya çıkaracağından korkuyorsun.»

«Cathy, lütfen...»

Annem yumruklannı babamın göğsüne indirerek haykırıyordu. «Belki de Paul'ün bir kalp krizi daha geçirmesini sağlamak için sevişmenin zararlı olmayacağını söyledin bana!»

Soluk soluğa yere çöktü sonra. Islak mavi gözlerini, duyduklarından taş kesilmiş duran babama çevirmişti. Gerçi ne olup bittiğini anlamıyordum ama hepimiz için ağlamak istiyordum.

Sanki kış birdenbire salonumuzu kaplamış gibi babam titremeye başladı. Annem gerçeği mi söylüyordu? Yaşamımızı karartan bunca ölümün ardında üvey babam mı vardı? Ona olan sevgim yüzünden korkmaya başlamıştım.

«Aman Tanrım,» dedi babam sonunda ayağa kalkıp yatak odasına doğru yürürken. «Eğer istediğin buysa, hemen bavulumu toplayıp gidiyorum, Catherine. Umanm memnun olursun. Bu kez sen kazandın!»

Annem tek bir hareketle yerinden fırlayıp kolundan yakaladı ve beline sarıldı. «Chris, bağışla beni! Böyle demek istemedim. Seni seviyorum. İsteddiğimi elde etmek için yalan söyleyip herkesi kandırıyorum. Hatalarımın bedelini başkalarına ödetmek istiyorum. Nicole'ün bebeği konusunda haklısın, sevdiğim herkese acı çektiriyorum. Eğer daha iyi bir insan olsaydım, sevgiye susamış olan Carrie'ye de, Julian'a da daha başka türlü davranıp duymak istediklerini söyledim.»

Annem yüzünü öpücüklerle boğarken üvey babam hiç kıpır-

— 56 —

GAZAP TOHUMLARI

damadan duruyordu. «Niçin beni tokatlamıyorsun, Chris? Hak ettiğimi biliyorum. Sana ve çocuklanma sahip olduğum için Cindy'ye ihtiyacım yok...»

Bu duygusal gösteri karşısında köşeye sıkıştınlmış olan üvey babamın aklını başına toplayana dek hiçbir şey yapmak istemediğini anlıyordum. Ama annem yine bağırırmaya başlamıştı. «Yine de ne oldu, Christopher Doll? Taş gibi duruyorsun karşımda. Kendi ahlak anlayışınla yargılıyorsun beni. Ama artık gerçeği kabul etmelisin, ikimizin görüşleri çok farklı. Bunca yıldan sonra bile ne zaman rol yaptığımı, ne zaman doğruyu söylediğimi ayırt edemiyorsun. Nedenini biliyor musun?» Alaycıydı şimdi sesi. «Bana doktor gözüyle hiç bakmadığın için, hastalığımı ben açıklayayım sana. Gerçek yüzümü görmek istemiyorsun. Yaşamının en büyük sevgisini acımasız, bencil ve ihtiraslı bir kadına vermiş olduğunu artık anlamalısın. Ben asla bir tanrıça olmadım! Beni öyle görmeye çalışarak hep kendini aldattın, Chris... Öyle değil mi?» Babamın yüzünün solduğunu görünce gülmeye başladı.

«Bana dikkatle bak, Chris, sana kimi anımsatıyorum?» Geriye çekilip kocasının yüzüne baktı ve yanıt alamayınca sözlerini sürdürdü. «Haydi söyle... ona benziyorum değil mi? Foxworth Malikânesindeki son gece konuklar balo salonunda eğlenirlerken O da tıpkı benim gibi kütüphanede durmuş haykınyordu... Babasının kendisini dövdüğünü, her istediğini yaptırdığını söyleyerek sızlanıyordu... Ne yazık ki, sen orada değildin. Sen de bağır bana, Chris! Elini uzatıp tokatla beni! İnsan olduğunu kanıtla!»

Babamın sinirlendiğini anlamıştım. Neler olacağından korkuyordum. Eğer annemi tokatlamak için elini kaldırırsa içeri girip ona engel olacaktım.

Acaba annem sessiz yakanlarımı duydu mu? Ellerini kocasından çekip yere yığıldı. Acaba niçin Foxworth Malikânesi adı,

- 57 -

GAZAP TOHUMLARI

ortaya çıkmasını istemediği gizli korkularımı dürtüyordu? Sözünü ettiği annesi kimdi acaba? Bu aralarda Paul baba neredeydi? Ta o zamanlar küçük kardeşiyle tanışmamış olduğunu söylemişti bana... Acaba annelerle babalar yalan söylerler mi?

Foxworth Malikânesi... niçin bu kadar tanıdık geliyordu kulağıma?

Babam bir kez daha diz çöküp annemi kucakladı ve yüzünü öpücüklere boğdu. «Chris, çok kötü biri olduğumu bildiğin halde nasıl oluyor da beni hâlâ seviyorsun? Nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyorsun? En az onun kadar kötü olduğumu biliyorum, ama bize yaptıklarını düzeltmek için seve seve ölüme gidebilirim.»

Göz göze geldiler ve solukları hızlandı. Aralarında sanki kıvılcımlar uçtu ve beni de cereyan çarptı. Daha fazlasını görmemek için sessizce odama çekilirken, halının üzerinde sarmaş dolaş yuvarlanışları gözümün önünden gitmedi. En son olarak bir fermuar sesi duydum. Ama kimin olduğunu bilmiyorum. Acaba bir kadın, evli olsa bile, kendiliğinden bir erkeğin fermuarını açar mı?

Sonra bahçeye kaçtım ve beyaz duvarın yakınındaki bir heykelin yanına çöküp ağladım. Başımı kaldırıncı Rodin'in «Öpücük» adlı heykelinin yanında olduğumu anladım. Yalnızca bir kopyaydı ama yetişkinleri ve duygularını anlatmaya yetiyordu.

Çocukken annemle babamın ilişkisinin kusursuz, sevgilerinin sonsuz olduğuna inanırdım ama artık bu düşüncelerim yıkılmıştı. Daha önce de kavga etmişler miydi? Anımsamaya çalışıyordum ama aklıma gelen tüm olaylar birkaç dakika içinde sonuçlanan önemsiz tartışmalardı.

Ağlamayacak kadar büyümüştüm. On dört yaşındaydım ve üst dudağımın üstünde tüyler belirliyordu. Hıçkırıklarımı tutmaya çalışarak duvara tırmanıp ayışığında hayalet gibi görünen eve

- 58 —

GAZAP TOHUMLARI

baktım. Bart'ın babasının kim olduğunu düşünüp duruyordum. Niçin Paul babanın adı verilmemişti ona? Niçin Paul değil de Bart? Her oğula babasının adı verilmez mi?

Denizden gelen sis büyük evi dalga dalga kaplamaya başladı. Ürkütücü, gizemli bir grilik çöktü çevreme. Garip sesler çalındı kulağıma. Orada da ağlayan biri mi vardı? Hıçkırıklar, inlemeler, af dilemeler...

Aman Tanrım, şu zavallı ihtiyar kadın tıpkı annem gibi ağlıyordu. O ne yapmıştı acaba? Yoksa herkesin gizlemek istediği utanç verici bir geçmişi mi vardı? Büyüyünce ben de bu insanlara mı benzeyecektim?

«Christopher,» diye hıçkırdığını işitip irkilerek çevreme bakındım. Babamın adını nereden biliyordu? Yoksa onun da Christopher adında bir tanıdığı mı vardı?

Emin olduğum tek şey, karanlık ve korkutucu bir şeyin yaşamımıza karıştığıydı. Bart her zamankinden daha garip davranıyordu. Pek anlayamadığım bir yöntemle b'ri onu etkiliyordu, ama bunun annemle, babamla ilgisi yoktu. Eğer ben onları anlaya-mazsam, kardeşim bunu asla beceremezdi. Sanki tüm dünyanın yükünü omuzlarımda taşıyordum ama buna dayanamayacak kadar zayıftım.

Bir gün bale dersinden erken çıkıp aceleyle eve geldim. Ben olmadığım saatlerde Bart'ın neler yaptığını merak ediyordum. Odasında ya da bahçede olmadığına göre, yandaki eve gitmişti herhalde.

Yalnızca siyah giysiler giyen yaşlı kadının kucağında oturduğunu görünce çok şaşırdım. Soluğumu tutarak pencereye biraz daha yaklaştım. Bart gözlerini peçeyle örtülü yüzüne dikmiş, kadın ona alçak sesle şarkılar söylüyordu. «Beni gerçekten sev-

- 59 —

GAZAP TOHUMLARI

miyorsun di mi?» diye sordu Bart birdenbire garip bir tavırla.

«Elbette seviyorum. Daha önce tanıdığım herkesten daha çok seviyorum.»

«Jory'den de çok mu?»

Niçin beni sevmesi gerekir ki?

Kadın duraklayarak başını çevirdi «Evet... sen benim için çok önemlisin...»

«Hep sevecek misin beni?»

«Elbette... daima...»

«Ne olursa olsun, her istediğimi verecek misin bana?»

«Tabii, her zaman... sevgili Bart, bir daha buraya gelişinde en çok istediğin armağanı seni bekler bulacaksın.»

«Fena olmaz!» dedi Bart beni şaşırtan bir sertlikle. Olduğundan çok büyük gibi konuşuyordu. Ama sürekli rol yapıp konuşmasını, yürümesini değiştirip dururdu zaten.

Eve dönüp her şeyi annemle babama anlatmalıydım. Bart'ın yaşıtı olan arkadaşlara ihtiyacı vardı. Eve hiç konuk çağrılmadığı dikkatimi çekti birden. Herkesten uzak, tek başımıza yaşıyorduk. Bu kadıncağızın gelip kardeşimle dostluk kurmasına sevinmeliydim ama her nedense rahatsız olmuştum.

Sonunda Bart ayağa kalktı. «Hoşçakal büyükanne.» Her zamanki çocuk sesiyle konuşmuştu ama büyükanne sözü de nereden çıkmıştı?

Kardeşimin evden çıkmasını bekleyerek ön kapıya yaklaştım. İhtiyar kâhyanın açacağını sanıyordum ama siyahlı kadın gözdeliğinden bakıp kim olduğumu sordu.

«Jory Marquet Sheffield,» dedim gururla.

«Jory.» diye fısıldayarak kapıyı açtı. «İçeri gel.» İlerde gölgelerin arasında birinin kıpırdadığını görür gibi oldum. «Geldiğine çok sevindim. Biraz önce kardeşin buradaydı ve dondurmanın

— 60 —

GAZAP TOHUMLARI

hepsini bitirdi ama sana kek ya da bisküvi ikram edebilirim.»

Emma'nın nefis yemeklerini Bart'ın niçin yemediğini şimdi anlamıştım. «Kimsiniz siz?» dedim öfkeyle. «Kardeşime yiyecek vermeye hakkınız yok.»

Üzgün ve kırgın bir tavırla gerileyerek yanıtladı. «Yemeklerden sonra yemesini söylüyorum ama ısrar ediyor. Ve lütfen açıklamama fırsat vermeden beni yargılama.» Eliyle bir koltuğa yerleşmemi işaret etti. Merakımı yenemeyerek ancak Fransız saraylarında görülecek kadar değerli ve güzel mobilyalarla süslü salona geçtim. Sonra dönüp alıcı gözüyle yaşlı kadına baktım. «İsminiz nedir?»

Ne diyeceğini şaşırmıştı. «Bart bana... büyükanne diyor.» «Onun büyükannesi değilsiniz. Böyle diyerek onun aklını karıştırıyorsunuz, hanfendi. Üstelik kardeşimin aklının karışması hiç de iyi olmaz.»

Yüzü kızarmıştı. «Benim torunum yok. Çok yalnızım. Birilerine ihtiyacım var... ve Bart benden hoşlanıyor...»

Acıma duygusuna kapılıp tasarladıklarımı söylemedim. «Bence Bart'ın buraya gelmesi doğru değil. Sizin yerinizde olsam, yaşlılarıyla dostluk kurmaya zorlardım onu...» Çok yaşlı olduğunu nasıl söyleyebilirdim ona. Üstelik biri tımarhanede, diğeri bale delisi iki büyükanne, herkes için yeterlidir.

Ertesi gün Nicole'ün öldüğünü küçük Cindy' nin artık kızkardeşimiz olacağını öğrendik. Babam gözlerini tabağına dikmişti ama hiçbir şey yemiyordu. Bir ağlama sesi duyunca irkildim. «Cindy bu,» dedi babam, «öldüğü zaman Nicole'ün yanınday-dık. Bebeğine bakmamızı istedi bizden. Anneniz de kazadan beri bunu istediğinden, sonunda evet dedim.»

Annem kucağında sapsarı bukleli saçlı, iri mavi gözlü bir kız-

— 61 —

GAZAP TOHUMLARI

la mutfığa girdi. «Çok tatlı bir kız değil mi, çocuklar?» diyerek yanağını öperken Cindy iri gözleriyle bizi süzüyordu. «Cindy tarn iki yıl, iki ay, beş günlük kardeşiniz. Bir zamanlar bir kızkardeş istemiştin, Jory, anımsıyor musun? Bir çocuğum daha olamayacağını söylemişim sana. Ama Tanrı bazen insanlara yardım eder. Gerçi Nicole için üzülüyorum ama belkemiği kırıldığına göre...»

Devam edemedi. On dokuz yaşındaki güzel Nicole'ün ölümünün ne kadar acı olduğunu anlıyordum. «Nicole senin hastan mıydı?» diye sordum babama.

«Hayır değildi ama dostumuz olduğunu bildikleri için gece telefon edip ağırlaştığını bildirdiler.»

Pembe pijamaları içinde gülümseyen yeni kardeşime diktim gözlerimi. Annemin boynuna sarılıp bir süre bize baktıktan sonra yüzünü omzuna gömdü. «Bart, sen de bunu yapardın,» dedi annem gülümseyerek. «Bizi göremediğin için saklandığını sanırdım.»

«Götür onu burdan.» diye haykırdı Bart öfkeyle. «Annesinin yanına mezara koy! Kızkardeş filan istemiyorum! Ondan nefret ediyorum!»

Sessizlik. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Annem konuşamayacak kadar şaşırmıştı. Babam hemen yerinden fırlayıp, Cindy'yi dövmeye kalkışan Bart'ı tuttu. Tabii Cindy ağlamaya başladı, Emma da öfkeyle kardeşime baktı.

«Hiç hayatımda bu kadar kötü sözler duymamıştım, Bart,» diyerek kardeşimi kucağına oturttu babam. «Hemen odana git ve başkalarına karşı sevgi ve saygıyı öğrenene kadar dışarı çıkma.»

Bart homurdanarak kapıyı vurup dışarı çıktı.

Babam çantasını alıp ayağa kalktı. «Cindy'yi evlat edinmemi-

— 62 —

GAZAP TOHUMLARI

ze niçin karşı çıktığımı şimdi anladın mı? Bart'ın kıskanç bir çocuk olduğunu biliyordum. Cindy kadar tatlı ve güzel bir bebek yetimhanede evlat edinilmeden önce ancak bir, iki gün kalırdı.»

«Evet, Chris, her zamanki gibi haklısın ama eğer Cindy'yi başkaları alsaydı, ömrümüz boyunca bir kızımız olmayacaktı. Bana Carrie'yi anımsatan bir kız üstelik...»

Babam acı çeker gibi yüzünü buruşturdu ve belki de ilk kez onu öpmeden dışarı çıktı. Annem de ilk kez, «Dikkatli ol,» demedi arkasından.

Cindy hemen hayranlığımı kazanmıştı. Her şeyi ellemek, tadına bakmak istiyordu. Pembe giysileri, saçlarında mavi kurdelele-riyle annemle minik kız birbirlerine çok benziyorlardı.

«Biraz büyüyünce Jory sana bale yapmasını öğretecek,» dedi annem gülümseyerek. Ben dışarı çıkarken bebeği Emma'ya veriyordu. Bale okuluna gitmek üzere arabaya yerleştik. «Sanırım Bart bir süre sonra Cindy'yi sevecektir değil mi, Jory?»

Hayır demek geçti içimden ama başımı sallamakla yetindim. Kardeşim konusunda ne kadar endişelendiğimi bilmesini istemiyordum. Dertler, dertler, bitmeyen dertler...

«Jory, neler mırıldanıyorsun?»

Yüksek sesle konuştuğumun bile farkında değildim. «Hiç, anne. Dün gece Bartın mırıldandığını duymuştum. Geceleri uykusunda konuşup seni çağırıyor. Aşığınla kaçtığını haykırıp duruyor.» işi şakaya vurmaya çalıştım. «Üstelik bir âşığın olduğunu bile bilmiyordum.»

Şakalarımın kulak asmadı. «Bartın karabasan gördüğünü niçin daha önce söylemedin?»

Gerçeği nasıl anlatabilirdim? Cindy konusuna öylesine dalmıştı ki, kimseyle ilgilenmiyordu. Ama Bart ile özellikle ilgilenmesi gerekiyordu.

— 63 —

GAZAP TOHUMLARI

«Anne, anne!» diye haykırıyordu Bart düşünde. «Nerdesin? Beni yalnız bırakma! Lütfen beni bırakma! Onu benden çok sevmel! Ben kötü değilim, anne... bazen ne yaptığımı bilemiyorum o kadar... anne... anne...»

Yalnızca deliler ne yaptıklarını bilmezler. Bizim ailede bir deli vardı, bir başkasına ihtiyacımız yoktu doğrusu. Vani... Bart'ı kurtarmak bana kalmıştı. Çok uzun zaman önce çarpılmaya başlamış bazı noktalan düzeltmek zorundaydım. Küçük yaşlarda ne olduğunu anlayamadığım halde, beni rahatsız etmiş olan birtakım anılar belleğimin gölgeleri arasından harekete geçmişlerdi. O zamanlar bulmacayı tamamlayamayacak kadar küçüktüm demek.

Geçmiş çok sık düşünür olmuştum. Paul babadan başka bir erkek daha anımsıyordum. Uzun boylu, koyu renk saçlı bir erkek. Annemin Bart Winslow dediği bir erkek... Ve işte bu sözcükler üvey kardeşimin adıydı...

— 64 —

En Büyük Arzum

Kötü bir kızdı Cindy, çıplak dolaşmaktan utanmıyordu. Temizliğe filan da aldırdığı yoktu. Oyuncak arabalarını alıp kemi-riyordu.

Yaz tatilinin tadı kaçmıştı. Yapacak bir şey yoktu, yandaki eve gitmekten başka ihtiyar kadın midilli alacağını söyleyip beni kandırıyordu. Ama ne yapacağımı bilirim ben. Onu yalnız başına bırakıp bir daha görmeye gitmeyeceğim. Dün gece annem ihtiyar kadının merdivene tırmanmış, duvarın üstünden kendisine baktığını anlatıyordu. «Gözlerini bana dikmiş duruyordu, Chris.»

Babam güldü. «Aman Cathy, ne zararı olur ki? Buraya yeni geldi. Niçin el sallayıp merhaba demedin?» Kendi kendime güldüm. Büyükannem karşılık vermezdi ki... Benden başka herkesten utanırdı. Güvendiği tek kişi bendim.

Cindy'ye kötü davrandığım için evden çıkmamam söylenmişti ama kimseye çaktırmadan yandaki eve gitmeyi başardım. Ahır boş görünce çığlığı bastım tabii. «Nerde benim midillim? Hani söz vermiştin? Eğer bana bir midilli almazsan, annemle babama senin beni çalmaya çalıştığını söylerim!»

Siyah giysilerinin içinde büzülürken, elleri çoğunlukla yakasının altında duran inci kolyesiyle oynamaya başlamıştı. «Yarın, Bart, yarın en büyük arzunu gerçekleştirecek.»

- 65 -

F:5

GAZAP TOHUMLARI

Eve dönerken John Amos ile karşılaştım. Beni bir köşeye çekip «erkeklerin görevlerinden.» söz etti. «Onun gibi zengin kadınların beyinleri yoktur. Beni iyi dinle oğlum ve asla aptal bir kadına âşık olma. Ama bütün kadınlar aptaldır. İlk gününden bir kadına kimin patron olduğunu göstermeli ve bunu unutmamasına izin vermemelisin. Şimdi dersimize bakalım. Malcolm Neal Fox-worth kimdir?»

«Büyük-büyükbabam. Öleli çok oluyor ama gücünü hâlâ yitirmedi,» dedim ama bunun ne demek olduğunu anlamamıştım.

«Daha başka?»

«Cennete gitmiş olan bir aziz. Ondan daha akıllı bir adam dünyaya gelmedi.»

«Hepsi bu kadar değil. Hakkında her şeyi öğrenmelisin. Verdiğim defteri her gün okuyor musun? Ben en az on kez okudum. Büyük-büyükbabam kadar akıllı ve zeki oluncaya kadar defteri dikkatle okumalısın.»

«Zeki ve akıllı olmak aynı şey mi?»

«Hayır! Zeki olmak başkalarına ne kadar akıllı olduğunu belli etmemektir.»

«Malcolm niçin annesini sevmiyordu?» diye sorarken annesinin evden kaçmış olduğunu biliyordum ama acaba ben aynı nedenle annemden nefret edebilir miydim?

«Sevgiliyle kaçıp onu babasıyla yalnız bırakana dek annesi için deli olurdu. Biraz daha okursan, niçin bütün kadınlardan nefret ettiğini öğrenirsin. İhtiyacın olduğu anda bir kadını yanında bulamayacağını öğretecektir sana.»

«Ama benim annem iyi bir insandır,» diye savundumsa da artık bunun gerçek olduğundan emin değildim.

«Şimdi seni bırakayım da biraz daha oku,» dedi John Amos ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

— 66 —

GAZAP TOHUMLARI

Defteri açıp bıraktığım yerden başladım.

Bugün babamın tütününü denemek istedim ve piposunu doldurup evin arkasına gizlenip içtim. Herhalde uşaklardan biri beni gammazlamıştı. Babam gözlerinden ateş saçarak bana soyunmamı söyledi ve ağlamama aldırış etmeden kırbaçlayıp tavanarasına kapattı.

Yukarda annemin gençlik fotoğraflarını buldum. O kadar güzeldi ki, bir anda ondan nefret ettim ve ölmesini istedim. Sırtım kanlar içinde, sıcak ve havasız tavanarasın-da otururken benim çektiklerimi, onun da çekmesini istiyordum.

Kadınların göğüslerini olduğundan büyük gösterip erkekleri kandırdıkları dantelli korseleri buldum orada. Ne kadar güzel olursa olsun, hiçbir kadının beni kandıramayacağını biliyordum. Beni kırbaçlatan, tavanarasına attıran güzellikti. Babamın suçu yoktu. O da tıpkı benim gibi acı çekiyordu.

Artık bunca zamandır söylediklerini anlıyorum: Hiçbir kadına güvenilmez. Özellikle yüzleri ve vücutları güzel olanlara.

Gözlerimi satırlardan kaldırıncı, saman yığınlarıyla dolu ahır değil annemin güzel ve tatlı yüzünü gördüm. Acaba o da bir gün sevgiliyle kaçıp Jory ile Cindy'yi benden daha çok seven üvey babamla yalnız bırakacak mı? O zaman ne yaparım ben? Acaba büyükannem beni yanına alır mı?

Daha sonra bunu ona sordum. «Elbette hayatım, sana bakarım. Senin için elimden geleni yaparım, çünkü sen ikinci kocam Bart Winslow'un öz oğlusun. Bunu daha önce söylemedim mi

— 67 —

GAZAP TOHUMLARI

sana? Bana inan ve John Amos'dan uzak dur. Senin dost olabileceğin bir adam değil o.»

İkinci kocas'nın oğluydum demek. Yani annem onunla da mı evlenmişti? Sürekli evlenip duruyordu zaten. Gözlerimi yumup mezarında yatan Malcolm'u düşündüm. Her taraf karanlık ve soğuktu. Cennet neredeydi?

«Bart, gözlerin daldı.»

«Çok yorgunum, büyükanne.»

«Yakında istediğine kavuşacaksın.»

Para, yığınla para istiyordum. O anda kapı yumruklandı ve büyükannemin kucağından atlayıp saklandım

«Jory,» dedi büyükannem yüzüklerle bezenmiş elini uzatarak, «Öyle bakma bana. Ona zarar vermiyorum. Yemeklerden sonra biraz dondurma ikram ediyorum. Otur da konuşalım seninle. Yiyecek bir şeyler getirteyim.»

Jory ona aldırış etmeden av köpeği gibi doğruca bulunduğum yere gelip saksıların arkasından yakama yapıştı. «Teşekkürler, hanfendi,» dedi soğukça. «Annem istediğim pastaları verir bana. Buraya geldiğinde kardeşimin değişmesine neden oluyorsunuz. Lütfen gelmesine izin vermeyin.»

Peçenin altından büyükannemin dudaklarının kısıldığını ve gözlerinin yaşardığını gördüm. Bahçemize dönünce Jory beni omuzlarımdan sarstı. «Bir daha seni orda görmeyeceğim. Bart Sheffield! O kadın senin büyükannen filan değil! Sanki annemizden daha çok seviyormuşsun gibi bakıyorsun ona!»

Bazıları dokuz yaşındaki Bart Winslow Scott Sheffield'in arkadaşları kadar uzun boylu olmadığını söylüyorlardı. Ama on yaşına basınca yazın uzayıveren çalılar gibi bir anda boy atacağımdan emindim. Disneyland'e gidince belki de dev gibi bile olurdu.

- 68 -

GAZAP TOHUMLARI

«Niçin bu kadar ciddi duruyorsun tatlım,» dedi büyükannem beni kucağına alırken. Midillim hâlâ gelmemişti.

«Artık seni görmeye gelmeyeceğim,» diye homurdandım. «Babama yaş günü armağanı olarak bir midilli istediğimi söyleyeceğim.»

«Bart, annenle babana benden söz etmedin değil mi?»

«Hayır.»

«Eğer yalan söylersen, Tanrı seni cezalandırır.»

Neden olmasın? Zaten herkes cezalandırıp duruyor. «Hiç kimseye hiçbir şey söylemedim,» diye mırıldandım. «Annemle babam artık beni sevmiyor. Jory ve Cindy yetiyor onlara.»

Büyükannem dikkatle etrafına bakınıp alçak sesle konuştu. «Bart, seni John Amos'la beraber gördüm. Oysa ondan uzak durmanı söylemişim. Çok zalim ve kötü bir adamdır, bunu sakın aklından çıkarma.»

Hay Allah, kime güvenecektim? John Amos da büyükannem için aynısını söylemişti. Bir zamanlar aileme güveneceğimi düşünürdüm ama şimdi insanların göründükleri gibi olmadıklarını öğrenmişim. Belki yalnızca büyükannemle John Amos beni seviyordu. İşte yine şaşırp kaldım. John Amos benim gerçek dostum mu?

Eğer öyleyse büyükannem sahtekâr. Acaba hangisini seçmeliyim? Böyle önemli kararları nasıl verebilirim? Sonra büyükannem bana sarıldı ve yüzümü yumuşacık göğsüne yaslandım. Evet gerçek dostum, beni en çok seven kişi oydu ve o benim büyükannemdi.

Ama... ya değilse?

Büyükanne John Amos'dan daha sık görüyordum ve eğer ihtiyar adamın yedi gün arka arkaya beni beklediğini görürsem, sevdiğine inanacaktım. Yedi sayısı uğurluydu.

«Bart, tatlım,» dedi büyükanne kuru dudaklarını yanağıma

— 69 —

GAZAP TOHUMLARI

yaklaştırarak. «Bu kadar korkmuş durma. John Amos'dan sakın kendini yeter.» Yüzümü okşadı. «Şimdi eğer ahıra gidersen, her erkek çocuğun sahip olmak istediği şeyi göreceksin.»

Devam edecekti ama bir anda kucağından atlayıp ahıra kadar koştum ve yolda hiç düşmedim. Umut içinde her gün cebimde bir elma ve birkaç kesme şeker taşıyordum. Her gece midillime kavuşmak için dua ediyordum. Olduğum yerde donup kaldım. Bir midilli değildi bu!

Bir köpekti. Uzun tüylü, kuyruk sallayan, yüzüme gülen gözlerle bakan bir köpek. Beni gördüğüne sevinmişti ama ben ondan nefret ediyordum.

Büyükanne soluk soluğa yanıma yaklaştı. «Bart, hayatım sana bir midilli alacaktım ama dediğim gibi kokusunu alırlarsa, seni bir daha buraya göndermeyeceklerini biliyorum.»

Yere oturup başımı eğdim. Bunca dondurmayı yiyip bana sarılmasına izin vermiştim ama midilli almamıştı...

«Yalan söyledin!» diye hıçkırdım. «Günlerimi boşa geçirttin.»

«Ama Bart, St. Bernard cinsi köpekleri tanıımıyorsun ki,» dedi beni kucaklayarak. «Büyüyünce midilli kadar olacak. Daha yavru bu. Sırtına binip gezebilirsin. Dağlarda boynuna küçük bir fıçı konyak bağlayıp karda kaybolanların yardımına gönderirler. Dünyanın en cesur köpekleridir bunlar.»

Ona inanmıyordum. Ama köpeğe dikkatle baktım. Gerçekten yavru muydu? Kayışından kurtulup benimle oynamak için can atıyordu. «Büyüyünce midilli kadar olacak mı?»

«Daha henüz altı aylık,» dedi büyükanne ve beni elimden tutup içeri sokup kırmızı bir eyerle, iki tekerlekli kırmızı arabayı gösterdi. «İster sırtına bin, istersen arabaya bağla.»

«Beni ısırır mı?»

«Tabii ki hayır. Bak seni görünce ne kadar sevindi. Ona iyi

- 70

GAZAP TOHUMLARI

bakmalı, tüylerini temizlemeli, yemeğini vermelisin. Dünyanın en güzel ve en sadık dostuna sahip olacaksın.»

Korkuyla elimi uzattım ve dondurma yalar gibi dilini dokundurdu parmaklarıma. Gıdıklanarak gülmeye başladım, «Git bur-dan büyükanne,» diye emrettim.

İstemeyerek geri çekilirken midillimin (!) önüne diz çöküp ona ne olduğunu öğrettim. «Şimdi bana bak ve dikkatle dinle. Sen bir köpek değil bir midillisin. Yalnızca beni taşıyacaksın.»

Şaşkın gözlerle yüzüme bakıp yere oturdu. «Böyle oturma,» diye haykırdım. «Midilliler oturmaz!»

«Bart, ona iyi davran,» dedi büyükanne alçak sesle.

Aldırış etmedim. Kadınlar burunlarını bu tür erkek işlerine sokmamalılar. John Amos'ın dediğine göre, erkekler dünyayı yönetirken, kadınlara seslerini kesip bir köşede oturmak düşermiş.

Sinemalarda gördüğüm büyücüler gibi bu köpeği midilliyeye çevirecektim. Ama onlar gibi çengelli bir burnum, beş santim uzunluğunda kapkara tırnaklarım yoktu. Yalnızca kara gözlerimle kötü kötü bakmasını biliyordum.

Ellerimi yukarı kaldırıp, parmaklarımı pençe gibi kıvrarak kabarmaya başladım. «Sana Apple adını veriyorum! Bu büyülü suyu içince bir midilli olacaksın!» Büyülü su olarak cebimdeki elmayı uzattım.

«Yalnızca bana aitsin! Başkalarının verdiği yiyeceklere el sürmeyeceksin! Benden başkasını sevmeyeceksin! Benim olacak ve benimle birlikte öleceksin. SONSUZA DEK BENİMSİN!»

Apple elimdekini kokladı ve başını çevirdi, daha sonrası için sakladığım şekerle ilgilendi. Nasıl yemesi gerektiğini göstermek için elmayı ısırıldı. Yine başını çevirdi. Kızılımsı sarı tüyleri oldukça güzeldi doğrusu. Elmayı çiğnerken ona neler kaçırdığını öğretmeye çalışıyordum.

— 71 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bart,» diye seslendi büyükanne. «Belki de hata ettim. Bunu geri götürüp, istediğin midilliyi alayım sana.»

Midillinin kokusunu alabilirlerdi. Köpek kokusuysa Clover'in benimle sonunda dost olduğuna inandırabilirdi onları. «Hayır büyükanne, bu köpek-midilliyi istiyorum. Eğer ben Disneyland's gidene kadar atçılık oynamasını öğrenmezse, geri götürürsün ve bir daha seni görmeye gelmem.»

Kahkahalar atarak samanların içinde, dünyanın tek köpek-midillisiyle oynamaya başladım.

Gözlerim büyükanne takılınca, John Amos'un haksız olduğunu anladım. Kadınlar kötü değildi, asıl kötü olan John Amos'du. Apple'dan sonra annemle büyükanne dünyanın en iyi insanlarıydı.

«Şeyyy... gerçekten benim büyükanne misin? Öz babam senin ikinci kocan mıydı?» .

«Evet,» dedi başını eğerek. «Ama bu sırrı sakın kimseye söyleme.» Üzgün görünüyordu, oysa ben mutluluktan uçuyordum. Bir köpek-midillim ve öz babamla evli olan gerçek bir büyükanne vardı. Sonunda şanslı biri oluyorum galiba.

Yemek yemenin sevgiyle olan ilgisini bir süre sonra anladım. Apple'a yiyecek verdikçe, beni seviyordu. Sabahları doğruca yanıma koşup ellerimi yalıyor, kırmızı arabaya bağlayınca gerçek bir at gibi yürüyordu. Ama sırtına eyer vurulmasını istemiyordu. Şu büyüğü bir gün Jory üzerinde denesem fena olmayacak.

«Yakında on bir yaşında olacağım,» dedim büyükanmeme bazı şeyleri anımsatmak için.

«On,» diye düzeltti. «On yaşına basacaksın.»

«On bir!» diye haykırdım. «Bütün bir yıl on yaşında oldum »

«Bart, büyümeye çalışma. Gençlik yılları çabuk gider, elinden geldiğince iyi geçirmeye bak.»

— 72 —

GAZAP TOHURLARI

Apple'ın başını okşayarak sordum. «Büyükanne, bana küçük oğullarını anlatır mısın?»

Yüzünü göremiyordum ama omuzlarının çöküşünden üzüldüğünü anlamıştım. «Biri cennete gitti,» diye fısıldadı. «Diğeri de evden kaçtı.»

«Nereye gitti?» Belki ben de giderdim.

«Güneye,» dedi yalnızca.

«Ben de güneye gideceğim. Pis mezarlar ve ihtiyar büyükannelerle dolu yerleri sevmiyorum. Biri tımarhanede, diğeri de buruşuk yüzlü bir ihtiyar. En tatlı büyükannem sensin.» Deli olan şimdiki babamın annesiydi. Buysa... birdenbire adını bilmediğimi far-kederek sordum. «Corrine Winslow,» diye yanıtladı. Siyah peçesinin kenarlarından kırılmış sarı saçları görünüyordu. Ben gidince çok üzüleceğini biliyordum.

«Disneyland'a gidiyorum, büyükanne. Bir hafta orda kalacağım. Hepsi bana hediyeler verecek. Sonra doğuya gidip o pis...»

«Biliyorum, o pis mezarları ve büyükanneleri ziyaret edeceksiniz. Ama yine de güzel vakit geçireceğinden eminim.» Eğilip beni öptü. «Sen yokken ben Apple'a bakarım.»

«HAYIR!» Ya ben* dönene kadar Apple onu daha çok severse? «Onu yalnız bırak. Yemek verip kendini ona sevdirmeye.»

Disneyland'a gidince de bir ara gelip Apple ile ilgilenecektim ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Büyükannemin de bilmediği belliydi.

Daha sonra Apple ile ahırda yalnız kaldım. John Amos yine karşımda belirip kadınların kötülüğünden, erkekleri nasıl günaha ittiklerinden söz edip durdu.

«Hiç kimse karşılıksız hiçbir şey yapmaz. O kadının senin için kötü tasarıları olacağını hiç aklından çıkarma, Bart Winslow.»

«Niçin bana öyle dedin?»

«Adın bu değil mi? Neyse boşver. Dün bana günahın ne

— 73 —

GAZAP TOHURLARI

olduğunu sormuştun. Bugün yanıtlıyorum. Günah, kadın ve erkeklerin kapıyı kapatıp yataklarına girince yaptıklarıdır.»

«Günah niçin kötüdür?»

Sapsarı dişlerini göstererek homurdanınca, çekip giderek beni Apple'la baş başa bırakmasını diledim.

«Kadınlar erkekleri zayıf düşürmek için günaha iterler. Her erkeğin içinde bir zayıf yanı vardır ve kadınlar elbiselerini çıkarıp onların güçlerini ellerinden alırlar. Annene bir bak. Babana nasıl gülümsüyor, tırnaklarını boyuyor, açık saçık elbiseler giyiyor... üvey babanın gözleri parlayınca günah işlemeye hazır olduklarını anlarsın.»

Yutkundum. Annemle babamın günah işleyip Tanrı tarafından cezalandırılmalarını istemiyordum.

«Malcolm'un yazdıklarını hatırla... 'Annem beni bırakınca beş yıl ağladım arkasından. Babam evli oldukları zaman bile annemin onu aldattığını anlattı. Beni görmeye dayanamadığını söyledi. Koskoca evde tek başıma kaldım. Ben olduğum için babam bir daha evlenemeyeceğini defalarca söyledi. Gayrimeş-ru sevgililerinden hiçbirisi benden hoşlanmıyordu. Cehennemin sonsuz ateşlerinde yanacaklarını söyledim onlara.'»

«Gayrimeşru sevgili nedir?» Bazen Malcolm'un yazdıklarından sıkılıyordum.

«Cehenneme giden başıboş bir ruh... Tatile çıkıp Apple'ı yalnız bırakacağını sanıyorsan aldanıyorsun. Bir hayvanın sevgisini kazanınca yaşamı boyunca ona bakmak zorundasın. Eğer bunu yapmazsan Tanrı sana acı çektirir.»

Kuyruğunu kovalayan köpek-mid ill ime bakarken titriyordum.

«Gözlerinde Malcolm'un gücünü okuyorum, Bart. Bitmemiş görevlerini tamamlaman için Tanrı gönderdi seni. Şeytanın döller cehennem ateşlerinde yanana kadar Malcolm mezarında rahat edemeyecek.»

— 74 —

GAZAP TOHURLARI

«Cehennem ateşleri...» diye yineledim.

«İkisi gitti bile... üç tane daha var.»

«Kötü tohumlar sürekli çoğalırlar.»

«Sürekli çoğalırlar.»

«Sen görevini tamamlayınca Malcolm mezarında rahat yatacak.»

«Mezarımda rahat edeceğim.»

«Ne dedin sen?»

Karmakarışıklı aklım. Bazen Malcolm olduğumu düşünüyordum. John Amos gülümsedi ve eve gitmeme izin verdi.

Jory hemen beni yakalayıp soru yağmuruna tuttu. «Neredeydin? Orda ne yapıyorsun? İhtiyar kâhyayla konuştuğunu gördüm. Neler anlattı sana?»

Bir aslanın karşısında duran bir fare yerine koymuştu, beni, ama Malcolm'un bu tür durumlarda ne yaptığı aklıma geldi. «John Amos'la benim sırlarım seni hiç ilgilendirmez.»

Jory'nin şaşkın bakışları arasında yürüyüp gittim.

Annem büyük ağacın altında Cindy'nin salınacağını itiyordu. Aptal kızı düşmemesi için bağlamıştı. «Bart, neredeydin?» diye seslendi beni görünce.

«Hiçbir yerde!»

«Bart, küstahlıktan hoşlanmam.»

Malcolm gibi bakıp onu küçültmek istedim. Mavi askısız blu-zuyla beyaz şortu arasından göbeği görünüyordu! Çıplak et! Günah çıplak etle ilgiliydi. İncil'e göre, Adem ile Havva'ya giyinip günahkâr vücutlarını örtmeleri emredilmişti. Annem de sevgiliyle kaçan Corrine kadar kötü müydü?

«Bart, böyle bakma bana. Sanki kim olduğumu bilmiyormuş-sun gibi...»

John Amos'un İncil'den tekrarladığı cümleler aklıma geldi. Tanrının kullarından neler istediğini yavaş yavaş öğreniyordum.

— 75 —

GAZAP TOHUMLARI

«Dikkat et, anne, ben görmesem bile Tanrı görür ve cezalandırır.»

Annem yerinden sıçradı. Yutkunup kuru bir sesle sordu. «Ne demek istiyorsun?»

Bak nasıl titriyor! Başımı çevirip bahçeyi süsleyen çıplak mermer heykellere baktım. Günahkâr çıplak insanlar Malcolm'un mezarında rahat etmesini önlüyorlardı.

Ama annemi seviyordum. Bazı geceler odama gelip beni öpüyor ve dualarımı dinliyordu. Cindy gelmeden önce benimle daha çok ilgilenirdi. Üstelik 'gayrimeşru bir sevgiliye' âşık gibi görünmüyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. «Uyum var,» diyerek ordan ayrıldım. Ya Malcolm'un yazdıkları, John Amos'un söyledikleri doğruysa? Annem erkekleri hayvanlaştıran kötü ve günahkâr biri mi? Hayvan gibi olmak kötü mü? Apple kötü değil ki... Beni sevmeyen Clover bile kötü değil.

Jory'nin odasına girip akvaryumuna baktım. Hava kabarcıkları annemin bir kez içmeme izin verdiği şampanyaya benziyordu. Benim akvaryumumda balıklar yaşamazdı. Suyun içinde oyuncak bir korsan gemisi ve yalancı mücevherler vardı sadece. Jory'nin balıklarıysa mercan kayalıkları arasında dolaşıp duruyorlardı.

Her şeyi benden daha iyi yapıyordu. Bart olmak artık hoşuma gitmiyordu. Bart evde kalıp sorumluluklarını düşünerek Disneyland 'ı unutmak zorundaydı.

Yatağıma uzanıp gözlerimi tavana diktim. Malcolm'un artık gücüne ya da aklına ihtiyacı yoktu. Ölüp mezarına girmişti. Büyüyünce kimse Malcom'a emredememişti. Ben de çocuk olmak istemiyordum. Malcolm gibi güçlü, zengin biri olmak istiyordum.

Ben konuşunca herkes irkilecek, yüzlerine bakınca titreyecek, kımıldayınca gerileyecek... O günlerin yaklaştığını hissediyordum.

— 76 —

Gölgeler

«Bart'a bu yaz neler oldu anlayamıyorum, Jory,» dedi annem bile çantalarımızı alıp arabaya doğru yürürken. «Çok değişti. Tek başına bütün gün ne yapıyor, hiç fikrin yok mu?»

Tedirgin oldum. Bart'ı ve tök dostu yan evdeki kadını korumak istedim. Büyükannesi olduğunu iddia ettiğini anneme söyleyemezdin. «Bart için üzülme anne. Cindy'nin bebekliğinin keyfini çıkar. Herhalde sen de çocukluğunda onun gibi tatlı ve sevimliydin.»

Gülümseyerek yanağıma öptü. «Eğer yanılmıyorsam, ilgini çeken tatlı bir kız daha var.»

Yanaklarım kızardı. Sapsarı saçlı, iri mavi gözlü Melodie Ric-harme'dan gözlerimi ayırmam çok zordu. Aynı anda Melodie dışarı çıkıp babasının arabasına doğru koştu. Tahta gibi göğüslü küçük kızların bir günde ince belleri, kabarık göğüsleri ve kalçalâ-ırla ortaya çıkıvermeleri beni çok şaşırtıyordu. Eskisine göre çok daha fazla ilgimi çekiyorlardı.

Eve dönünce, annem beni Bart'ı aramaya yolladı. «Öbür tarafa geçmesine izin verme. Yaşlı bir kadını rahatsız etmesini istemem. Yine de o kadının merdivene tırmanıp beni gözetlemesinden hiç mi hiç hoşlanmıyorum.»

Sonunda kardeşimi şimdi kullanılmayan ahırda buldum. Elin-

— 77 —

GAZAP TOHUMLARI

de bir yabayla pis samanları karıştırıyordu ve karşısında bir St. Bernard yavrusu vardı.

Bart yabayı atıp köpeği azarladı. «Sıçrayıp durma, Apple! Midilliler ancak engel atlarlar. Şimdi ya bu samanı yersin ya da yarın sana temiz saman vermem.»

«Bart...» diye seslendim usulca. Yerinden zıpladığını görünce memnun oldum. «Köpekler saman yemez.»

«Git buradan! Çık dışarı! Buraya ait değilsin!»

«Sen de değilsin.»

«Defol,» diye hıçkırıp köpeğe sarıldı. «Bu köpek aslında benim midillim. Şimdi ona köpek-midilli olmasını öğretiyorum. Deli olduğumu sanıp, sakın gülme bana.»

«Deli olduğumu düşünmüyorum,» derken boğazıma bir yumru tıkanmıştı. Hayvanlarla ondan daha iyi anlaşıyordum. Bart'ın her an kuyruklarına basacağını hissedip korkuyorlardı hayvancıklar. Doğrusu Bart evde olunca, ben bile yere uzanmaktan çekini-yordum.

«Kim verdi bunu sana?»

«Büyükannem,» dedi gözleri gururla parlayarak. «Beni annemden daha çok seviyor. Üstelik ihtiyar Madam Marisha'nın seni sevdiğinden daha çok seviyor!»

Bart'ın derdi buydu. Ne zaman ona yaklaşısam, beni itiyordu. Okşamamı isteyen köpeğe yüz vermedim. Bu kez bir dost edindiğine inanıp istediği gibi davranması için Bart'ı yalnız bırakacaktım.

«Bana kızmadın değil mi?» diye sordu beraberce eve giderken. Elbette kızmamıştım. «Anneme, babama söylemeyeceksin değil mi?»

Onlardan gizli bir şey yapmak hoşuma gitmiyordu ama Bart ısrar etti. Nazik bir hanımın ona bir armağan vermesinin ne zararı

— 78 —

GAZAP TOHUMLARI

olabilirdi? En azından kardeşimin mutlu olmasını sağlıyordu.

Mutfakta Emma küçük Cindy'ye mama yediriyordu. Mavi önlüğü ve pembe tavşanlarla süslü beyaz bluzuyla pek şirindi. Saçları altın gibi parlayınca kadar fırçalanıp mavi bir kurdelayla bağlanmıştı. Öylesine tatlı bir hali vardı ki, öpüp okşamak geçti içimden ama gülümsemekle yetindim. Bart'ın kıskanacağını bildiğim için sevgi gösterilerinden hep kaçınırdım. Ne garip ki, Cindy benden çok Bart ile ilgileniyordu. Belki de boy bos olarak kendine daha yakın buluyordu onu.

Bart kendini bir iskemleye atarken neredeyse yere yuvarla-nacaktı. Emma kaşlarını çattı. «Eğer masamda yemek yiyecek-sen git elini yüzünü yıka, Bart Winslow.»

«Masa senin değil,» diye homurdanarak yerinden kalktı ve kirli ellerini duvarlara sürterek uzaklaştı.

«Bart! Pis ellerini duvarlara sürme!» diye seslendi Emma.

«Duvarlar senin değil.»

Ellerini yıkaması oldukça uzun sürdü ama masaya döndüğünde yalnızca avuçları temizlenmişti. Emma'nın hazırladığı çorbayla sandviçlere burun kıvırdı.

Ben ikinci sandviçimi ve çorbamı bitirirken, Bart daha birincisini ısıırıyordu. Çorbasına el sürmemişti.

«Yeni kardeşini nasıl buluyorsun?» diye sordu Emma kızın ağzını silip önlüğünü çıkarırken.

«Çok tatlı,» dedim.

«Cindy kardeşimiz filan değil!» diye atıldı Bart. «Annemden başka hiç kimsenin istemeyeceği pis bir bebek.»

«Bart Winslow, bir daha böyle konuştuğunu duymayayım. Cindy annenin çocukluğunu andıran güzel bir bebek.»

Bart hepimize, hatta duvarlara bile öfkeyle bakarak homurdandı. «Sarı saçlardan, sürekli ıslak kırmızı dudaklardan nefret

— 79 —

GAZAP TOHUMLARI

ederim.» Cindy'ye dilini çıkarınca küçük kız güldü. «Eğer annem saçlarını kıvrıp giysiler almasa çok çirkin olacak.»

«Cindy asla çirkin olamaz,» dedi Emma sevgiyle ve eğilip yanağını öptü. Bart'ın kaşları biraz daha çatılmıştı. Sinirlerim gerilmiş oturdum. Her sabah uyanıp gitgide garipleren kardeşimle nasıl geçineceğimi düşünüyordum. Üstelik onu seviyordum. Annemi, üvey babamı, hatta yeni kardeşim Cindy'yi sevdiğim kadar seviyordum. Herkesi korumam gerektiğini düşünüyordum ama neden koruyacağımı bile bilmiyordum.

— 80 —

Büyülü Çocuk

Jory ile Emma'yı sevmiyorum, diye düşünüyordum. Eğer Apple ile büyükannem de beni sevmeseler halim kötü olurdu, işte siyah giysili büyükannem kollarını açmış beni bekliyor ve Cindy' nin öpüldüğünden daha çok öpüyor beni.

Üzerinde peynirler yüzen bir çorba ikram etti bana. Nefis. «Seni ne çok sevdiğimi niçin annemle babama söylemeyeyim?» Büyükannem olduğuna inanmadığımı söylemedim ona. Yabancı birinin beni sevmesi daha

iyiydi, çünkü aileler zaten birbirlerini sevmek zorundalar. Sorumu yanıtlamadan masanın üzerine kocar an bir kamyon koydu. Bir dakika önce çok neşeliydi ama şimdi üzülmüş ve korkmuş gibi görünüyordu.

«Annenle baban benden nefret ediyorlar, Bart,» diye fısıldadı. «Lütfen onlara benden hiç söz etme.»

«Onları tanıyor muydun?»

«Evet, çok uzun zaman önce, onlar küçükken tanıyordum.»

Yaaa! «Peki nefret etmeleri için ne yaptın onlara?» Herkes benden nefret ettiğine göre, bu duygusu beni hiç şaşırtmamıştı.

Uzanıp elimi tuttu. «Bazen yetişkinler de hata yaparlar. Ben de hatalarımın bedelini çok ağır ödüyorum. Her gece Tanrının ve çocuklarımın beni bağışlaması için dua ediyorum. Aynaya bakıp kendimi görmekten hoşlanmadığım için bu peçeyi takıyorum

— 81

F:6

GAZAP TOHUMLARI

yüzüme ve en sevdiğime çektiği acıları bir an için bile unutmamak için rahatsız iskemlelerde oturuyorum.»

«Çocukların nerede şimdi?»

«Anlatmıştım sana,» diye hıçkırdı. «Benden kaçtılar. Öyle üzülüyorum ki... Sen sakın evden kaçma, Bart.»

Hiç aklıma gelmemişti bu. Dünya çok büyüktü. Üstelik ürkütücüydü. Evde kalmak herhalde daha iyi olmalıydı. Koşup büyükanneme sarıldım ve tekrar kamyonumla oynamaya başladım ki, kapı açılıp John Amos içeri girdi. «Madam, küçük çocukların her arzusunu yerine getirirseniz, onlara kişilik kazandıramazsınız. Bunu artık öğrenmiş olmalısınız.»

«John,» dedi büyükannem kibirle. «Bir daha bu odaya kapıyı vurmadan girme. Haddini bil.»

Büyükannem istediği zaman çok sert davranabiliyordu. John Amos kendisine gerekli yerin verilmediğini homurdanarak dışarı çıkarken gülümseyerek ardından baktım. Kamyonun nasıl çalıştığını öğrenmek istiyordum ama merak etmekle hoyratlık benim için aynı şeydi. Her oyuncak bir saat içinde kırılıp dökülürdü. Kamyonum parçalara ayrılırken büyükannem içini çekerek beni izledi.

Uzun yaz günleri John Amos'un, Malcolm gibi akıllı, zeki, güçlü ve ürkütücü bir insan olmanın yollarını öğreten dersleri içinde ağır ağır geçip gidiyordu. Bir bakıma, sıska bacakları, ıslığa benzer soluğu, tıslayarak konuşması, seyrek bıyıkları ve kel kafasında görünen tek tük beyaz saçıyla John Amos ilgi çekici biri sayılırdı. Büyükannemin onu niye sevmediğini merak ediyordum. Patronu olduğuna göre kovabilirdi ama bunu yapmıyordu. Aralarında garip bir şeyler var gibiydi.

— 82 —

GAZAP TOHUMLARI

Büyükannemin öpücükleri ve armağanlarıyla John Amos'un dersleri arasında mutlu bir çocuk olmaya başlıyordum. Ne kadar kötü ya da beceriksiz olursam olayım, beni sevecek birileri bulunduğuna göre, annemle Jory arasındaki sihirli bağları anlar gibi olmuştum. Sanki gün batımı renklerinin müziğini, limon ağacının şarkılarını duyabiliyordum. Köpek-midillim Apple vardı sonra. Ve en iyisi Disneyland yolculuğu yaklaşıyordu.

Malcolm gibi akıllı olmaya başladığıma göre, üç haftalık yolculuk süresince Apple'in sevgisini yitirmemenin yollarını da bulabilirdim. Ne yapacağımı kestiremediğimden geceleri uykum kaçıyordu. Ben gidince kim Apple'in karnını doyurup sevgisini çalacaktı? Kim?

Duvara yaklaşp diktığım çiçekleri kontrol ettim. Hiçbiri kök salıp büyümemişti. Lanetlenmişim anlaşılan. Jory'nin diktikleri-le çoktan çiçek açmıştı. Doğruca çiçeklerin yanına gidip bir çoğunu ezdim. Malcolm ne yapardı acaba? Tabii ki Jory'nin çiçeklerini söküp kendi bahçesine aktarırdı.

Teker teker delikler açıp çiçekleri diktim ama pek mahzun bir halleri vardı. Boyunlarını bükmemeleri için birbirlerine dayadım. İşte... son derece akıllıca ve kurnazca bir buluş!

Kirli dizlerime bakınca, yeni pantolonumu da Clover için yapmakta olduğum köpek kulübesine takıp yırtmış olduğumu gördüm. Sık sık kuyruğuna bastığım için ondan özür dilemek için yapıyordum kulübeyi. Clover ise verandaya çıkmış, beni gördüğü için uyumaktan çekinerek bir iskemlenin altında yatıyordu. Bir zamanlar dostluğunu kazanmak istemişim ama artık ihtiyacım yoktu. Benim köpeğim daha iyiydi.

Gözlerimi ovuştururken ellerimin babamın garajındaki yağlarla kaplı olmasına aldırış etmedim. Emma herhalde beyaz gömleğimin halini görünce çok kızacaktı. Üstelik yakasından eteğine kadar yırtılmış yerini annem bile onaramazdı.

- 83 -

GAZAP TOHUMLARI

Cumartesiler eğlence için yaratılmıştır ama ben eğlenmiyordum. Yapacak bir şeyim yoktu. Jory'nin balesi, babamın hastaları, annemin yeni bebeği, Emma'nınsa temizlik işleri vardı. Benim sıkıntım kimseyi ilgilendirmiyordu. Tekrar Clover'a takıldı gözlerim. «Benim köpeğim daha güzel!» diye bağırdım. «Sen minik bir köpeksin, ne insanları kurtarabilir, ne kırmızı bir araba çekebilir, ne de saman yiyebilirsin!» Her gün Apple'in köpek mamasına biraz daha saman karıştırıp tadını sevdirmeye çalışıyordum.

Utanan Clover iskemlenin altına biraz daha girdi ve üzgün gözlerle baktı. Sinirime dokunmuştu hali. Apple hiç böyle yapmazdı.

İçimi çekerek ayağa kalkıp üstümü başımı temizledim. App-le'a gitme vakti gelmişti. Yolda gözlerim beyaz duvara takıldı ve daha 'ilginçleştirmek' için bir taşla boyalarını dökmeye başladım. Acaba bu duvar nereye kadar gidiyor? Belki Çin'e kadar. Hani şu insan yiyen canavarların olduğu yere dek. King Kong gibi bir dev olup insanları çiğnemek ne güzel olurdu.

Önce öğretmenleri ve okulları çiğnerdim. Kiliseyi de çiğnemek isterim ama Malcolm'in Tanrıya saygısı var. Gökten yıldızları toplayıp büyükannemin yüzükleri gibi parmaklarıma yapıştırırım. Ellerim yanmasın diye güneşe dokunmam. Ama belki de Empire State Binasını beyzbol sopası gibi kullanıp güneşi uzaklara fırlatabilirim. Her taraf zift gibi kapkara olur. Geceyi yaşarsız hep. Kara, kör olmak ya da ölmek gibidir.

«Bart,» dedi bir ses.

İrkilerek, «Git buradan!» diye emrettim. Kendi kendime eğleniyordum. Niye tırmanmıştı yine o merdivene? Beni mi gözetliyordu? Yere oturup toprağı kazdım.

«Bart,» dedi yine. «Apple seni bekliyor. Yiyeceği ve temiz suya ihtiyacı var. Bir hayvanın olunca onunla ilgilenmek zorundasın.»

— 84 —

GAZAP TOHUMLARI

Bugün peçesi gözlerini örtmüyordu. «Kovboy çizmeleri, kovboy şapkası, gerçek deri bir eyer, mahmuzlar ve kamp ateşinde pişirmek için fasulye istiyorum.»

«Kazdığın şey nedir?» diyerek başını uzattı. Çok komik bir hali vardı.

Hay Allah... kumun içinde ne varmış: Kemikler. Tüyleri nereye gitti acaba? Ya yumuşak beyaz kulakları? Titreyerek açıklamaya çalıştım.

«Bir kaplan. Geçen akşam pijamalarımın bahçede dolaşırken birdenbire karşıma çıktı. Tam üzerime atlayacakken tüfeğimi kaldırıp ateş ettim! Beni yiyecekti ama gözünden vurdum onu!»

Sessizlik. Yani bana inanmamıştı. «Bart, o bir kaplan iskeleti değil. Yoksa evde beslediğim kedi yavrusu mu? Kedimi niçin öldürdün, Bart?»

«HAYIR!» diye haykırdım. «Kedi öldürmem ben! Kedileri çok severim. Küçük bir kaplan bu. Daha ben doğmadan önce buraya gömülmüş.» Ama yine de kedi kemiklerine benziyorlardı. Ağladığımı görmesin diye gözlerimi ovuşturdum.

Malcolm ağlamazdı. Sert davranırdı. Ama ben ne yapacağımı bilmiyordum, ihtiyar John Amos, Malcolm gibi olup kadınlardan nefret etmesini öğretiyordu bana. Bense zavallı bir çocuktum. King Kong, Tarzan ya da Superman gibi olmaya çalışmak zordu. Malcolm'a benzemekse ders aldığım için daha kolay olacaktı herhalde.

«Bart, epey geç oldu. Apple seni bekliyor.»

Çok yorgundum. «Geliyorum.» İhtiyar adam gibi davranmak gerçekten yorucuuydu. Çalışıp para kazanmaktan eğlenmeye vakit kalmıyordu. Ağır ağır yürümeye başladım. İnsan yaşlanınca yaz bile fazla sıcak gelmiyor. Anne, anne neredesin? Niçin

— 85 —

GAZAP TOHUMLARI

yanımda değilsin? Niçin bana cevap vermiyorsun? Artık beni sevmiyor musun? Anne niçin bana yardım etmiyorsun?»

Düşünmeye çalışarak yürüdüm ve yanıtını buldum. Kimse beni sevmezdi, çünkü hiçbir yere ait değildim.

— 86 —

BOLUM II

Kötü Öyküler

Büyük bir iştahla kahvaltımı mideye indirirken, Bart bir tek dilimi dişleyip duruyordu. Ölüm döşeğindeki bir ihtiyar bile ondan daha hızlı ve iştahla yedi herhalde. Gözlerini düşmanca bakışlarla anneme dikmeden önce beni şöyle bir süzdü. Annemi sevdiğinden emindim ve ona nasıl böyle bakabildiğini anlayamıyordum.

Bart'ın beyininde bir şeyler olup bitiyordu. İçine kapanık, utangaç kardeşime neler olmuştu? Kuşkucu, saldırgan, zalim bir çocuk vardı karşımda. Şimdi de babama bir suç işlemiş gibi bakmaya başlamıştı.

Dünyanın en iyi annesine sahip olduğumuzu bilmiyor muydu? Bunu haykırıp onu eski günlerine döndürmek istiyordum. Hani kendi kendine mırıldanarak av peşinde koşan, düşman kovalayan, sürüleri güden... sendeleyerek bahçede dolaşan kardeşim neredeydi? Bir fırsatını bulup bahçede yakaladım. «Neyin var senin? Niçin anneme kötü kötü bakıyorsun?»

«Artık sevmiyorum onu,» diyerek eğilip kollarını açtı ve kendi-

- 87 -

GAZAP TOHUMLARI

ni uçak olarak görmeye başladı. Bart için normal bir davranıştı bu. «Yol açın!» diye emretti. «Uzaklara gidecek jete yol verin! Avusturalya'da kanguru avı mevsimi şimdi!»

«Bart Sheffield, niçin hep birilerini öldürmek istiyorsun?»

Kanat indi. Motor sustu ve şaşkınlıkla yüzüme baktı. Yaz başındaki tatlı çocuğun ifadesi geldi gözlerine. «Öldürecek filan değilim. Minik bir kanguru yakalayıp cebimde büyüteceğim.»

Saçma! «Dinle beni. Kanguru yavrusunun emeceği bir meme yok cebinde. Sanırım seninle erkek erkeğe konuşmanın vakti geldi, Bart. Derdin nedir?»

«Yüksek tepenin üstündeki büyük evde, gece vakti kar yağarken, sarı, kırmızı alevler göğe yükseldi! Kar tanecikleri bile pembeleşti. Ve o büyük evde konuşamayan, yürüyemeyen yaşlı bir kadın vardı. Bir avukat olan öz babam onu kurtarmak istedi. Ama kurtaramadı. O da yandı! Yandı! Kül oldu!»

Çılgın. Deli. Ona acıyordum. «Bart, Paul babanın böyle ölmediğini biliyorsun.» fsJiçirt böyle söylemişim. Bart, Paul babanın ölümünden birkaç yıl önce doğmuştu. Hangi yıldır acaba? Bunu anneme sorabilirdim ama onu üzmem istemiyordum. Kardeşimi kolundan tutup eve doğru yürüttüm. «Bart, senin öz baban, verandada oturmuş gazetesini okurken öldü. Yangında değil. Kalbi hastaydı. Babam bunu anlatmıştı, anımsıyor musun?»

Kara gözleri biraz daha koyulaştı, gözbebekleri büyüdü ve ani bir öfkeyle haykırdı. «O babadan söz etmiyorum. Öz babamı söylüyorum. Kalbi hasta olmayan, güçlü avukat babamı!»

«Bu yalanı kim söyledi sana?»

«Yangın!» diye haykırırken dumandan önünü göremeyen biri gibi dönüp duruyordu. «John Amos anlattı. Çam ağacı yanmış ve korkunç bir yangın çıkmış. Herkes çılgın çılgına kaçmış. Yere düşenler çiğnenmiş. Dünyanın en büyük, en güzel evi öz babamla birlikte yanıp kül olmuş!»

- 88 -

GAZAP TOHUMLARI

Yeter artık. Doğruca eve gidip annemle babama her şeyi anlatacağım, «iyi dinle beni, Bart. Yandaki eve gidip bu saçmalıkları dinlemeye son vermezsen, her şeyi annemle babama anlatırım.»

Gözlerini sınımsıkı kapatmış, sanki olayın ayrıntılarını beyninde görmeye çalışıyordu. Sonra deli bakışlarını bana çevirdi. «Kendi işine bak, Jory Marquet. Beni rahat bırak.» Yerdeki beyzbol sopasını kapıp savurdu ve zamanında başımı eğmeseydim, sopayı kafama yiyecektim. «Büyükkannemle benden söz edersen, seni uyurken öldürürüm.» Soğuk, ciddi bir sesle meydan okuyordu bana.

Ondan korkuyordum mu yoksa? Yoo olamaz. Birdenbire cesaretini yitirip, kalp krizi geçiren bir adam gibi ellerini göğsüne bastırdı. Kavradan kaçtığı zamanlar böyle davrandığını bildiğimden gülümsedim. «Pekâlâ, Bart. Şimdi yandaki eve gidip senin beynini bu saçmalıklarla dolduran ihtiyarlarla konuşacağım.»

İhtiyar adam pozundan hemen vazgeçmişti. Yalvaran gözlerle baktı. Arkamı dönüp birkaç adım attım ve kendimi sırtımda bir ağırlıkla yerde buldum. Bana çelme takmıştı. Hızlı davrandığımdan kutlamak geldi içimden ve aynı anda yumrukları yüzüme inmeye başladı.

«İşim bitince pek de yakışıklı olmayacaksın!»

Elimden geldiğince karşı koyup gözümü açınca, hiçkırarak gözleri sınımsıkı kapalı, yumruk attığını gördüm. Küçük kardeşimi dövmek bana yakışmazdı.

«Korkuttum seni, di mi?» Pis bir sırıtışla, kendinden çok memnun bakıyordu bana. «Artık kimin patron olduğunu anlamış-sındır? Sandığın kadar cesur değilsin!»

Tek elimle itip yere düşürdüm. Ancak öfkelenince güçlü olabilen bir bebekle dövüşemezdim. «Senin temiz bir dayağa ihtiya-

— 89 —

GAZAP TOHUMLARI

cin var, Bart Sheffield ve belki bunu yerine ben getiririm. Bir daha bana saldırırken dikkat et, sonunda zararlı çıkabilirsin.»

«Sen ağabeyim değilsin,» diye hiçkırıldı. «Yalnızca üvey ağa-beyimsin ve olmanla olmamanın farkı yok.» Yüksek sesle ağlarken yumruklarını yere indiriyordu.

«Gördün mü! İhtiyar kadın aklına çılgınca fikirler sokup seni ailene düşman ediyor. Gidip bunu söyleyeceğim ona!»

«Dene bir kere!» diye haykırdı. «Gittiğine pişman olacaksın!»

«Nasıl pişman edeceksin beni?»

«Ne istediğini biliyorum.» Tekrar çocuksu haline dönmüştü. «Benim köpek-midillimi istiyorsun. Ama seni sevmez o! Büyükkannemi bile elimden almak istiyorsun. Bunu yapamayacaksın!»

Ona acıyordum. «Git biberonunla oyna!» diyerek yanından uzaklaştım. Beni üzmem için elinden geleni yapacağını haykırıyordu peşimden. «Şimdiye dek ağlamadığın kadar ağlayacaksın, Jory!»

Güneşli yolda yürürken, kardeşimin haykırırları gerilerde kaldı ve yaklaşan ayak seslerine başımı çevirince, küçük Clover'in geldiğini gördüm. Kollarıma atılıp sevgiyle yüzümü yaladı.

Annemle birlikte Virginia'nın Blue Ridge Dağlarında küçük bir evde yaşıyorduk ve ben üç yaşındaydım. Uzun boylu, koyu renk gözlü bir erkek bana Clover'i, Calico adındaki kediyi ve Buttercup dediğimiz papağanı armağan etmişti. Calico bir gece evden kaçıp bir daha dönmemişti. Yedi yaşına bastığım yıl da Buttercup ölmüştü. «Oğlum olmak ister misin?» diyen bir ses anımsıyorum. Neydi adamın adı... Bart mı? Evet Bart

Winslow. Unuttuğumu sandığım bir şeyi anımsamıştım sonunda. Acaba üvey kardeşim Bart gerçekten Paul babanın değil de bu adamın oğlu muydu? Niçin annem kocası olmayan bir erkeğin adını oğluna versin?

- 90 —

GAZAP TOHUMLARI

«Artık eve dön, Clover. On bin yaşındasın ve güneşte dolaş-mamalsın. Git beni bekle olur mu?»

Kuyruğunu sallayarak koşmaya başladı. Gözden kaybolunca büyük eve doğru yürümeye başladım. Beynimde geçmişin anıları davul sesleri gibi zonkluyordu. Bir Noel gecesi bale izlemiştim ve yakışıklı bir adam bana elektrikli tren armağan etmişti. Anneme, Paul babaya olan sevgimi ve Chris'e karşı saygımı yitirmemek için anımsamamaya zorladım kendimi.

Bale öyküleri gerçek yaşamdan abartılarak alındığına göre, herkesin yaşamında birtakım sevgilileri olabilir. Bunları aklımdan çıkarıp tıpkı babam gibi cesaretle bahçe kapısına yaklaşıp zili çaldım. Oymalı demir kapı sessizce açıldı. Koşarak araba yolunu geçip çift kanatlı kapının piriç tokmağını vurdum. İhtiyar kâhyanın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Demir kapılar yine sessizce kapandı. Sanki bir tuzağa doğru yürüyordum. Bart'ın zengin düş gücü gibi bale bilgime dayanarak ben de bir senaryo yazabiliyordum. Parolayı bilmeyen, istenmeyen zavallı bir prens gibi gördüm kendimi. Belki de parolayı yalnızca Bart biliyordu.

Kötü kraliçenin sarayı değildi burası. Bart'a ihtiyacı olan yalnız ve yaşlı bir kadının büyük eviydi. Ama büyükannesi olamazdı. O büyükanne Virginia'daki bir yerde yaptığı kötülüklerden dolayı hastaneye kapatılmıştı.

Çevreyi saran sessizlik neredeyse boğacaktı beni. Bizim ev gürültüdür. Clover havlar, Cindy bağırır, Bart haykırır, Emma emreder, müzik çalar... Belki de konuşmaktan vazgeçmem daha doğru olacaktı. Tüllerin ardından koyu bir gölge göründü ve kapı aralandı. «Girebilirsin,» dedi kâhya hoşnutsuzlukla. «Ama çok kalma. Hanfendi çabuk yoruluyor.»

Ona yaşlı kadın ya da siyahlı kadın demekten hoşlanmadığım için adını sordum ama yanıt alamadım. Hafifçe topallayan,

— 91 —

GAZAP TOHUMLARI

kel kafası ışıktaki parlayan, seyrek bıyıkları dudaklarından aşağıya sarkan, zayıf görünüşlü kâhya kendine yine de ürkütücü bir hava vermeyi başarıyordu.

Durakladığımı görünce, çok sarı, çok büyük ve düzgün dişlerini göstererek sırıttı. Omuzlarımı dikleştirip onu izlerken, bir konuşmayla yaşamımızı eski haline döndürebileceğimi düşünüyordum. Benliğimi kaplayan duyguların kuşku değil, yalnızca merak olduğunu sanıyordum.

Girdiğim oda şaşırttı beni. Belki de güzel yaz gününe karşın, kepenkleri ve kalın perdeleri kapatıp loş ve serin olmasını istemesi garibime gitmişti. Gerçi okyanustan esen rüzgârlar bölgemizde evlerin içini serin tutardı ama burası neredeyse soğuktu. Yine o tahta salıncaklı iskemlesine oturmuştu. Eliyle yaklaşmamı işaret ettiği zaman, annemle babamın mutluluğunu, benim güvenli-, ğimi ve en önemlisi Bart'ın akıl sağlığını tehdit ettiğini anladım. «Benden çekinme, Jory,» dedi tatlı bir sesle. «Burası Bart'a olduğu kadar sana da açıktır. Gel biraz konuşalım. Çay ve pasta ister misin?»

Rahatsız iskemlesinde gururla oturan yaşlı kadın ilgimi çekmişti. «Niçin perdeleri ve kepenkleri açıp içeriye güneşin girmesine izin vermiyorsunuz?» diye sordum.

Ellerini kıpırdatınca aralıklardan sızan ışıktaki yüzükleri parladı. Parmaklarındaki yakutlar, zümrütler, pırlantalar gökkuşağının renklerini yansıtıyordu. Düz siyah giysisi ve yüzünü örten siyah tüllerin yanında değerli yüzükleri çok tuhaf duruyordu. Mavi gözleriyle tanıdık gelmişti bana.

«Fazla ışık gözlerimi rahatsız ediydr,» diye fısıldadı baktığımı görünce. «Niçin?» «Niçin mi? Uzun zaman küçük bir odaya kilitlenmiş olarak

— 92 —

GAZAP TOHUMLARI

yaşadım. Daha da kötüsü, kendimi içime kapatmıştım. Dışarı açılınca insan ne yapacağını şaşıyor. İlk kez aynaya baktığımda ürkmüştüm. Şimdi bütün odalarım aynalar asılı ama kendimi görmemek için yüzümü örtüyorum. Bir zamanlar güzelliğine hayran olduğum yüzümü artık sevmediğimden odalarımı loş tutuyorum.»

«Öyleyse aynaları kaldırın.»

«Sence ne kadar kolay. Ama çok gençsin, gençler her şeyi kolay sanır. Aynaların yerinde kalıp bana yaptığım kötülükleri anımsatmasını istiyorum. Kapalı kepenkler, havasız odalar da benim ceza görmem için, Jory, senin değil. İstersen pencereleri aç, ben de peçemi kaldırayım... yüzümü görünce beğenmeyeceğinden eminim. Güzelliğimi yitirdim ama elimde tutamadıklarımın yanında bunun bir değeri yok.»

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

«Evet, Jory, bana ait olanları korumalıydım oysa. Kendimi haklı, onları haksız gördüm. Yakarışlarına kulak asmadım. Onlara her şeyi satın aldığım için acınacak halleri olmadığına inandım. Büyüdükçe bana olan güvenleri ve sevgileri azaldı. Böylesine korkakça davranıp onları zamanında savunmadığım için kendimden nefret ettim. Ama ben de o zamanlar genç ve bencildim. Kendi ihtiyaçlarımın onlarınkinden daha önemli

olduğunu düşündüm. Mutlu olmak için elime son bir fırsat geçmişti. Güzelliğimi ve çekiciliğimi yitirmeden her şeye sahip olmak istedim. Sevdığım adam benden gençti... Onlardan söz edemezdim.»

Onlar mı? Kimden söz ediyordu?

«Kimler?» diye sorarken yanıtlamamasını yeğlediğimi düşünüyordum.

«Çocuklarım, Jory. On sekiz yaşında evlendiğim ilk kocamdan olan dört çocuğum. Gerçi o evlilik de bana yasaklanmıştı

- 93 -

GAZAP TOHUMLARI

ama dünya yüzünde ondan daha mükemmelini bulamayacağımı sanmıştım... daha sonra birisini daha buldum.»

Öyküsünü dinlemek istemiyordum ama kalmam için yalvarın-ca bir iskemlenin kenarına iliştim.

«Sonunda bir erkeğe olan sevgim, çocuklarımla ihtiyaçlarımdan daha önemli oldu. Özgürlüklerini vermedim onlara. Şimdi her gece ağlıyorum.»

Ne diyebilirdim ki? Nelerden söz ettiğini bile anlamamıştım. Herhalde aklını kaçırmıştı. Bart'ın niçin değiştiği belli oluyordu. Eğilip dikkatle yüzüme baktı.

«Çok yakışıklı bir gençsin, Jory. Herhalde bu sözleri daha önce de duydun.»

Yaşamım boyunca herkes güzelliğimi, çekiciliğimi övmüştü. Ama önemli olan yeteneklerdi. Güzellik tek başına bir işe yaramazdı. Yıllar geçince solup giderdi ama yine de güzelliğe âşıktım.

Çevreme bakınca bu kadının da güzelliği en az benim kadar sevdiğini anladım... «Ne yazık ki, karanlıkta oturup burayı güzelleştirmek için yapılanlardan yararlanmıyor...» diye mırıldandım düşünmeksizin.

«Kendimi cezalandırıyorum,» diye yanıtladı kuru bir sesle. Sesimi çıkarmadım. Zengin bir ailenin kızı olarak büyüdüğünü, kendisinden üç yaş büyük üvey amcasına âşık olduğunu ve bu nedenle mirastan yoksun bırakıldığını açıkladı. Niçin yaşam öyküsünü anlatıyordu bana? Geçmişinin Bart'la ne ilgisi vardı? Buraya geliş nedenim kardeşimdi.

«İkinci kez evlendiğim zaman dört çocuğum da benden nefret etti,» diyerek başını eğdi ve parmaklarındaki yüzükleri çevirmeye başladı. «Yetişkinlerin yaşamının çok kolay olduğunu düşünür çocuklar, ama gerçek farklıdır. Dul annelerinin kendilerinde

- 94 -

GAZAP TOHUMLARI

başkasına ihtiyacı olmadığını sanırlar.» İçini çekti. «Bir kadının erkeksiz yaşamasının güçlüğü anlamayıp kendi sevgilerinin yeterli olacağına inanırlar.»

Karşısında oturduğumu farketmiş gibi irkildi birden. «Oh Jory, ne kadar kötü bir ev sahibiyim. Bir şeyler yer misin?»

«Hiçbir şey istemem, teşekkürler. Bart'ın buraya gelmesine izin vermemenizi söylemeye gelmişim. Ona neler anlattığınızı ya da burda ne yaptığını bilmiyorum, ama eve gelişinde garip fikirlerle dolu oluyor ve davranışları değişiyor.»

Elleri boğazına yükselip kelebek biçimi kancalı inci kolyesiyle oynamaya başladı. «Jory, sana bir soru sorsam, bana dürüst bir cevap verir misin?»

Gitmek üzere ayağa kalktım. «Sorularınızı yanıtlamasam daha iyi...»

«Annen ya da baban seni herhangi bir şekilde düş kırıklığına uğratsa... kötülük yapsa, onları bağışlar mıydın?»

Onların hiçbir biçimde kötülük yapmayacaklarından emindim. «Elbette efendim, ne olursa olsun onları bağışlarım.»

«Ya cinayet?» diye sordu aceleyle. «Bunu bile bağışlayabilir misin? Yani tasarlanmış cinayet değil de bir kaza olsa?»

Kâhya gibi o da deliydi anlaşılan. Çok çabuk burdan uzaklaşmalıyım! Kardeşimi eve göndermesi için bir kez daha uyardım. «Eğer Bart'ın çıldırmasını istemiyorsanız, onu rahat bırakın!»

Başını sallarken gözleri yaşarmıştı. Acımamak için yüreğimi katılaştırmak zorundaydım. Kapıya yaklaştığım anda zil çalındı ve bir adam elinde büyük bir kutuyla içeri girdi.

«Gitme, Jory,» diye yalvardı yaşlı kadın. «Bu kutunun içinde-kini görmeni istiyorum.»

Ne farkedecekti acaba? Kapalı kutular konusunda çoğunluğun paylaştığı merak yüzünden gitmekten vazgeçtim.

— 95 —

GAZAP TOHUMLARI

İhtiyar kâhya hole girdi ama yaşlı kadın onu kovdu. «John, seni çağırmadım! Lütfen odana dön!» Adam homurdanarak giderken kutu açılmıştı.

Denize indirilmeyi bekleyen bir gemi gibiydi içinde gri kâğıtlara sarılı olarak çıkan nesne... meraktan soluğum kesilmişti. Yoksa Bart gibi bana da bir armağan mı verecekti? Tanıdığım en açgözlü çocuğu kardeşim; sevgiye herkesten daha çok ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Yutkunarak geriledim.

Annem güzel beyaz tuvaletiyle bir merdivende duruyordu Ardında yükselen basamaklar bulutlara karışmış gibiydi. Saraya benzeyen bir evdi burası.

«Kimin portresi olduğunu biliyor musun?» dedi kullanmadığı odalardan birine tablo asılırken. Sersemleyerek başımı salladım. Annemin portresinin burda ne işi vardı? Adamlar aldıkları bahşişe sevinerek dışarı çıkarlarken, soluk soluğa kalmış, bütün bunların anlamını düşünüyordum.

«Jory,» dedi usulca. «Evlendiğimiz zaman ikinci kocamın ısmarladığı tablo bu. Benim portrem. Poz verdiğim zaman otuz yedi yaşındaydım.»

Tablodaki kadın annemin bugünkü haliydi sanki. Hem kaçmak, hem de orda kalmak istiyordum. Açıklamasını beklerken, anlatacaklarından korkup paniğe kapılmıştım.

«Benden genç olan ikinci kocamın adı Bartholomew Wins-low'du,» dedi aceleyle, ben kaçmadan açıklamak istercesine. «Kızım büyüyünce onu baştan çıkarıp benden çaldı. Doğurduğu çocuğuyla ona sahip çıkıp bana acı vermek istedi. Ben çocuk doğuramazdım. Bu çocuğun kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?»

irkilerek geriledim. Daha fazlasını duymak istemiyordum.

- 96 —

GAZAP TOHUMLARI

«Jory, lütfen Jory,» diye inledi. «Beni hiç anımsamıyor musun? Virginia dağlarında yaşadığın günlere dön bir an. O küçücük postanedeki kürklü, zengin kadını düşün. Gülümseyerek bana yaklaşıp kürkümü okşamıştın. Güzel olduğumu söylemiştin... anımsadın mı?»

«Hayır!» diye bağırdım. «Buraya taşınmadan önce sizi hiç görmedim! Mavi gözlü sarışınlar hep birbirine benzer!»

«Evet, sanırım haklısın. Yüz ifadeni merak etmiştim yalnızca. Böyle bir oyun oynamamalıydım. Özür dilerim, Jory, lütfen bağışla beni.»

Mavi gözlerine bakamıyordum. Ondan uzaklaşmak zorundaydım.

Ağır ağır eve giderken kahroluyordum. Keşke kalmasaydım. Keşke tablo ben ordayken getirilmeseydi. Niçin bu kadının üvey babamdan çok annemi tehdit ettiğini hissetmişim? Gitmekle ne elde ettim ki? İkinci kocasının sevgisini çalan sen miydin, anne? Bart'ın adaşı olması bunu açıklamaya yetmiyor muydu zaten? Yıllar belleğimde uyuyan kuşukları doğrulamıştı kadının söyledikleri. Kapılar açılıyor, düşman gibi görünen anılar beynime doluyordu.

Annemin «Paul tipi güney verandası» diye adlandırdığı balkona çıktım. Bir değişiklik vardı. Eğer bu kadar düşüncelere dalmış olmasaydım hemen farkederdim ama Clover'in yerinde yatmadığını ancak dakikalar sonra anladım.

«Tanrı aşkına, Jory,» diye seslendi Emma, köpeğimi çağırdığımı duyunca. «Böyle bağırp durma. Cindy'yi uyandıracaksın, Clover biraz önce bir kelebeğin peşinden bahçeye gidiyordu.»

Tabii ya. ihtiyar köpeğimin oyunculuğunu ancak kelekler ortaya çıkarabiliyordu. Mutfağa girip Emma'ya yaklaştım. «Uzun zamandır sana soracaktım, Emma, annem kaç yılında Dr. Paul ile evlendi?»

— 97 —

F:7

GAZAP TOHUMLARI

Eğilmiş buzdolabına bakıyordu. «Dün gecedan kalma biraz kızarmış piliç vardı burda. Bu akşam ciğer yiyeceğimiz için Bart için saklamıştım pilici. İştahsız kardeşinin beğeneceğini sanırım.»

«Evlendikleri yılı bilmiyor musun?»

«O zaman sen ufacıktın,» dedi tabakları karıştırırken.

Zaten tarihleri hiç anımsamaz, doğum gününü bile bilmezdi. «Annemin Dr. Paul'ün küçük kardeşiyle tanışmasını bir kez daha anlâtsana bana... şimdiki üvey babamızla yani.»

«Ah tabii. Chris'i hatırlıyorum. Çok yakışıklı, uzun boylu, yanık tenli bir gençti. Dr. Paul de yakışıklıydı ama... harika bir insandı.»

«Annemin gencini bırakıp yaşlı kardeşle evlenmesi biraz garip değil mi sence?»

Doğrulup ellerini bembeyaz önlüğüne kuruladı. «Umanm bu akşam geç kalmazlar. Şimdi koş Bart'ı bul da yemekten önce banyo yapsın. Annenin karşısına pis haliyle çıkmasını istemiyorum.»

«Emma, yanıtlamadın sorumu.»

Arkasını dönüp biberleri doğramaya başladı. «Jory, cevap aradığın zamanlar annenle babana git. Bana gelme. Beni bir akraba gibi gördüğünü biliyorum ama değilim ve haddimi bilirim.»

«Lütfen Emma, bazı gerçekleri öğrenmek zorundayım.

Bart'ın iyiliği için.»

«Jory,» diye gülümsedi. «Böylesine harika bir annenle baban olduğu için mutluluk duymalısın. İkiniz de çok şanslı çocuklarsınız. Umanm Cindy de büyüyünce bunu anlar.»

Hava neredeyse kararacaktı. Bütün bahçeyi aradımsa da Clover'i bulamadım.. Batan güneşin renklerini seyrederken arka merdivende otururken garip bir hüzün çöktü üzerime. Clover'in

GAZAP TOHUMLARI

benim için bu denli önemli olduğunu farketmemiştim. Bir daha geri dönmezse, çok özleyecektim. Lütfen Tanrım geri gelsin.

Bir kez. daha avluyu dolaşıp, gazetelere telefon etmeye karar verdim. Bulanı ödüllendireceğimi bildirirsem, herhalde biri t>nu geri getirirdi. «Clover! Yemek zamanı!»

Sesimi duyan Bart çalılarının arasından üstü başı toz toprak içinde ortaya çıktı. «Ne bağıırıyorsun öyle?»

«Clover't bulamıyorum. Geçen gün gazetede bazı adamların köpekleri çalıp laboratuvariara deney yapmalar için sattıklarını okudum. Clover'ın başına böyle bir şey gelirse, herhalde ölürüm.»

Bakakaldı yüzüme. «Böyle bir şey yapmazlar, di mi?»

«Onu bulmalıyım, Bart. Eğer hemen geri dönmezse, hastalanacağım, ölebilirim. Ya ezildiyse?»

Kardeşimin yutkunarak titrediğini görüp sordum. «Neyin var?»

«Orda bir kurt vurdum. Kırmızı gözünden vurdum. Yalanarak bana.geliyordu ama daha çabuk davranıp öldürdüm onu.»

«Saçmalama, Bart!» dedim sabırsızca. «Buralarda kurt filan olmadığını gayet iyi biliyorsun.»

Gece yarısına kadar çevreyi aradım. Hıçkırıklarımı bastırarak seslenmek zor olüyordu. İçimden bir 3e» Clover'ın bir daha dönmeyeceğini söylüyordu.

«Jory, artık gidip yatalım,» dedi aramaya yardım eden. babam. «Eğer gece dönmezse, yarın sabah tekrar bakarız. Endişelenme. Clover yaşlanmış olabilir ama mehtaplı gecelerde romantik duygulara kapılmasına engel değil bu.»

öf. Ne anlamsız laflar. Clover dişi köpekleri kovalamayı ço'k tan bırakmıştı. Artık Bart'in kuyruğuna basmayacağı' bir köşeye uzanıp uyumak istiyordu yalnızca.

- 99 -

GAZAP TOHUMLARI

«Sen git yat, baba, ben bakarım. Bale dersim saat onda başladığı için erken kalkmak zorunda değilim.»

İyi geceler dileyip bana sarıldı ve odasının yolunu tuttu.

Bir saat sonra boşa çabaladığıma karar verdim. Clover ölmüştü. Başka hiçbir şey onu eve dönmekten alıkoyamazdı. Kuşklarımı annemle babama açmak istedim.

Yataklarının ayakucunda durup onlara baktım. Ayışığı perdelerin arasından süzülüp üstlerine vurmuştu. Sırtüstü yatan babama biraz daha sokulmak için yan döndü annem. Örtüler çıplaklıklarını örtecek kadar çekilmişti ancak. Yine de sarmaş dolaş hallerini görünce, suçluluk duygusuna kapılıp orada bulunmamam gerektiğini anladım. Uyurken çok genç görünüyorlardı. Benliğimi kaplayan utancın nedenini anlayamıyordum. Yaşamın gerçeklerini babam öğretmişti bana. Erkeklerle kadınların gerek çocuk sahibi olmak, gerekse eğlenmek için neler yaptıklarını biliyordum.

Hıçkırarak arkamı döndüm.

«Chris, sen misin?» diye sordu annem uykusunda.

«Buradayım sevgilim. Uyumana bak,» diye mırıldandı üvey babam. «Büyükanne bize erişemez artık.»

Donup kalmışım. Çocuk gibi konuşuyorlardı. Yine büyükanne lafı geçiyordu.

«Korkuyorum, Chris. Eğer öğrenirlerse, onlara ne diyeceğiz? Nasıl açıklayacağız?»

«Şişşşt. Yaşam bundan sonra bize gülecek. Tanrıya inan. Yeterince ceza gördük, Tanrı bize iyi davranacaktır.»

Odama kaçıp yatağıma uzandım. Bomboş hissediyordum kendimi. Hiç kimseye kötülüğü dokunmayan Clover bile gitmişti. Ve Bart bir kurt vurmuştu.

Bundan sonra ne yapacaktı? Benim o kadına neler söylediği-

— 100 —

GAZAP TOHUMLARI

mi bildiği için mi böyle garip davranıyordu? Acı verme~k istercesine anneme kötü gözlerle bakıyordu. Artık yadsıyamazdım. Bart'ın babasının Dr. Paul olmadığını biliyordum. Siyahlı kadının ikinci kocasının oğluydu. Yalnızca resimlerinden tanıdığım öz babam ve Dr. Paul ile birlikte düşlerime giren uzun boylu adamın oğluydu.

Bize yalan söylemişlerdi. Acaba gerçek açıklanamayacak kadar çirkin miydi? Onlara olan sevgimize güvenmiyorlar mıydı? Herhalde sırları asla bağışlayamayacağımız kadar korkunçtu.

Bart bir gün tehlikeli olacaktı. Yavaş yavaş belirtileri görülmeye başlamıştı. Sabahleyin doğruca annemle babama gidip bildiklerini anlatacaktım.

Ama sabahleyin hiçbir şey söylemedim. Babamın niçin her-gün yeni bir sözcük öğrenmemiz için ısrar ettiğini anlamıştım. Karmaşık duygu ve düşünceleri anlatmak için insanın bilgili olması gerekir. Beni rahatsız eden duygularımı açıklayıp, onlara güven verecek sözcükleri henüz bilmiyordum. Üstelik kötü gözlerle onları süzen Bart yakınımıdayken onlara nasıl güven verebilirim?

Tanrım, eğer yukarılarda bir yerdeysen, lütfen dualarımı dinle. Annemle babama geceleri kötü büyükanne karabasanları görmemeleri için huzur ver. Doğru ya da yanlış ne yaptı-larsa, ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına ben inanıyorum.

Niçin böyle düşündüm?

Güven sözcüğü anlamını yitirmişti. Belleğimde gölge gibi dolaşan ölü akrabalar kadar soyuttu... Bart'ın günden güne artan nefretiyse bence her şeyden somuttu.

— 101 —

Dersler

Temmuz. Yakında on yaşıma basacağımı söylediğimde, «Ateşte döllenmiş, sıcakta doğmuş,» dedi John Amos ama ne demek istediğini anlamadım. Birkaç gün sonra Disneyland'da olacağım. Pis Jory suratını asıyor ve neşemi bozuyor. Şu aptal köpeği eve dönemedi diye üzgün üzgün dolaşıp duruyor.

Disneyland'da olduğum sürece Apple'ın beslenmesi için planlar yaparken, John Amos kolumdan yakalayıp garajın üstündeki odasına götürdü beni. İçersi bozuk ilaç gibi ekşi kokuyordu.

«Şu iskemleye oturup bana Malcolm'un yazdıklarını oku, Bart. Eğer okumadığın halde okuyorum dersin Tanrı seni cezalandırır.»

Artık John Amos'a ihtiyacım olmadığından, Malcolm'un onun gibi sakat, ihtiyar, tıslamadan konuşamayanlara bakacağı gibi dudak bükerek baktım. Ama oturup okumaya başladım.

Gençliğim dünyevi zevklerin arasında geçip gitti. Otuzuma yaklaşırken, hayatımın tek eksikliğinin din olduğunu farkettim. Çocukluk yeminlerime rağmen, kadınlara fazlasıyla bağlanmışım ve günahlarımdan arınmak için dine dönmeliydim. Kibirli, güzel bir kadının önümde diz çöküp ahlak kurallarının dışında cinsel ilişkilere boyun eğmesi

- 102 —

GAZAP TOHUMLARI

bana çok zevk verirdi. Kadınları kırbaçlayıp sırtlarının kan içinde kalmasını seyretmek hoşuma giderdi, heyecanlanırdım. Bütün bunları bağışlatmak ve ölümsüz ruhumu cehennemden kurtarmak için Tannya yaklaşmam gerektiğini anlamıştım.

Ne demek istediğini çözmeye çalışmaktan yorulup başımı kaldırdım.

«Malcolm'un sana neler anlatmak istediğini anlıyorsun değil mi? Kadınlardan ne kadar nefret etsen, yine de onlardan zevk alabilirsin ama bedelini çok ağır ödersin, diyor. Ne yazık ki, Tanrı, insanlara cinsel duygular vermiştir, büyüdükçe bu duygularını baskı altında tutmayı öğrenmelisin. Şunu asla aklından çıkarma: Kadınlar sonunda mahvına neden olacaktır. Ben çok iyi biliyorum. Beni mahvedip yalnızca bir uşak olarak kalmaya yol açtılar.»

John Amos'dan bıkmıştım. Doğruca beni Tann'dan daha çok seven büyükanne gittim. Beni" ben olduğum için seviyor, hatta kendisini sevmem için yalanlar bile uyduruyordu, örneğin, büyükanne olduğumu iddia etmişti ama olamayacağını çok iyi biliyordum.

Cumartesi haftanın en iyi günüdür. Üvey babam evde kalıp annemi mutlu eder. Annem cumartesi okula ders vermesi için bir öğretmen tutmuş; Cindy'yi giydirip süslemek için vakti olsun istiyor. Jory ise aptal kız arkadaşını görebilmek için hafta sonunda bile bale dersine gidiyor. Ama planlarımı bozmak için öğleye doğru eve dönüyor. Yapacak o kadar çok işim var ki... Apple'a bakacağım. Büyükanneimin kucagında oturup ninniler dinleyeceğim. Saatler bunca işin arasında göz açıp kapayana dek geçiveriyor.

— 103 —

GAZAP TOHUMLARI

Malcolm'a benzemem için John Amos sürekli ders veriyor bana. Gücümün gittikçe arttığını farketmeye başladım.

O gün Cindy yeni plastik havuzunda oynuyordu. Pis aptal kıza eski havuz yetmedi sanki. Her şeyinin yeni olması gerekiyor. Şimdi de tutmuş, kırmızı beyaz çizgili mayosunun askılarını çözmeye uğraşıyor.

Jory eve koşup fotoğraf makinesini kaptı. Kızın birkaç resmini çekip makineyi anneme uzattı. «Benim Cindy'yle beraber bir resmimi çeksene.»

Elbette çekerd... benim de resme katılmak isteyip istemediğimi sormak kimsenin aklına gelmedi. Herkes Bart'ın iyi bir resmi berbat etmek için son anda dilini çıkardığını ya da yüzünü buruşturduğunu öğrenmişti artık. Pis çalılar kollarımı bacaklarımı çiziyor, üstümde böcekler dolaşıyordu. Böceklerden nefret ederim Hepsini teker teker öldürürken, gözlerimi kısıp havuzda eğlenen pis kıızı gözledim.

Disneyland'dan sonra beni doğuya götürmek istedikleri zaman kaçıp eve gelecek ve Apple'a bakacaktım... Malcolm da herhalde böyle davranırdı, ölümleri beni özlemez. Mezarlarına çiçek koymasam farketmezler bile. Jory'nin kötü büyükannesi-se orada olmadığım için sevinecektir.

Ağaca tırmanıp duvarı aşarak her gün biraz daha irileşen Apple'ın yanına gittim. Armağan ettiğim köpek bisküvisi bir anda yok oldu. Üzerime atlayıp beni yere düşürdü. «Haydi şimdi bu havucu ye. Diş fırçası gibi dişlerini temizleyecek!» Apple havucu kokladı, kuyruğunu salladı ve pençesiyle oynamaya başladı. Hâlâ midilli oyunlarını öğrenememişti.

Apple'ı yeni arabaya bağlayıp koşması için, «Deh!» diye haykırdım. «Surdaki çallılara doğru! Koş biraz aptal hayvan! Yemekte evde olmalıyım!» Dağlarda bir hareket gözüme çarptı. Kızılderili-

— 104 —

GAZAP TOHUMLARI

ler son hızla peşimden geliyorlardı. Çılgınca bir kovalamacayla onları atlatıp dağları aşarak çöle girdim. Yorgun ve susamış halde çevreme bakınırken bir serap gördüm.

Siyah elbiseli bir kadın... yırtık giysileri rüzgârda uçuşuyor, çıplak ayakları kumlara gömülmüş bizi uygarlığa davet ediyor...

«Su,» diye fısıldadım. «Soğuk su.» Güzel bir koltuğa yerleşip ince uzun bacaklarımı uzattım ve çizmelerimin kumlarını silktim. «Daha iyisi bira olsun,» dedim siyahlı kıza. Bol köpüklü, buz gibi birayı mideme indirip alıcı gözüyle ona baktım. «Senin gibi bir kızın böyle bir yerde ne işi var?»

«Ben köy okulunun öğretmeniyim, Snappin Sam, hatırlamadın mı yoksa?» Yüzünü örten tülün ardından gözlerini kırıştırdı. «Ama parasız kalınca bir kadın her şeyi yapabilir.» Oyunuma katılmış. Ondan başka hiç kimse oyunlarımı katılmazdı. İnsanın bir arkadaşı olması ne kadar iyiydi.

Gülümseyerek yanıtladım. «Apple'e iyi bakıyorum. O kadar temiz ki, ölmez.»

«Sevgili yavrum, ölümü bu kadar çok düşünmek hiç de sağlıklı değil. Kucağıma gel de sana şarkı söyleyeyim.»

Harika. Bebek muamelesi görmek hoşuma gidiyor. Yumuşacık kucağına oturup başımı göğsüme yasladım. Koltuğun her sallanışı beni biraz daha kendimden geçiriyordu. Tüllerin altında yüzünü görmeye çalıştım. Bugün saçlarını örtmeyip küçük taraklarla tutturmuştu tülünü. Arasında altın renkli tellerin parladığı gümüş rengiydi saçları. Acaba onu annemden daha çok mu sevmeye başlıyordum? !

Annemin ihtiyarlayıp saçlarının beyazlanmasını istemiyordum. Daha şimdiden Cindy'ye çok bağlanıp benden uzaklaşmıştı. Ne halt etmeye Cindy gelip yaşamıma karıştı sanki?

«Biraz daha,» diye fısıldadım sallanmaktan vazgeçince. «Be-

- 105 —

GAZAP TOHUMLARI

ni Madam M.'nin Jory'yi sevdiğinden daha çok seviyor musun?» Eğer evet derse, evine taşınmayı düşünebilirdim.

«Jory'nin büyükannesi onu çok mu seviyor?» Kıskanıyor muydu? Kaşlarımın çatıldığını görünce yüzümü öpücüklere boğdu.

«Büyükanne, sana bir şey diyeceğim.»

«Tabii... ömrümün sonuna kadar dinleyebilirim seni.» Saçlarımı okşayıp düzeltmeye çalışıyordu.

«Doğum gününden iki gün önce Disneyland'a gidip bir hafta kalacağız, sonra da mezarların oraya gideceğiz. Çiçekler alıp güneşte ölmeleri için mezarlara bırakacağız. Mezarlardan da, dans etmediğim için beni sevmeyen Jory'nin büyükannesinden de nefret ediyorum.»

Tekrar öptü beni. «Bart... mezarları ziyaret etmenin seni üzdüğünü annenle babana söylesene.»

«Dinlemezler. Ne istediğimi hiç sormazlar bana. Yalnızca ne yapmam gerektiğini söylerler.»

«Ölüm düşlerinden söz edersen, dinleyeceklerinden eminim. Onlara gerçeği anlat.»

«Ama... ama...» Üzüntüyle kekeliyordum. «Ama Disneyland'a gitmek istiyorum!»

«Sen onlara benim dediklerimi söyle, ben Apple'a bakarım.»

Apple'in bakımını bir başkasına bırakırsam, bir daha asla bana ait olmazdı. Yaşamın güçlükleri karşısında hıçkırmaya başladım. Kaçma planım mutlaka başarılı olmalıydı...

Huzur adı verilen güzel bir adaya giden fırtınalı denizdeki bir gemide olduğumuzu söyledi büyükannem sallanmaya başlarken. Adaya varınca bir türlü dengemi bulup ayakta duramadım. Büyükannem gözden kayboldu. Tek başıma kalmıştım. Sanki Mars'daydım ve Apple dünyada oturmuş dönüşümü bekliyordu. Zavallı Apple. Sonunda ölecekti.

— 106 —

GAZAP TOHUMLARI

Gözlerimi açtım... neredeyim? Niçin herkes bu kadar yaşlı? Anne... niçin yüzüne siyah bir şeyler örtüyorsun? «Uyan hayatım. Sanırım ailen meraklanmadan eve gitsen iyi olur. Güzel bir uyku çektiğine göre kendini daha iyi hissediyor olmalısın.»

Ertesi sabah Clover için bir kulübe yapmaya başladım. Eğer zavallı hayvanın kulübesi önceden yapılmış olsaydı, belki kaçmazdı. Aptal testere düzgün kesmesini bilmediğinden biraz çarpık olacaktı. Eğer şikayet ederse, bir tekmede susturabilirdim. Çarpık tahtayı alıp yerleştirdim. Sersem şey doğru durmadı bir türlü. Aptal çivi de kımıldıyordu. Tabii çekip parmağıma indi. Adi çekiç parmağımı bile görmedi! Acı hissetmemek bazen iyi oluyor. Sonra çekiç bir daha parmağıma indi ve içim sızladı. Normal bir insan gibi ağrıyordu parmağım.

Jory haykırarak yanıma geldi. «İki haftadır ortalıkta olmayan Clover'a neden bir kulübe yapıyorsun? Kimse ilanlarımıza yanıt vermedi. Hiç kuşkusuz şimdiye dek ölmüştür. Eğer dönerse yatağımın ayakucunda uyuyacak, unutmama.» Aptal Jory. Sözleri çok saçma, zavallı Clover belki de dönecektir.

Yan gözle bakınca Jory'nin gözlerini kuruladığını farkettim. «Öbür gün Disneyland'a gidiyoruz, herhalde sevinmişsindir,» dedi boğuk bir sesle. Sevindim mi? Şişen parmağım zonkluyordu. Apple yalnızlıktan ölebilirdi.

Aklıma bir fikir geldi. John Amos bana mucizeleri anlatmıştı. Tanrı cennetten aşağıya bakıp hayvanlara ve insanlara yardım ederdi. Annemle babam dua ederken kendim için hiçbir şey istemememi, yalnızca başkalarının iyiliğini dilememi söylemişlerdi. Jory yanımdan gidince, çekici fırlatıp bir köşeye gizlenerek hem

- 107-

GAZAP TOHUMLARI

Clover, hem de midilli-köpeğim Apple için dua ettim. Sonra Apple' ı görmeye gittim. Altın renkli otların üstünde yuvarlanıp kahkahalarla gülerек eğlendik. Diliyle suratıma ıslak öpücükler yağıdırıyordu. Ben de onu öptüm. Bacağını kaldırıp gül fidanlarına doğru nişan alınca ben de pantolonumu indirdim. Her şeyi birlikte yapacaktık.

«Hiç endişelenme, Apple,» dedim sonra. «Disneyland'da bir hafta kalıp sana döneceğim. Bisküvilerini samanların altına saklayıp kovana su akıtan musluğu aralık bırakacağım. John Amos ile büyükannemin verecekleri hiçbir şeyi yemeyeceksin. Hiç kimsenin seni baştan çıkarmasına izin verme.»

Kuyruğunu sallayarak iyi bir midilli-köpek gibi söz dinleyeceğini söyledi. Onu çok sevdiğimi göstermek için pislikleriyle oynarken John Amos içeri girdi.

«Ders vakti geldi, Bart.» Kel kafası güneşte parlıyordu. Yattığım yerden upuzun boyuna bakarken küf kokusu geliyordu burnuma.

«Malcolm'un defterini okuyor musun?» «Evet, efendim.» «Her gün dua ediyor musun?» «Evet, efendim.»

«Tanrıya inananlar ve inanmayanlar ayrı tutulacaktır günü gelince. Sana bir örnek vereyim. Bir zamanlar çok güzel bir kız çocuğu vardı ve paranın alabileceği her şeye sahipti. Bunun değerini biliyor muydu dersin? Hayır bilmiyordu. Büyüyünce güzelliğiyle erkekleri baştan çıkardı. Çok gururluydu ve Tanrı onu cezalandırdı. Malcolm'un aracılığıyla diz çöküp yalvarttı onu. Malcolm er ya da geç herkesin hakkından gelirdi, onun da geldi. Sen de bunu başarmalısın.»

Ne kadar sıkıcı öyküler... Bahçemizdeki çıplak heykeller

- 108 —

GAZAP TOHUMLARI

beni baştan çıkarmıyordu. Tanrı ve Malcolm'dan başka konular bulmasını isteyerek içimi çektim.

«Güzel kadınlardan çekin, Bart. Çıplak dolaşan kadınlara hiç yaklaşma. Senin hakkından gelmek için pusuda bekleyen kadınlara karşı dikkatli ol. Malcolm gibi zeki ve kurnaz ol!»

Sonunda yakamı bıraktı. Malcolm gibi görünmeye çalışmaktan bıkmıştım. Yerlerde sürünüp vahşi hayvanların cirit attığı ormanların sesini dinlemek yetiyordu mutlu olmam için. Tehlikeli hayvanlar beni bir lokmada yutmak için dolanıyorlardı. Hayır! Olamaz! Tanrının, beni yemesi için bir gökdelenden daha büyük, bir trenden daha uzun bir dinazor göndermesi haksızlıktı. Jory'yi bulup arka bahçemizde nelerin dolaştığını anlatmalıyım.

Ormandan bir ses geldi kulağıma! Soluğumu tutarak durakladım. Yılanlar mı konuşuyor?

«Chris, ne düşündüğün beni ilgilendirmez. Bu yaz onu ziyaret etmek zorunda değilsin. Her şeyin bir sınırı var, sen elinden geleni yaptın. Artık onu unutup bizimle, ailenle ilgilenmelisin.»

Annemle babam bahçenin en güzel köşesindeydiler. Diz çökmüş olan annem güllerin diplerini eşeliyordu.

«Cathy, sen asla büyümeyecek misin? Unutup bağışlamayı öğrenemeyecek misin? Varlığını unutmış gibi davranabilirsin, ama ben yapamıyorum bunu. Bizden başka kimsesi olmadığını düşünüyorum hep.» Annemi ayağa kaldırıp sözünü kesmemesi için eliyle ağzını örttü. «Pekâlâ, nefret etmekten vazgeçmiyorsun ama ben bir doktorum. İnsanlara yardım etmek için yemin ettim. Ruhsal bozukluklar bedensel hastalıklardan daha kötüdür, iyileşip oradan çıkmasını istiyorum. Yüzüme öfkeyle bakıp onun çıl-dırmadığını, yalnızca rol yaptığını söyleme bana. Tüm davranışları delirdiğini gösteriyordu. Belki de ikizlerin boyu hiçbir zaman uzamayacaktı. Bart gibi. O da yaşlılarına oranla çok kısa.»

- 109-

GAZAP TOHUMLARI

Yaa öyle mi?

«Cathy, eğer annemi ihmal edersem, kendimi ya da başkalarını nasıl düşünebilirim?»

«Pekâlâ,» diye bağırdı annem. «Git gör onu. Jory, Bart, Cindy ve ben Madam Marisha ile kalırız. Ya da bazı eski dostları görmek için New York'a gideriz. Eğer bizi istiyorsan, sen de oraya gelersin.» Çarpık bir gülüş vardı dudaklarında.

«Sizlerden başka kimim var ki? Ama unutma, Cathy, anneme sırt çevirdiğim gün sen dahil tüm kadınlara sırt çevirmiş olurum.»

Kocasının kollarına atılıp görmekten nefret ettiğim aşk numaralarına girişti hemen. Emekleyerek geri çekilirken annemin niçin babamın annesinden nefret ettiğini düşünüyordum. Hasta gibiydim. Ya büyük evdeki büyükannem, gerçekten üvey babamın annesiye, gerçekten deliye... ve beni mecbur olduğu için seviyorsa? Ya John Amos doğruyu söylüyorsa?..

Bunu anlamak çok zordu. Acaba Corrine, John Amos'm anlattığı gibi, Malcolm'un kızı mıydı? Yoksa onu 'baştan çıkaran' o kız mıydı? Ya da acaba güzel ve yarı çıplak kızlardan nefret eden Malcolm muydu? Anı defterini okurken aklım karışıyordu. Malcolm büyüdükten sonra bile sık sık çocukluk günlerine dönmüştü sanki çok önemliymiş gibi. Ne garip... Oysa ben bir an önce büyümek için can atıyordum.

Annemle babamın bana yaklaştıklarını duyup çalıların altına gizlendim.

«Seni çok seviyorum, Chris. En az beni sevdiğin kadar. Bazen aşkımızın çok büyük olduğunu düşünüyorum. Sen yanımda olmayınca geceleri uykum kaçıyor. Doktor olmanı değil, her gecesini evinde geçiren bir koca olmanı istiyorum. Oğullarımın büyümelerini istiyorum, ama her geçen gün, sırlanmış öğrenme-

— 110 —

GAZAP TOHUMLARI

ye yaklaşıyor onları. Bizi anlamayıp nefret etmelerinden çekmiyorum.»

«Anlayacaklardır,» dedi babam. En basit şeyleri bile zor anladığıma göre, annemi geceleri uyutmayan bir sırrı anlayabileceğimden nasıl emin olabilirdi?

«Cathy, biz anne baba olarak elimizden geleni yapmadık mı? Doğduklarından beri bizleri tanıdıkları için anlayacaklarından eminim. Gerçekleri onlara anlatınca, nasıl büyüdüğümüzü öğrenecekler. Sanırım aklımızı kaçamadığımızı hayret edeceklerdir.»

John Amos haklıydı. Günah işliyor olmalıydılar ki, anlamamamızdan korkuyorlardı. Acaba bizden neler gizliyorlardı?

Onlar içeri gittikten sonra da saklandığım yerden çıkmadım. Çalılar arasında çok sevdiğim minik mağaralarım vardı. Buraya gizlenince, kendime küçük bir orman yaratmış gibi hissediyordum... öldürmek için yaratılmış bir orman...

Zeki ve kurnaz Malcolm aklımdan çıkmıyordu. Sonra bana Tanrıyı ve günahları öğreten John Amos'u düşündüm. Ancak aklıma Apple ile büyükannem gelince, kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Yere uzanıp bir süre önce toprağa gömdüğüm bir şeyi koklayarak bulmaya çalıştım. Minik balıkların dünyaya gelişlerini öğrenmemiz için babamın yaptırdığı kırmızı balık havuzuna kadar süründüm. Minnacık balıkların yumurtalardan çıkışını izlemiştim bir gün. Anne ve baba balıklar, yavrularını yemek için deliler gibi peşlerinden yüzmüşlerdi!

«Jory! Barty! Yemek hazır!» diye seslendi annem mutfak kapısından.

Havuzun suyunda yüzüm çok garip görünüyor, dimdik saçlarım hiç de Jory'nin buklelerine benzemiyordu. Yüzümde çirkin, kırmızı bir iz vardı. Güzel kuşların mermer bir havuzcukta yıkan-

- 111 —

GAZAP TOHUMLARI

mak için geldikleri süslü bahçeye yakışmayacak kadar çirkindim. Yüzümü yıkayıp geri çekilince dizimdeki yarayı farkettilim. Acımadığı için önemli değildi.

Acaba nereden olmuştu? Üzerinde paslı çivi olan tahtaya mı çarpmıştım? Babam çivi yaralarının iyice kanaması gerektiğini

söylerdi.

Kanamadığını farkedip parmağımla biraz oynadım. Benim gibi garipler böyle şeyleri rahatça yaparken, annem gibi korkaklar bayılıverirdi. Ama belki de garip bir yaratık değildim; birdenbire dizim zonklamaya başlamıştı.

«BART!» diye seslendi babam balkondan. »Hemen eve gel. Yoksa dayağı yersin!»

Yemek salonuna geçince, gizlice içeri girip odama çıktığımı göremezlerdi. Usulca banyoya koşup ellerimi yıkadım ve dizimdeki yarayı gizlemek için pijamalarımı giyip aşağıya indim. «Neyse zamanında geldin sayılır,» dedi annem. «Bart, niçin her sofraya oturuşumuz da olay yaratmaya çalışıyorsun?» diye sordu babam.

Üzüntüden çok, can acısından başımı eğip oturdum. Dizimin sancısı, John Amos'un söz dinlemeyenleri Tanrının cezalandırdım anlatmasını anımsatmıştı. Dizimdeki yara benim cezamdı. Ertesi gün yine bahçede bir köşeye çekilip normal bir çocuk olduğumu belirten acının zevkini çıkararak oturdum. Gidip Apple' ı görmeliydim ama canım istemiyordu. Bir kedi gibi balık havuzuna eğilip su içtim.

Annem bütün gün bavul toplamıştı. Sabah giysilerini yerleştirirken gülümseyerek konuşmuştu benimle.

«Bart, lütfen bugün iyi bir çocuk olmaya çalış. Yemeğe zamanında gel. Baban seni azarlamak zorunda kalmasın. Ceza vermeyi aslında o da sevmiyor ama disiplini sağlamak için bunu yapmak zorunda. Ve biraz daha yemek yemelisin. Eğer hastalanırsan Disneyland'dan zevk alamazsın.»

— 112 —

GAZAP TOHUMLARI

Güneş batarken göğün maviliği rengarenk olunca Jory renkleri 'hissetmek' için dışarıya çıktı. Annemle ikisi renkleri 'müzik' gibi dinleyip bazen neşeleniyor, bazen hüzünleniyorlardı. Belki artık acı duymaya başladığıma göre, renkleri hissetmeyi de öğrenebilirim.

Hava iyice karardı. Karanlıkta hayaletler ortaya çıkardı. Emma yemek zamanını bildiren çanı çaldı. Gitmek istiyor ama gidemiyordum.

Arkamdaki ağacın içinden bir çürük kokusu geliyordu. Mağaramdan çıkıp kovuğun içine baktım. Çürük bir yumurtaydı herhalde. Elimi uzatınca sert, soğuk ve tüylerle kaplı bir şeye değdi. O şeyin boynunda çıkıntıları elime batan bir tasma vardı. Acaba çürük kokan ölü şey Clover mi?

Korkudan hıçkırmaya başladım.

Benim yaptığımı sanacaklardı.

Zaten kötü olan her şeyi benim yaptığımı düşünüyorlardı. Ama ben Clover'i seviyordum. Jory'den çok beni sevmesini istedim hep. Artık zavallı Clover günün birinde bitireceğim o güzelim kulübede oturamayacak.

Jory seslenerek bahçede dolaşıyordu. «Bart, saklandığın yerden çık! Yarın gidiyoruz, işi bozma lütfen!»

Onun bilmediği bir mağarama girip yüzükoyun yattım. Jory'den sonra annem çıktı ortalığa. «Bart, eğer içeri girmezsen... Lütfen Bart, seni bu sabah tokatladığım için çok üzgünüm...» Kendime acıyarak gözlerimi kuruldım. Yardımcı olacağımı sanarak bir kutu deterjanı çamaşır makinesine boşaltmışım. Minnacık bir kutu deterjanın onca köpük yapacağını nereden bilebilirdim? Derken babamın sesi duyuldu. «Bart, gel yemeğini ye. Saklanman gereksiz. Kaza olduğunu biliyoruz. Emma'ya yardıma çalıştığını anlayıp seni başışladık. Haydi gel artık.»

Onlara acı verdiğim için suçluluk duygusuna kapıldım ama yerimden kıpırdamadım. Annemin sesi sanki beni gerçekten

r- - 113—

F:8

/

GAZAP TOHUMLARI

severmiş gibi üzgündü. Hiçbir şeyi doğru yapmayan bir çocuğu nasıl sevebilir ki? Sevgisine layık değilim...

Dizimin ağrısı arttı. Belki de tetanoz oldum. Okuldaki çocuklar tetanoz olunca adamın çenesinin kilitlendiğini ve doktorların ön dişlerini kırıp gırtlığına bir boru sokarak çorba içirdiklerini anlatmışlardı. Biraz sonra bir ambulans bizim eve gelecek ve beni alıp doğruca hastaneye götürecekti. Acil servise alınınca yüzü maskeli bir doktor, «Bacağını kesin!» diye emredecekti. Bacağın kalan kısmındaki zehir beni öldürünce de tabutuma yerleştireceklerdi.

Herhalde Clairmont, Güney Carolina'daki mezarlıkta Carrie Teyzemin yanına gömeceklerdi beni. Ona arkadaşlık edebilecek kadar ufak tefektim ama Cory'nin yerini alamazdım. Ailenin kara koyunuydum... Bir keresinde John Amos bana kızınca böyle bağırıyordu.

Malcolm Neal Foxworth gibi sırtüstü yatıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gözlerimi göğe dikmiş kışın geçip yazın gelmesini bekliyordum. Yazın annem, babam, Jory, Cindy ve Emma mezarıma geleceklerdi ama bana güzel çiçekler getirmeyeceklerini biliyordum, öldürücü İspanyol sarmaşıklarını dikenli güllerden daha çok sevdiğimden, mezarda gülümserken bunu onlara belli etmeyecektim.

Ailem çekip gidince toprağın altında, karanlıkta sonsuza dek kalacaktım. Artık Malcolm Neal Foxworth gibi davranmama gerek kalmayacaktı. Malcolm'un ihtiyar halini gözlerimin önünde canlandırmaya çalıştım. Zayıf, saçları dökülmüş, John Amos gibi topallayan bir adam, ama yine de dünya çirkini John Amos'dan daha yakışıklı...

Bir anda annemin dertlerine iyi bir çözüm yolu bulmuştum. Cindy artık huzur içinde yaşayabilirdi.

Çünkü ben ölmüştüm.

— 114 —

Savaş Yaraları

Yemek zamanı geldi geçti ama Bart görünürlerde yoktu. Onu en iyi tanıyan ben olduğumdan herkesten uzun sürdürdüm aramayı. «Jory, eğer onu on dakika içinde bulamazsam, polise haber vereceğim,» dedi annem.

«Bulacağım,» derken umudumu yitirmek üzereydim. Bart'ın yaptıkları hoşuma gitmiyordu. Dördüncü kez Disneyland'a gitmenin annemle babam için pek eğlenceli olmadığını biliyordum ama aptal Bart kendisi için yapılan bu iyiliği bile anlamıyordu.

Üstelik kötü bir çocuktü. Annemle babam onu böylesine şımartmak yerine biraz cezalandırsalar daha iyi olacaktı; hiç olmazsa muzurluklarına göz yummayacak kadar kendisini sevdiklerini anlardı.

Ama bu fikrimi onlara açtığımda, her ikisi de zalim ve sert aileleri çok yakından tanıdıklarını anlatmışlardı. Her ikisinin de aynı aileden gelmesi garipti ama öğretmenimiz zıtlardan çok benzerlerin birbirini çektiğini açıklamıştı bize. Doğruydü bu. İkisi de aynı sarı saçlara, bir örnek mavi gözlere, upuzun simsiyah kirpiklere sahiptiler. Annem rimel sürdüğü zaman ihtiyacı olmadığını söyleyerek alay ederdi babam.

Hayır, çok kötü davrandığı zamanlar bile Bart'ı cezalandır-mayacaklardı. Böyle davranışların sonuçlarını yakından biliyorlardı.

— 115 —

GAZAP TOHUMLARI

Bart'ın dilinden günah ve kötülük sözcükleri düşmüyordu hiç. Sürekli incil'i ezberler gibiydi. Hatta Solomon'ın Şarkısı bölümünden kızkardeşini seven ağabeyin öyküsünden parçaları sık sık tekrarlıyordu...

Bense bunları aklıma bile getirmek istemiyordum, içim bir tuhaf oluyordu. Mezarlardan, ihtiyar kadınlardan ne kadar nefret ediyordu. Daha doğrusu nefret kardeşimin en iyi tanıdığı duyguydu.

Çalıkların arasındaki küçük mağarasına bakınca gömleğinden yırtılmış bir parça gözüme ilişti. Ama orada da yoktu. Sonra köpek kulübesinin damı için kestiği çarpık tahtayı farkettim. Paslı çivinin üzerinde kan izi vardı. Acaba çivi bir yerine saplanmış ve o da ölmek için bir köşeye mi çekilmişti? Son günlerde ölümden daha sık söz eder olmuştu. Ara sıra da bir köpek gibi toprağı koklayarak süründüğünü ve bacağını kaldırıp işediğini görüyordum. Anlaşılmaz bir çocuktu Bart.

«Bart, ben Jory. Eğer geceyi dışarda geçirmek istiyorsan, izin veririm ve babama söylemem... yalnızca nerede olduğunu söyle bana.»

Yanıt yok.

Bahçemiz annemle babamın diktiği çiçekler ve ağaçlarla âdeta bir orman haline gelmişti. Kamelyaların arkasına geçince... Hey, Bart'ın ayağı mı bu yoksa?

Evet, yalnızca bacakları kalmıştı dışarda. Oraya saklanacağı aklıma gelmediğinden ararken dikkatle bakmamışım anlaşılan. Hava iyice kararmıştı ve inen sis görüşü zorlaştırıyordu.

Onu usulca dışarıya çekerken niçin yakınmadığını merak ettim. Kızarmış yüzüne, bulanık gözlerine bakakaldım. «El sürme bana...» diye inledi. «Ölmek üzereyim...»

Kollarıma alıp eve doğru koşarken, bacağının acıdığını söyle-

— 116 —

GAZAP TOHUMLARI „

yerek ağlamaya başlamıştı. «Jory, aslında ölmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum.»

Babam onu arabaya yerleştirdiği zaman bayılmıştı. «İnanamıyorum,» diye mırıldanıyordu. «Bacağı ne kadar şişmiş. Umarım kangren değildir.»

Kangrenin insanı öldürebileceğini biliyordum!

Hastaneye varınca Bart hemen yatırıldı ve başka doktorlar bacağını incelemek için geldiler. Bir doktorun yakın akrabalarını tedavi etmesi doğru sayılmadığından, babamın dışarı çıkması için ısrar ediyorlardı.

«Hayır,» diye bağırdı babam. «O benim oğlum. Neler yapıldığını görmek için kalacağım burda!» Bart'ın sarkmış elini tutan annem sürekli ağlıyordu. Ben de kardeşime yeterince yardımcı olmadığımı düşünerek üzölmeye başlamıştım.

«Elma, elma...» (*) diye mırıldanıyordu Bart gözlerini açtıkça.

«Chris,» dedi annem. «Ona bir elma veremez miyiz?»

«Hayır, bu durumda hiçbir şey yiyemez.»

Durumu ne kadar kötüydü? Terden çarşafılar sıırıslıklam olmuş. Annemin hıçkırıldığını duyan babam bana döndü. «Annemi çıkar dışarı.»

Annemi koridorun sonundaki bekleme odasına götürüp geri döndüm ve babamın Bart'ın koluna penisilin iğnesi yapışına baktım. «Penisiline alerjisi var mı?» diye sordu doktorlardan biri. «Bilmiyorum,» dedi babam her zamanki soğukkanlı haliyle. «Şimdiye dek hiç ciddi bir rahatsızlığı olmamıştı. Şu anda şansımızı denemekten başka çaremiz yok. Tepki gösterebileceğini düşünerek hazırlıklı olun » Başını çevirince beni gördü. «Oğlum, annenin yanına git. Bize yardım edemezsin.»

(*) İngilizce Apple.

— 117 —

GAZAP TOHUMLARI

Hareket edemiyordum. Belki de kardeşimi ihmal ettiğim için suçluluk duyarak odada kalmak istiyordum. Bart'ın durumu kötüleşti. Babam kaşlarını çatıp işaret edince, iki doktor daha geldi ve burnuna bir tüp soktular. Gözlerime inanamıyordum. Bütün vücudu kırmızı lekelerle kaplanmıştı bir anda. Babam Bart'ı kucaklayıp bir sedye yatırdı.

«Baba!- Nereye götürüyorlar? Bacağını kesmeyecekler değil rni?»

«Hayır, oğlum. Şiddetli bir tepki gösterdi. Boğaz dokuları şişip hava borusunu tıkmadan önce müdahale etmek zorundayız.»

«Chris,» diye seslendi bir doktor. «Tamam oldu. Tom hava borusunu açtı.»

Ertesi gün Bart'ın durumu değişmedi. Bütün vücudu kaşınıyordu. Hem de çılgınca. Fazla zarar vermemesi için ellerini bantladılar. Sonra gözleri yuvalarından fırlayıp kırmızı ördek gözlerine benzedi.

Annem gözlerini Bart'dan ayıramıyordu, iki gün daha geçti ama bir değişiklik olmadı. Onuncu yaş gününü hastanede kutladı ve gerek Disneyland, gerekse Güney Carolina gezileri gelecek yazı ertelendi.

«Bakın kırmızı lekeler azalıyor,» dedi babam umut dolu bir sesle.

Bart'ın artık çabucak iyileşeceğine inanmışım ama bacağı biraz daha şişti. Tüm antibiyotiklere alerjisi vardı. «Şimdi ne yapacağız?» diye ağlıyordu annem. Onun sağlığı konusunda da endişelenmeye başlamıştım.

«Tanrım, beni niçin lanetledin?» diye mırıldandı Bart.

Gözyaşlarını yağmur gibi ıslatıyordu gömleğimi.

«Tanrı seni lanetlemedi!» diyordu babam yanına diz çökmüş

— 118 —

GAZAP TOHUMLARI

dua ederken. Annem kendisine ayrılmış odada uyuyordu. Babamın verdiği ilaçların başağrısı için değil de uyku hapı olduklarını bile farketmeyecek kadar yorgun ve şaşkındı.

Babam saçlarımı okşadı. «Eve gidip uyu, oğlum. Elinden geleni yaptın sen.» Kapının önünde durup arkama bakınca Bart'ın rahatsız bir uykuya daldığını gördüm.

Ertesi gün annem aceleyle hastaneye gitmek üzere bale dersinden çıktı. «Yaşam sürüyor, Jory, bir süre kardeşini unutmaya çalış. Sonra yanımıza gelirsin.» Birdenbire beynimde bir şimşek çaktı. Elma! Elbette Apple! Bart elma yemek değil köpek-midilli Apple'ı istiyordu.

On dakika sonra bale giysilerimi çıkarmış babama telefon ediyordum. «Bart nasıl?»

«Pek iyi sayılmaz. Annene nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama daha fazla zarar vermeden bacağını kesmek istiyorlar. Buna izin veremem ama Bart'ı yitirmek de istemem, Jory.»

«Kesmelerine izin verme!» diye haykırdım. «Bart'a söyle, eve gidip Apple'a bakacağım.» Tanrı biliyor ya, bacağının biri kesilirse Bart'ın aşağılık kompleksi daha da artacaktı.

«Jory, kardeşin bize yardımcı olmuyor. Sanki ölmek istiyor. Ateşi sürekli yükseliyor ve ona antibiyotik veremiyoruz. Ama seninle aynı fikirdeyim. Kurtarmak için bir çıkar yol bulacağız herhalde.»

Hayatımda ilk kez otostop yaptım. İyi yürekli bir hanım beni yolun başında arabasından indirdi. Apple'ın iyi olduğunu öğrenince Bart sevinecekti. Tıpkı bir şey kırdığı zaman ağaçları yumrukla-dığı gibi, şimdi de kendini cezalandırıyordu. Küçük kardeşimin benim için ne denli önemli olduğunu ancak anlayabilmişim. Kendini hiç sevmeyen biraz kaçık kardeşim benim... Herkesi etkilemek için yalanlar uydurur, kendine yeni kişilikler yaratmaya çalışırdı.

— 119 —

GAZAP TOHUMLARI

Ahırda Apple'ı görünce şaşkına döndüm. Yemeği ulaşamayacağı bir yere bırakılıp zincirle sıkıca bağlanmıştı. Donuk tüyleri açlığını belirtiyordu. Soluk soluğa kalmış, yalvaran gözlerle bakıyordu bana. Kim yapmıştı bunu? Havanın sıcaklığına karşın ahırın kepenkleri örtülmüştü.

Başını okşayarak biraz su içirdim ve zincirini çözdüm. Rafta bir sürü mama kutusu gözüme çarptı. Bolluğun içinde aç kalmıştı zavallı hayvan. Uzun tüylerinin altından kemikleri sayılıyordu. Karnını doyurunca tüylerini taradım ve başını kucağ<ma yaslayıp konuşmaya başladım. «Bart kısa bir süre sonra dönecek. Merak etme bacakları da kesilmeyecek, söz veriyorum. Sana bunu kim ve niçin yaptı bilmiyorum ama öğreneceğimden emin ol.» Beynimi kemiren kuşku, Apple'ı en çok seven kişinin onu açlığa mahkûm ederek cezalandırabileceğini söylüyordu. Bart'ın düşünme tarzı çok değişikti. Yokluğu sırasında Apple'ın ıstırap çektiği takdirde, dönüşünde kendisini daha çok seveceğine inanabilirdi.

Ama Bart bu denli zalim olabilir mi?

Dışarı çıkıp eve yaklaşırken iki kişinin alçak sesle konuştuklarını duydum. Siyahlı ihtiyar kadınla, insana ürküntü veren uşak, rengarenk çiçeklerle bezenmiş bahçenin serin bir köşesinde rahat koltuklara yerleşmiş konuşuyorlardı.

«John, sanırım gidip Bart'ın köpeğine baksam fena olmaz. Bu sabah beni görünce çok sevindi ama niçin bu kadar acıktığını anlayamadım. Gerçekten onu zincirlemek zorunda mısın? Bu kadar güzel bir günde ahıra kapatmak bence zalimlik oluyor.»

«Hanfendi, hava güzel değil» dedi kötü bakışlı uşak soğuk birasını yudumlayarak. «Siyah giymekte ısrar ederseniz, tabii ki herkesten çok terlersiniz.»

«Giyimim hakkında ne düşündüğünü sormadım. Niçin Apple'ı zincirlediğini öğrenmek istiyorum.»

— 120 —

GAZAP TOHUMLARI

«Çünkü küçük efendisini aramak için kaçabilir,» dedi John alayla. «Sanırım bunu hiç düşünmediniz.»

«Ahırın kapısını kilitleyebilirsin. Gidip bakayım ona. O kadar zayıf ve zavallı bir hali vardı ki.»

«Mutlaka bir şeye üzölmek istiyorsanız, bari üzöldüğünöze değşin, hanfendi. Bacağını kaybetmek üzere olan torunöuzu düşöndüm »

Siyahlı kadın tam yerinden kalkarken söylemişti John bunları. Kadın tekrar yastıklara çöktü. «Yaa, daha kötü mü? Emma'yla Marta bu sabah görüşmüşler mi?»

Emma'nın yapmaması gerektiği halde dedikodu yapmaktan hoşlandığını bildiğimden içimi çektim. Ama önemli bir şeyler söyleyeceğine inanmıyordum. Bana hiçbir sırrını açmazdı, annemin-se dinlemeye vakti yoktu.

«Elbette,» dedi ihtiyar uşak. «Dedikodu yapmayan bir kadın olur mu? Bu ikisi her gün duvarın ordaki merdivenlere tırmanıp laflıyorlar. Emma'ya bakarsanız doktorla karısı çok iyiymiş.»

«Marta, Bart hakkında neler öğrenmiş, John, onu söyle bana.»

«Çocuğun dizine paslı bir çivi batmış ve kangren olmuş. Ya bacağı kesilecek ya da ölecek.»

Gizlendiğim yerden onları gözetlerken, birinin gerçekten üzöldüğöünü, diğöerininse onun bu duygusuyla neredeyse alay ettiğini farkettim.

«Yalan söylöyorsun!» diye haykırdı kadın ayağa fırlayarak. «Bana ıstırap çekötmek için yalan söylöyorsun. Bart'ın iyileşöeceğinden eminim. Babası ne yapılması gerektiğini bilir. Bilmesi gerekir...» Peçesini çıkarıp

gözyaşlarını kurularken yüzüne baktım. Gerçekten Bart'ı bu denli seviyor muydu? Daha doğrusu niçin seviyordu? Acaba Bart'ın büyükannesi olduğu doğru muy-

— 121 —

GAZAP TOHUMLARI

du? Yoo olamaz. Bart'ın büyükannesi Virginia'da bir akıl hastane-sindeydi.

Ortaya çıkıp kendimi gösterince, yaşlı kadın bir an şaşırıp ve aceleyle peçesini taktı.

«İyi sabahlar,» dedim ona, hoşlanmadığım uşağa bakmamaya özen göstererek. «Uşağınızın söylediklerini duydum, efendim. Bir noktaya kadar haklı. Kardeşim çok hasta ama kangren değil ve bacağı kesilmeyecek. Babam buna meydan vermeyecek kadar iyi bir doktordur.»

«Bart'ın iyileşeceğinden emin misin, Jory?» diye sordu kadın endişeyle. «Onu çok seviyorum... anlatamam sana.» Yutkunarak başını eğdi. Yüzüklerle bezenmiş zayıf ellerini sinirle ovuşturuyordu.

«Evet, efendim. Eğer Bart'ın verilen antibiyotiklere alerjisi olmasaydı, çoktan iyileşecekti ama eminim babam çaresini bulacaktır.» Uşağa dönüp otoriter bir tavırla söze başladım. «Apple'a gelince, bu güzel günde zincirlenip, kepenkleri örtülü bir ahırda tutulması gereksiz. Suyu yemeğini erişemeyeceği bir yere koymak da zalimlik. Burada neler olup bittiğini ve bu kadar iyi bir köpeğe niçin eziyet edildiğini bilmiyorum, ama eğer ona iyi dav-ranmazsan seni şikayet ederim!» Arkamı dönüp eve doğru uzaklaştım.

«Jory,» diye seslendi siyahlı kadın. «Kal lütfen! Hemen" gitme. Bart'dan söz et biraz daha.»

Dönüp yüzüne baktım. «Eğer kardeşime yardım etmek istiyorsanız, onu rahat bırakın. Geri dönünce, artık Ziyaret etmesini istemediğinizi söyleyin ama kalbini kırmayın.»

Kalmam için yalvardı ama Bart'ı korumak için yeterince çaba gösterdiğime inanıp bahçeden çıktım. Neye karşı korudu-ğumuysa bilmiyordum.

O gece Bart'ın ateşi tekrar yükseldi. Doktorlar buzdolabı

— 122 —

GAZAP TOHUMLARI

görevi yapacak olan bir ternik battaniyeye sarılmasını söylediler. Annemle babam buz parçalarıyla kollarını, bacaklarını, göğsünü ovup ateşini düşürmeye çalışıyorlardı. Birbirlerine bakışlarıyla cesaret verip, tek bir insan gibi hareket ettiklerini görünce, anlayış ve sevgilerinin büyüklüğü karşısında saygı duydum. Onlara yan evdeki yaşlı kadından söz etmek istiyordum ama Bart'a söz vermişim. Yaşamında kazandığı ilk dostuydu bu kadın ama gerçeği sakladıkça, annemle babamın bir gün acı çekeceklerini biliyordum. Niçin böyle düşünüyorum? Şu ihtiyar kadın bize ne yapabilir ki?

önsezilerim bir gün bir şeyler yapacağını bildiriyordu. Keşke yerinde kararlar verebilen olgun bir erkek olsaydım... Uykudan gözlerim kapanırken babamın sık sık yinelediği bir söz geldi aklıma. «Tanrı mucizelerini yaratmak için gizemli yollar seçer.»

Babamın omuzlarımdan sarımasıyla uyandım. «Bart iyileşti!» diye bağıırıyordu. «Üstelik bacağı da kesilmeyecek!»

Gün geçtikçe bacağının şişi indi, rengi normale döndü ama Bart hiç konuşmadan tavana bakarken sağlığıyla ilgilenmiyor gibiydi. Bir sabah kahvaltıda babam inanılmaz bir açıklama yaptı. «Cathy, belki inanmayacaksın ama Bart'ın yarasından alınan kültürde yalnızca pas değil, taze hayvan pisliğinde bulunan bir virüs de görülmüş. Oğlanın iyileşmesi gerçekten bir mucize sayılır.»

Hasta ve solgun görünen annem başını salladı. «Eğer Clo-yer ortalıkta olsaydı, bunu anlayabilirdim ama...»

«Bart'ı bilirsin. En ufak bir pisliğe heme/ı bulaşır. Dün akşam elma diye sayıklıyordu ama verdiklerime hiç bakmadan yere attı. Doğuya gitmeyeceğimizi söylediğim zaman çok memnun oldu.» Annem sesini çıkarmadan dinliyordu. Babam bana döndü. «Umarım üzülmezsin, Jory. Büyükannenin gelecek yaz ziyaret ederiz. Belki Noel'de de bir fırsatını bulabiliriz.»

— 123 —

GAZAP TOHUMLARI

Kötü düşünceler geçiyordu aklımdan. Bart her zaman istediğini elde ediyordu. «Pis» mezarları ve «moruk» büyükanneleri ziyaret etmemek için iyi bir yol bulmuştu doğrusu. Disneyland' dan bile vazgeçmişti ama kardeşimin kolayca vazgeçmek gibi bir huyu yoktu.

O akşam annemle babam koridorda arkadaşlarıyla konuşurken, Bart'la yalnız kalmıştım, ihtiyar kadınla uşağı arasında geçen konuşmayı anlattım. «Terasta oturuyorlardı, Bart. Yaşlı kadın senin için üzülüyordu.»

«Beni seviyor,» diye fısıldadı gururla. «Beni herkesten çok seviyor. Ama belki Apple kadar değil...»

Böyle düşünme, Bart, dedim içimden. Ama ailesi dışında birinin sevgisini kazanma gururunu kırmak istemiyordum. Karmakarışık duygular içinde baktım ona. Nasıl bir kardeşim vardı benim? Hiç kuşkusuz annesiyle babasının kendisini herkesten çok sevdiklerini biliyordu.

«Büyükanne, moruk uşaktan korkuyor ama ben onu idare ediyorum. Gizli güçlerim var benim.»

«Bart, niçin sürekli oraya gidiyorsun?»

Omuzlarını silkerek bakışlarını duvara çevirdi. «Bilmem... Gitmek istiyorum.»

«Babam istediğin köpeği alır sana, biliyorsun. Apple gibi bir köpek bile alacaktır eğer istiyorsan.»

Öfkeli gözleri neredeyse beynimi deldi. «Köpek-midillime benzeyen başka bir köpek yok! Apple çok özeldir.»

Hemen konuyu değiştirdim. «O kadının uşağından korktuğunu nereden biliyorsun? Kendisi mi söyledi sana?»

«Söylemesine gerek yok. Ben bilirim. O moruk kötü kötü bakıyor ona. Büyükanneyse korkarak bakıyor.» Ben de her şeye korkarak bakmaya başlıyordum.

— 124 —

(
\\

Eve Dönüş

Annemin benimle ilgilenmesi çok hoş ama uzun sürmeyecek, iyileştiğim anda davranışı değişecek, iki uzun hafta hastanede bacağımı kesip büyük ocakta yakmalarından korkarak yattım. Okula dönüp çocuklara bacağımın neredeyse kesileceğini anlatınca bana saygı duyacaklar. Çürüyüp ölmeyi reddeden iyi maddelerden yapılmışım demek. Ve hiç ağlamadım. Çok cesurum aslında.

Babamın nasıl üzüntü ve endişeyle bana baktığını anımsıyorum. Belki öz çocuğu olmadığım halde seviyor beni. «Baba,» diye bağırdım onu görünce. «İyi haberlerin var bana, hissediyorum.»

«Seni neşeli görmek çok iyi,» diyerek yatağın kenarına oturup bana sarıldı. Utandım biraz. «Bart, haberim gerçekten iyi. Ateşin düştü, dizin düzeliyor ve doktor oğlu olmanın bir avantajı daha var. Seni bugün hastaneden çıkaracağım. Eve dönüp Emma'nın nefis yemeklerini tadınca biraz kilo alacağından eminim.»

Sanki onu en az Jory kadar ilgilendiriyormuşum gibi bakıyordu bana. Neredeyse ağlayacaktım. «Annem nerede?»

«Erken çıkmak zorundaydım, o da sana özel bir parti hazırlamak için evde kaldı.»

— 125 —

GAZAP TOHUMLARI

Oysa onun burada olmasını isterdim. Bahse girerim, pis Cindy'nin saçına kurdeler takıp süslemekle meşguldür. Sesimi çıkarmadan babamın beni arabaya taşımasına izin verdim, Güneşe çıkıp eve dönüyor olmak çok güzeldi.

Holde babam beni titrek bacaklarımın üzerinde durdurdu. Annem önce onu öptü' Bana bir öncelik tanınmasını isterdim' oysa. Bunu niçin yaptığını anlıyordum... benden korkuyor. Siska vücuduma, çirkin, kemikli yüzüme bakarken gülümsemeye zorluyor kendini. Ölmeyen oğluna görevini yerine getirmek için yanıma yaklaşınca, yüzümü .buruşturdum. Sahte gülüşüne bir bakın.' Beni sevmediğini, istemediğini biliyorum. İşte Jory de karşımda, sanki eve döndüğüme sevinmiş gibi gülüp duruyor. Eminim ölseydim hepsi gerçekten sevinecekti. Malcolm'un çocukluğunda hissettiği gibi kendimi istenmeyen, ihtiyaç duyulmayan zavallı bir oğlan gibi hissediyorum.

«Bart hayatım, niçin bu kadar üzgünsün?» dedi annem. «Eve döndüğüne memnun değil misin?» Beni kucaklamak istedi ama geri çekildim. Yüzündeki üzgün ifade de sahteydi. Benim her zaman yaptığım gibi rol yapıyordu şimdi.

«Aramıza dönmen o kadar güzel ki, tatlım,» diye sürdürdü yalanlarını. «Emma'yla beraber bütün sabah senin en sevdiğin yemekleri pişirdik.» Gülümseyerek yine bana yaklaştı ama John Amos'un öğrettiği gibi 'kadınca silahlara' yenilmeyecektim. İyi yemekler, gülümsemeler ve öpücükler hep bu 'silahlann' bir parçasıydı.

«Bart, bu kadar kuşkucu olma. Sevdieğin yemeklerin hepsini yaptık.» Babam elinde kısa bir bastonla yanıma gelene dek, iyi davranmaya zorlayıp durdu kendini. «Dizin güçleninceye kadar ağırlığını bastona ver.»

Tıpkı Malcolm Foxworth gibi bastonla yürümek eğlenceliydi.

— 126 —

GAZAP TOHUMLARI

Yemek yemediğim zamanlar üzümleri, hep benimle ilgilenmeleri hoşuma gidiyordu. Ama hazırladıkları armağanların hiçbirini yan evdeki büyükanneimin armağanının yerini tutamazdı. «Yeter artık, Bart,» diye fısıldadı Jory yemekte. «Niçin bu kadar kabasın? Herkes seni memnun etmek için elinden geleni yapıyor.»

«Elmalı pastadan nefret ederim.»

«Daha önce çok sevdiğini söyledin.»

«Hiç de öyle bir şey demedim! Tavuktan da nefret ederim. Patates püresinden de, yeşil salatadan da... hepsinden nefret ediyorum.»

«Anlıyorum,» diyerek arkasını döndü ağabeyim. Sonra uzanıp tabağımdaki tavuk butunu aldı. «şey... sen beğenmediğine göre, bari çöpe gitmesin.» Tavuğun hepsini yiyip bitirdi. Geceleyin mutfağa inip atıştıracak bir şeyler kalmamıştı. Bir deri bir kemik kalıp soğuk mezara girdiğim zaman üzümler herhalde. Belki o zaman özlerler beni.

«Bart, lütfen bir şeyler ye,» diye yalvardı annem. «Pastayı niçin beğenmiyorsun?»

Kaşlarını çatarak tabağımdan pastayı almak için uzanan Jory'nin eline vurdum. «Üzerinde dondurma olmadan pasta yemem.»

Annem gülümseyerek seslendi. «Emma, dondurmayı getiri-ver.»

Tabağımı itip arkama yaslandım. «İyi değilim. Yalnız kalmak istiyorum. Üstüme düşenlerden hiç hoşlanmıyorum. İştahım kaçıyor.»

Babamın sabrı taşmak üzereydi. Pastamı aldığı için Jory'yi azarlamadı bile. İşte bu kadar., bir saat içinde benden bıkmışlardı.

— 127 —

GAZAP TOHUMLARI

«Cathy, artık Bart'a yalvarma. Eğer yemek istemiyorsa, masadan kalkabilir. Acıktığı zaman yer.»

Karnım açlıktan gurulduyordu. En sevdiklerimi Jory aldığı için kalanları yemek işime gelmedi. Hepsi beni unutup kendi aralarında konuşarak gülüşmeye başlayınca, yerimden kalkıp odama çıktım. «Bart, bacağı iyileşene kadar dışarı çıkmanı istemiyorum,» diye seslendi babam. «Bacağına yükseğe dayayıp uyu biraz istersen. Sonra da televizyon seyrederdin.»

Televizyon ha! Ne biçim eve dönüş partisi bu? Söz dinler gibi görünüp odama girdim ve kapının önünden aşağıya seslendim. «Kimse beni rahatsız etmesin!»

İki hafta hastanede tutmuşlardı beni, şimdi de odama hapsetmek istiyorlardı. Gösteririm onlara! Ama kaçmamı önlemek için sürekli olarak biri beni gözlüyordu. Ancak altı gün sonra pencereden kaçmayı başardım. Yaz tatili ve Disneyland gezisi uçup gitmişti. Başka şeyleri de kaçırmak istemiyordum.

Duvarın yanındaki ağaç sanki düşmanca davranıp tırmanmamı zorlaştırıyordu. Yan eve varınca bacağım ağrıyacaktı. Ağrı hissetmek, 'normal' bir çocuk olmak pek de zevkli sayılmazdı. Bir keresinde Jory bileğini incittiği halde ağrısına aldırmayıp dans etmişti. Ben de aldırış etmeyebilirim.

Duvara çıkınca peşimden gelen olup olmadığını kontrol ettim. Kimse yok. Canımı yakıp yakmamam kimseyi ilgilendirmiyor. Çevremi kokladım. Ağacın kovuğundan gelen o pis koku ne? Hah tamam. Orada bir ceset var. Ama neydi? Hiçbir şeyi doğru dürüst anımsayamıyorum. Beynimi sisler kaplamış gibi.

Apple'i düşünmek ve ağrıyan bacağımı unutmak daha iyi. Malcolm gibi zayıf bir ihtiyarım sanki. Genç bacağım koşmak istiyor ama ihtiyarı beynime kadar her yanıma kaplayıp bastonuma dayanmamı sağlıyor.

— 128 —

GAZAP TOHUMLARI

Apple'i ahırın ortasında ölü bulmak ne kadar acıklı olacak. Tüylerle kaplı bir kemik yığını. Ağlayacak, bağırarak, beni en sevgili dostumu bırakıp hastaneye gitmeye zorlayanlardan nefret edeceğim. Sevgi ve bağlılığı tanıyan yaratıklar hayvanlardır yalnızca.

Sanki buraya son gelişimden beri yüz yıl geçti. Kendini topla, diye emrettim, tıpkı Malcolm gibi. Apple seni seviyordu ve bunun bedelini ölerək ödedi. Dünya yüzünde sevgili midilli-köpe-ğim kadar iyi ve gerçek bir dost daha bulamayacağımı biliyorum.

Pek sağlam olmayan dengem biraz daha bozulmuştu, iki yana sallanıyordum. Arkamda birinin varlığını hissedip omzumun üstünden baktım ama hayvan şekilli taflanlardan başka bir şey görünmüyordu. Aptal bahçıvanların başka işleri yoktu sanki. Malcolm gibi zeki insanlar para kazanırken, onlar otları şekillendiriyorlardı. Malcolm gibi düşünmem John Amos'un hoşuna gidecek. Onu bulup biraz daha ders vermesini isteyeyim.

En kötüsüyle karşılaşmaya hazırlanarak Apple'in sevdiği köşeye yaklaştım. Niçin bu kadar karanlık? Kör oldum! Bastonumla yol açarak ilerledim. Biri ahır pencerelerini örtmüş. Zavallı Apple karanlıkta ölüme terk edilmiş. Beni çok seven köpek-midil-lim için içim kan ağlıyordu.

Bir adım daha atmaya zorladım kendimi. Apple'in ölüsünü görmek ölümsüz ruhumu yaralayacaktı. Malcolm gibi eğer cennete gitmek istiyorsam, ruhumun lekesiz olması gerektiğini söylemişti John Amos.

Bir adım daha. Kalakaldım. İşte Apple... ölmemiş! Pencerenin önünde kırmızı bir topla oynuyor. Tasında temiz su ve bol bol yiyecek var. Geldiğimi farketmeden oynaması çıldırttı beni. Beni özlememiş bile!

— 129 —

F:9

GAZAP TOHUMLARI

«Sen!» diye haykırdım, «Yiyip içip eğlendin demek! Ben ölümün eşiğindeyken, hiç aldırış etmedin. Beni sevdiğini sanırdım! Dönüşüme sevindiğini göstermek için havlamaya kalkma sakın! SENDEN NEFREY EDİYORUM APPLE!»

Apple yanıma koşup iri pençelerini omzuma dayayarak yüzümü yalamaya kalkıştı. Ama beni kandıramadı. Kendisine daha iyi bakan birini bulmuştu. «Niçin yalnızlıktan ölmedin?» diye bağırdım. Öfkemi anlayıp başını eğdi.

«ÇEKİL YANIMDAN! BENİM KADAR ISTIRAP ÇEKMELİSİN! ANCAK O ZAMAN BENİ GÖRDÜĞÜNE SEVİNEBİLİRSİN!» Yiyeceklerini, suyunu bir kovaya boşaltıp, topunu bulamayacağı kadar uzaklara attım. Beni istiyordu şimdi ama artık çok geçti.

«Beni özleyeceksin!» diye hıçkırarak kepenkleri örtülü ahırın kapısını kilitledim. «Karanlıkta kalıp açlıktan ölsen asla yanına gelmeyeceğim!»

Güneşe çıkar çıkmaz, ahırdaki yumuşacık samanlar geldi aklıma. Tekrar içeri girip hepsini bir köşeye kaldırdım. Bana yaklaşılmaya çalışarak inliyordu, ama izin vermedim. «Soğuk, taş yerde yat! Kemiklerin ağrıyacak ama aldırmiyorum. Artık seni sevmiyorum.» Öfkeyle gözyaşlarını kurularken yüzümü çizdim.

Yaşamım boyunca üç dost edinmişim: Apple, John Amos ve büyükannem. Apple sevgimi öldürmüş, diğer ikisinden biri de onu besleyip sevgisini çalarak bana ihanet etmişti. John Amos bu gibi işlerle uğraşmayacağına göre, bunu yapan herhalde büyükannemdi.

Düş görür gibi döndüm eve. O gece bacağım o kadar kötü ağrıdı ki, babam bir hap verdi. Yatağın kenarına oturup beni kucağına aldı ve tatlı düşler görmem için uzun uzun konuştu.

Kötü düşler gördüm tabii. Her tarafta ölü kemikleri. Kan nehirleri insan parçalarını ateş denizlerine sürüklüyor. Ben de

— 130 —

GAZAP TOHUMLARI

ölmüştüm. Cenaze çelenkleri... Beni tanımayanlar bile öldüğüme sevinip çiçek göndermişlerdi. Ateş denizinden gelen şeytanın müziğini duyunca, müzikten ve baleden biraz daha nefret ettim.

Pencereden yüzüme vuran güneş beni şeytanın elinden kurtardı. Neler göreceğimden korkarak gözlerimi açınca, yatağımın ayakucunda durup bana acıyarak bakan Jory'yi gördüm. «Bart, dün gece inledin. Bacağın ağrıdığı için üzuldüm.»

«Bacağım ağrıyıyor!» diye haykırdım.

Topallayarak mutfığa indim. Annem Cindy'ye yemek yediyor, Emma kahvaltı için jambon kızartıyordu.

«Kahve ve ekmeğe» diye bağırdım. «Yalnızca kahve ve kızarmış ekmeğe.»

Annem irkilerek solgun yüzüyle bana baktı. «Bart, lütfen bağırma. Sen kahve içmezsin. Niçin istiyorsun?»

«Yaşıma uygun davranma zamanım geldi!» diye onu tersledim ve babamın kollu iskemlesine oturdum. Babam içeri girince beni gördü ama sesini çıkarmadan başka bir yere oturdu. Bir fincanın yarısına kadar kahve koyup üzerini sütle doldurdu.

«Kahvemde süt sevmem!»

«Hiç denemedin ki, sevmeyeceğini nereden biliyorsun?»

«Biliyorum işte.» Rezil ettiği kahveyi içemezdim. (Malcolm kahvesini sütsüz içtiğine göre, ben de onun gibi yapmalıyım.) Ekmeğin üzerine yağ ve çilek reçeli de süremezdim. Malcolm gibi hazımsızlık çekmem gerekiyordu.

«Baba, hazımsızlık nedir?»

«Seninle ilgisi olmayan bir rahatsızlık.»

Malcolm gibi olmaya çalışmak bazen çok zordu. Babam dizimin sargılarını açtı. «Dünden daha kötü görünüyor,» dedi kuşkuyla. «Dizinin üstünde sürünmedin değil mi, Bart?»

«Hayır!» diye bağırdım. «Ben deli değilim! Çarşaf lar cildimi tahriş etti. Sert pamuklu çarşaf lar dan nefret ediyorum, ipek lileri

— 131 —

GAZAP TOHUMLARI

seviyorum.» (Malcolm hep ipek çarşaf kullanırdı.)

«Nereden biliyorsun?» dedi babam. «Hiç ipek çarşaf ın olmadı ki?» Yaramı ilaçlayıp tekrar bantladı. «Beni iyi dinle, Bart, dizine dikkat etmelisin. Evde kalıp ancak balkona çıkabilirsin. Bahçeye, tozun toprağın içine girmeni istemiyorum.»

«Balkon değil teras,» diye tersledim, her şeyi bilmediğini göstermek için.

«Pekâlâ teras. Memnun oldun mu?»

Hayır, hiçbir zaman memnun olamam ki. Ama biraz daha düşününce, Malcolm gibi davranmaya çalıştığım zamanlar memnun olduğumu anımsadım. Dünyanın en güçlü, en zengin adamını taklit etmek oldukça kolaydı. Günün birinde gerçekten ona benzeyeceğimden emindim.

Upuzun, sıkıcı bir gün. Akşamüstü Emma yemek hazırlarken annem süslenmek için odasına çekildi, Jory hâlâ bale dersindeydi, kimseye görünmeden bahçeye çıktım.

Uzayan gölgeler ürküntü veriyordu. Doğruca John Amos'un odasına yollandım ve kapıyı vurmada n içeri girince okumakta olduğu dergiyi aceleyle sakladı. «Bunu bir daha yapma,» dedi kaşlarını çatarak. Beni tekrar gördüğüne sevinmiş gibi değildi.

Malcolm'un sert bakışlarını takınıp onu ürkütmek basitti artık. «Ben hastayken Apple'a suyla yemeği sen mi verdin?»

«Elbette hayır. Büyükannen baktı ona. Kadınların sözüne güvenilmeyeceğini söylemişim sana. Erkekleri kendilerine tutsak etmek için uğraşıp duran diğer kadınlardan farklı değildir Corrine Foxworth.»

«Adı Corrine Foxworth mu?»

«Tabii. Daha önce söylemişim sana. Malcolm kızına annesinin adını vermişti, kadınların ne kadar sahtekâr olduklarını sürekli hatırlatması için. Bana kalırsa kızını gereğinden çok seviyordu.»

- 132 -

GAZAP TOHUMLARI

Kadınlar ve hilelerinden bıkmaya başlamıştım. «Niçin dişlerini yaptırmıyorsun?» Tıslayarak konuşmasından hoşlanmıyordum. «Tıpkı Malcolm gibi konuştun. İyi öğreniyorsun. Hastalık ona olduğu gibi senin ruhuna da iyi gelmiş. Şimdi dikkatle dinle, Bart. Corrine senin gerçek büyükannendir ve bir zamanlar öz babanla evliydi. Malcolm'un en sevdiği çocuğuydu ama bir günah işleyerek ona ihanet etti ve bundan dolayı cezalandırılması gerekiyor.»

«Cezalandırılması mı gerekiyor?»

«Evet, ama ona karşı duygularının değiştiğini şimdilik açıkla-mamalıydın. Onu hâlâ seviyor, beğeniyor gibi davranmalısın. Bu yolla, onu yıkmak daha kolay olur.»

John Amos uzanıp siyah cildi çatlamış eski İncil'ini aldı. «Malcolm'un kendi incil'i. Vasiyetnamesinde bana bıraktığı yazılıydı... daha fazlasını da bırakması gerekirdi ama...»

John Amos'un beni aldatmamış olan tek dostum olduğunu anladım. Gerçi yaşlıydı ama ben de istediğim zaman bir ihtiyar gibi davranabilirdim. Yine de dişlerimi çıkarıp fildişi bir bardağa koyamıyordum.

İncil'in üzerine bastırıldığı elimi çekmek istiyor ve çektiğim zaman neler olacağından korkarak bekliyordum. «Malcolm'un istediği gibi davranacağına yemin et. Ona zarar verenlerden intikamını alacaksın.»

Birazcık da olsa büyükannemi sevdiğim için bu yemini nasıl edebilirdim? Belki John Amos yalan söylüyordu. Apple'a kendisi bakmıştı.

«Bart, niye duraksıyorsun? Cesaretin yok mu? Şu annene bir bak. Babana istediği her şeyi yaptırmak için güzel yüzünü, vücudunu, öpücüklerini nasıl da iyi kullanıyor. Baban akşamları işten çok yorgun dönüyor, değil mi? Niçin yapıyor bunu? Kendi-

— 133 —

GAZAP TOHUMLARI

si için mi, yoksa annen yeni kürkler, mücevherler, büyük bir ev alabilsin diye mi? İşte kadınlar erkekleri böyle çalıştırıp günlerini gün ederler.»

Annem de çalışıyor, diye düşünüp yutkundum. Bale öğretiyordu ama buna iş değil eğlence demek daha doğru olurdu. Kazandığı parayla bir şeyler aldığını anımsamıyordum.

«Şimdi git büyükanneni gör ve eskisi gibi davran ona. Malcolm gibi ona Corrine diye seslen. Suç ve utancını yüzünde göreceksin. Gözleri korkuyla büyüyecektir. Hangimizin sadık bir dost olduğunu ancak o zaman anlayacaksın.»

Malcolm'a ihanet edenlerden intikamını alacağıma yemin etmişim ama topallayarak büyükannemin en sevdiği salona girerken, yaptığım la övünmüyordum. Kollarına atılmamak için kendimi zor tuttum. Açıklamasına fırsat vermeden Malcolm kişiliğine bürünüp onu suçlamak doğru muydu?

«Corrine!» dedim sertçe. Bu oyun çok hoşuma gidiyordu. Ancak Malcolm gibi davranınca kendime güvenebiliyordum.

«Bart,» diye bağırdı sevinçle kollarını açarak. «Sonunda beni görmeye geldin. İyileştğine çok sevindim.» Sonra durakladı. «Adımı kim söyledi sana?»

«John Amos. Üstelik ben yokken Apple'a, bakıp yemek verdiğini de söyledi. Doğru mu bu?»

«Elbette hayatım, Apple için elimden geleni yaptım. Seni o kadar özledi ki, ona çok acıdım. Eminim bana kızmadın.»

«Onu benden çaldın.» Bebek gibi ağlıyordum. «Beni gerçekten seven tek dostumdu ama sen onu benden uzaklaştırdın.»

«Yoo hayır, Bart. Benden de hoşlanıyor ama seni çok seviyor.»

Artık gülümsemiyordu. John Amos'un dediği gibi hilelerini anladığımı farketmişti. Başka yalanlar da söyleyecekti. «Benimle

— 134 —

GAZAP TOHUMLARI

böyle konuşma,» diye yalvardı. «On yaşındaki bir çocuğa hiç yakışmıyor. Seni o kadar özledim ki. Bana birazcık sevgi gösteremez misin?»

Verdiğim söze karşın, kendimi tutamadan kollarına atıldım. «Büyükanne, dizim çok kötüydü. O kadar terledim ki, yatağım sırlıklam oldu, annemle babam beni buzlarla ovdular. Kötü bir doktor bacağımı kesmek istedi ama babam izin vermedi.» Malcolm'u filan tümüyle unutmuştum. «Babamın beni sevdiğini öğrendim artık. Yoksa bacağımın kesilmesine sevinirdi.»

Çok şaşırmıştı. «Tanrı aşkına, Bart! Seni sevmediğini nereden çıkarıyorsun? Elbette seviyor. Christopher her zaman nazik ve iyi kalpli bir çocuktur...»

Babamın adını nereden biliyordu? Gözlerim kısıldı. Bir sırrını açıklamış gibi elleriyle ağzını kapatmış ağlıyordu.

Gözyaşı kadınların en güçlü silahı... Gözyaşlarından da, zayıf insanlardan da nefret ederim. Gömleğimin altında sakladığım defterin sertliği geldi elime. Bana güç veriyordu. Bir çocık-ğün güçsüz, beceriksiz vücuduna sahip olmamın ne zararı var? Yakında iplerin kimin elinde olacağını öğrenecekti zaten.

Herkes beni aramaya başlamadan önce eve dönmem gerekiyordu, «iyi geceler, Corrine.»

Dışarı çıkarken hâlâ babamın adını nereden öğrendiğini merak ediyordum.

Bahçeye girince çiçeklerimi kontrol ettim. Hiçbiri büyüme-mişti. Malcolm rolünü oynamaktan başka bir şey beceremiyor-dum anlaşılan. Ve gitgide daha başarılı oluyordum. Mutlulukla gülümseyerek yatmaya gittim.

— 135 —

Zor Günler

Bart hiçbir zaman bizim bahçede oynamıyordu. Ağaca tırmanıp duvarın üstüne çıkınca, siyahlı kadının bahçesinde, yere yatmış çevresini kokladığını gördüm. «Bart,» diye haykırdım. «Clover'in yerini alamazsın.» Bulduğu bir kemiği toprağa gömüyor, sonra koklayarak yerini arıyordu. Başını kaldırdığı zaman gözleri donuk ve anlamsızdı. Birdenbire havlamaya başladı.

Kendine gelmesini söyledim ama bir süre daha köpek gibi davrandıktan sonra bacağını sürükleyen bir ihtiyar oluverdi karşımda. Üstelik yaralı bacağı değildi sürüklediği. «Bart, kendine gel. Sen on yaşındasın, yüz değil. Çarpık durursan, bir daha düzelemezsin.»

«Çarpık günler, çarpık yollar açar.»

«Saçmalama.»

«Ve Tanrı dedi ki: Başkalarına sana davrandıkları gibi davran.»

«Yanlış. Sana davranmalarını istediğin gibi davran.» ihtiyar adamın ağacı tırmanmasına yardım ettim. Bart homurdanıyor, göğsünü tutuyor, hasta kalbinin ağaçlara tırmanmaya dayanamayacağından yakınıyordu.

«Bıktım artık senden, Bart. Sürekli olarak başına dert açıyor-

- 136 —

GAZAP TOHUMLARI

sun. Bize de acı biraz. Okul açılınca kardeşim olduğun için utanacağım herhalde.»

Eve doğru topallayarak arkamdan gelirken çok zengin olduğunu mırıldanıp duruyordu. «Benden daha zeki biri gelmedi bu dünyaya.»

Gerçekten keçileri kaçırdığını düşünüyordum. Ellerini fırçayla temizlerken, şaşkınlığım bir kat daha arttı. Yine başka birinin kişiliğine bürünmüştü. Yatağına girince doğruca salona koşup romantik bir müzik eşliğinde dans eden annemle babamı izledim bir süre. Aralarındaki sevgi ve anlayış, içime dokunuyordu. Hafifçe öksürüp kendimi belli ettim. Soran gözlerle baktılar bana.

«Sizinle Bart hakkında konuşmak istiyorum. Bilmeniz gereken bazı şeyler var.»

Babam rahatlamış gibiydi. Annem ona sokulup kanepeye oturdu. «Bize Bart'ın sırlarını anlatacağını umuyorduk hep.»

Pek kolay bir iş değildi bu. «Şeyyy... Bart geceleri karabasanlar görüyor ve ağlayarak uyanıyor. Kendi kendine avcılık filan gibi oyunlar yaratıyor ama köpek gibi kemikleri saklayıp ortalığı koklamaya başlayınca fazla ileri gittiğini düşündüm.» Annem rüzgârın sesini dinler gibi başını çevirmişti. Babam öne eğildi. «Devam et, Jory, kör değiliz, Bart'ın değiştiğini farkediyoruz.»

«Yan evdeki hanım ona pahalı armağanlar veriyor. Apple adını taktığı bir St. Bernard yavrusu, iki elektrikli tren... odalarından birini Bart'ın oyuncakları için ayırmış. Bana da armağan vermek istedi ama Bart izin vermedi.»

Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. «Başka?» dedi babam.

En kötü konuya gelmiştik. Yutkunarak boğuk bir sesle anlatmayı sürdürdüm. «Dün arka bahçede gösterdiğiniz gibi taflanları kesiyordum ki, yaşlı ağacın içinden bir koku geldi burnuma. Oraya bakınca, baba...» Yine yutkundum. «Clover'i buldum. Çürü-

— 137-

GAZAP TOHUMLARI

mek üzereydi cesedi. Hemen bir mezar kazıp gömdüm.» Başımı çevirip gözlerimi sildim. «Boynuna bir tel sarılmıştı. Yani biri bilerek öldürmüştü köpeğimi.»

Ürkek ve şaşkın oturuyorlardı karşımda. Clover'i çok seven annemin de gözleri yaşarmıştı. Titreyen elleriyle mendiline uzandı, sonra parmaklarını kenetleyip kucağına bıraktı. Clover'i kimin öldürdüğünü sormaya gerek görmediler. Babam yatmaya gitmeden önce odama gelip beni Bart konusunda sorguya çekti. Zamanını nasıl geçiriyordu, nereye gidiyordu; yan evdeki kadın ve uşağı konusunda neler biliyordum. Onları uyardığım için artık kendimi rahat hissediyordum. O gece Clover için son kez ağladım. Neredeyse on beşime basacaktım ve gözyaşları bir seksenlik bir erkeğe göre değildi.

«Beni rahat bırak!» diye haykırdı Bart, yan eve gitmemesini söyleyince. «Hakkımda yalanlar söylersen pişman olursun.»

«Dinle beni, Bart, Malcolm Neal Foxworth her kimse, onun gibi olmaya çalışma. Hiç kimse mirasına konmak için senin ölümünü beklemiyor. Sevgili kardeşim, hiç paran yok ki zaten!»

«Yirmi milyar, on milyon, elli beş bin altı yüz dolar, kırk iki sentim var!» Parmaklarıyla sayıyordu rakamları. «Hisse senetlerinin miktarını bilmiyorum. Herhalde üç katı kadardır. Eğer bir insan servetinin tümünü bilirse, zengin sayılmaz.»

Bu rakamları bilmesi bile beni şaşırttı. Alay edeceğim anda haykırarak yere yuvarlandı. «Koş... hapımı ver. Ölüyorum! Sol kolum uyuşuyor! Doktorumu çağır, kurtar beni!»

Arkamı dönüp bahçeye çıktım ve kitabımı okumaya başladım. Artık iyice sinirime dokunuyordu. Dr. Jekyll ve Bay Hyde ile birlikte yaşar gibiydim. Eğer bir başkası olmak istiyorsa, kalbi bozuk bir ihtiyar rolünden daha iyisini bulamaz mıydı?

- 138 —

GAZAP TOHUMLARI

«Jory, ölsem aldırış etmezsin değil mi?» diye sordu ardımdan gelip.

«Hayır.»

«Beni hiç sevmedin zaten.»

«Normal bir çocuk olduğun zamanlar severim seni.»

«Malcolm Neal Foxworth yan evdeki kadının babası ve o kadın benim gerçek büyükannem.»

«Kendisi mi anlattı sana bunları?»

«Biraz o, biraz John Amos. Paul baba ile Chris babanın da kardeş olmadıklarını söyledi John Amos. Günahını öğrenmeyelim diye annem yalan söylemiş bize. Benim öz babamın adı Bartholomew Winslow'mus ve bir yangında ölmüş. Annemiz onu baştan çıkarmış.»

«Hayır ama kötü bir şey olduğunu biliyorum.»

«Annemizi seviyor musun?»

Kara gözleri endişeliydi. Yere oturup pabuçlarını inceledi. Aslında hiç duraksamadan yanıtlaması gerekirdi.

«Bart, bana bir iyilik yap ve gidip annemle babama derdinin ne olduğunu anlat. Belki annemin en çok beni sevdiğini sanıyorsun ama aldanıyor-sun, onun kalbinde en az on çocuk için yer var.»

«On mu? Yani annem başka çocukları da evlat mı edinecek?» Yerinden fırlayıp birkaç adım koştı ve yine topallamaya başladı.

Belki yaptığım doğru değildi ama anneme neler anlatacağını merak ediyordum. Annem kucağında uyuklayan Cindy ile arka verandada oturmuş kitap okuyordu. Bart'ı görünce kitabını bırakıp Cindy'yi yanındaki iskemleye yatırdı.

«Senin adın ne?» diye sordu Bart birdenbire.

«Adımı biliyorsun.»

«C harfiyle mi başlıyor?»

- 139-

GAZAP TOHUMLAR»

«Elbette.» Annem telaşlanmıştı.

«Ama... ama...» diye kekeledi Bart. «Sen gidince ağlayan birini tanıyorum. Artık kendisini sevmeyen babası tarafından dolaplara filan kilitlenen, benim gibi küçük biri. Bir keresinde babası cezalandırmak için onu tavanarasına kapatmış. Her yerde örümcekler ve fareler dolaşan, büyük, karanlık, gölgeli, korkunç birtavanarası.»

Annem donmuş gibiydi. «Kim anlattı bunları sana?»

«Üvey annesinin saçları kızılmış... ve sonra yalnızca babasının sevgilisi olduğunu öğrenmiş.»

Saklandığım yerden annemin soluklarının sıklaştığını duyuyordum. Sanki kucağında oturan küçük çocuktan korkar gibiydi. «Hayatım, 'sevgilinin' ne demek olduğunu biliyor musun?»

Bart gözlerini göğe dikmişti. «Uzun boylu, açık renk tenli bir kadın vardı ve kopkoyu saçlarında kızılar görünürdü. Ve ne yaptığına, ağlayıp ağlamadığına ya da ölüp ölmediğine aldırış etmeyen babasının sevgilisiydi.»

Dudakları titriyordu ama gülümsemeye zorladı kendini annem. «Bart, senin sanat yönünü anlıyorum. Sözlerin şiir gibi vezinli ve kafiyeli.»

«Ozanlardan, ressamlardan, müzisyenlerden, balerinlerden nefret ederim!» Kapkara gözleriyle bakıyordu şimdi annemin yüzüne.

Beni de korkutmaya başlamıştı küçük kardeşim. «Bart, sana bir sorum var ama lütfen doğruyu söyle bana. Seni cezalandırmayacağımdan emin olabilirsin. Clover'e bir şey yaptın mı?»

«Clover artık bir daha gelip yaptığım kulübede yatamaya-cak.»

Annem onu kucağından itip ayağa kalktı. Sonra Cindy'yi anımsayıp aceleyle kucaklayıp dışarı çıktı. Annemi izlerken, bu

— 140-

GAZAP TOHUMLARI

davranışlarının beni rahatlatmadığını düşünüyordum.

Her zamanki gibi 'saldırıdan' sonra kendini yorgun hisseden Bart akşam yemeğini yemeden yatağına girdi. Annem neşeyle gülerek babamın hastanenin başhekimi atanması onuruna verilen toplantıya gitmek üzere hazırlandı.

Saat ikiye doğru döndükleri zaman daha uyumamıştım ve salondan sesleri geliyordu.

«Chris, artık Bart'ı anlayamıyorum. Konuşması, davranışları beni ürkütüyor.»

«Hadi sevgilim, bence biraz abartıyorsun,» diyerek kolunu omzuna attı babam. «Bart bunları biraz daha sürdürürse, büyüyünce başarılı bir aktör olabilir.»

«Yüksek ateşin bazı çocukların beyinde iz bıraktığını duymuştum, Chris. Acaba ateşi beyninin bir kısmını zedeledi mi dersin?»

«Hayır, Cathy, test sonuçları çok iyiydi. Bütün hastalara yapılır bu test, onun için yanlış fikirlere kapılma.»

«Olağanüstü bir şey buldunuz mu?»

«Hayır. Bir sürü duygusal sorunu olan normal bir çocuk olduğu ortaya çıktı. Neler hissettiğini ancak biz anlayabiliriz.»

Ne demek istiyordu acaba?

«Ama Bart'ın her şeyi var. Bizim gibi değil. Mutlu olması gerekir. Elimizden geleni yapmıyor muyuz?»

«Ama bazen bu bile yeterli değildir. Her çocuğun gereksinimleri farklıdır. Anlaşılan Batta istediklerini veremiyoruz.»

Annem laf altında kalmazdı hiç ama şimdi sesini çıkarmadan oturuyordu. Babamın onu öpmesinden doğruca yatağa gitmek istediği belliydi ama annem derin düşüncelere dalmıştı. Gözlerini lame sandaletlerinden ayırmadan Clover'in ölümünden söz etmeye başladı.

— 141 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bunu Bart yapmış olamaz,» dedi ağır ağır, hem kendini, hem de babamı inandırmaya çalışıyordu. «Hayvanlara eziyet etmeyi seven bir sadist olmalı civarda. Hayvanat bahçesindeki sakat bırakılmış hayvanların öykülerini okumuştuk. Belki onlardan biri Clover'i görmüştür.» Evimizin civarında yabancılar pek sık dolaşmazdı oysa.

Annem tekrar, «Chris,» diye başladı söze ürkek bir ifadeyle. «Bugün Bart şaşkına çevirdi beni. Dolaplara ve tavanarasına kilitlenen küçük bir oğlandan söz etti. Daha sonra çocuğun adının Malcolm olduğunu söyledi. Onu bilebilir mi? Kim Bart'a bu ismi öğretmiş olabilir? Acaba bizim hakkımızda bir şeyler öğrendi mi?»

İrkildim. Bilmediğim daha neler vardı acaba? Korkunç bir sırrı paylaştıklarını anlamıştım. Usulca odama çıkıp kendimi yatağa attım. Yaşamımızda bir terslik olduğunu benliğimin derinliklerinden gelen bir ses söylüyordu. Anlaşılan Bart da aynı sese kulak vermişti.

— 142 —

Yılan

Bahçenin bir köşesinde tek başına oturmuş güneşle sisin birbirini kovalamasını izliyordum. Sonunda güneş kazandı ve neredeyse sıcağın beynim haşlandı. Gölgeye çekilip dizimi inceledim. Yaranın kabuğuyla oynamamamı söylemişti babam ama merakla bir ucundan kaldırdım. Kanamaya hazır, kırmızı deriden başka bir şey yoktu altında.

Şimdi de başım ağrıyor. Alt dudağımı ısırıp kanattım. Canım yanmadı ama akşama iyice şişince annem endişelenecek. Bana neler olduğunu düşünüp endişelenmesi hoşuma gidiyor doğrusu.

Şu pis kız gelip yerimi alana dek annemin sevgili oğluydum. Biraz sonra annemle Jory okuldan dönecekler. Zaten Cindy ile baleden başka ilgilendikleri bir şey yok. Bense paranın en önemli konu olduğunu öğrenmişim. İnsanın çok parası olunca her istediğini elde ederdi. John Amos ile Malcolm'un defteri öğretmişti bana bunu.

«Bart,» dedi usulca yanıma yaklaşan Emma. «Doğum gününde Disneyland'a gidemediğine çok üzüldüm. Sırf senin için küçük bir pasta yaptım.» Ortasında bir tek mum yanan pastayı uzattı bana. Ben bir yaşında mıyım! Eline vurunca tabak havalandı. «Doğru değildi yaptığın, Bart. Niçin hep böyle ters davranıyor-

- 143 —

GAZAP TOHUMLARI

sun? Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz,» diyerek geriledi. Dilimi çıkarınca içini çekerek uzaklaştı.

Daha sonra kucağında pis kızla bahçeye çıktı. Benim kardeşim filan değildi aslında bu kız. Bir ağacın ardına gizlenip onları gözetledim. Plastik havuza oturtulan Cindy suyla oynuyordu. Ben amuda kalkmasını biliyordum ama Emma onun bebekçe hareketlerine gülüp duruyordu. Eğer ben o havuza girip etrafa su sıçratsam, şirin olduğumu düşünmezdi tabii.

Emma'nın içeri girmesini bekledim ama bir iskemleye oturup bezelye ayıklamaya başladı. «Çok iyi güzelim,» diye yüreklendiriyordu pis kızı. «Suyla oyna, bacaklarını güçlendir. Yakında yüzmeye başlarsın.»

Kaseye düşen her bezelye tanesi işinin sonunu yaklaşıtıyordu. Biraz sonra Cindy yalnız kalacaktı ve yüzme bilmiyordu. Kuş yakalamak isteyen kediler tıpkı benim gibi yerde sürünürler. Keşke sallayacak bir kuyruğum olsaydı.

Son bezelye de kaseye düştü ve Emma ayağa kalktı. Kaslarımı gererek bekledim ve aynı anda annemin kırmızı arabası bahçeye girdi. Jory neşeyle seslendi. «Merhaba Emma, yemeğe ne var?»

«Ne pişirirsem beğeneceksin, eminim,» diye gülümsedi Emma yakışıklı kardeşime. «Bart'a gelince bezelyeden de, yahniden de, pırzoladan da, tatlıdan da nefret ettiğini söyleyecek. Çok zor memnun edilen bir çocuk.»

Annem doğruca Cindy'nin yanına koştu. Sanki on yıldır görmemiş gibi sarılıp öptü. «Anne, niye mayolarımızı giyip Cindy'ye katılmıyoruz?» diye sordu Jory.

«Eve kadar yarışalım,» dedi annem ve çocuk gibi koşmaya başladılar.

«Şimdi uslu bir bebek gibi ördeklerinle oyna. Ben hemen döneceğim,» dedi Emma pis kıza.

— 144 —

GAZAP TOHUMLARI

Karnımın üstünde yerde sürünürken, kötü kız havuzun içinde ayağa kalkıp mayosunu çıkardı ve bana doğru attı. Gülüp alay ederek çıplak vücuduyla beni baştan çıkarmaya uğraştı. Tekrar suyun içine oturup gülümseyerek kendine baktı. Utanmaz! Günahkâr! Mahrem yerlerini gösteriyor bana!

Cindy'ye iyi bir ders verme vaktinin geldiğini anlayıp usulca yaklaştım. Mavi gözleri büyüdü, dolgun dudakları aralandı. Bir an kendisiyle bebek oyunları oynayacağını sanıp güldü, sonra korkudan donakaldı. Yılandan korkan bir tavşana benziyordu. Cennetteki yılanın Havva'ya yaptığı gibi...

Tıslayıp dilimi çıkartarak yaklaştım. İrademi kullanarak kafamı bir yılanınkine benzetmek istiyordum. Cindy'nin gözleri doldu ve havuzdan kaçmaya çalışırken ağlamaya başladı, içinde çok az su vardı. Tehlikeli olsa Emma onu yalnız bırakmazdı. Ama eğer Brezilya'dan gelen bir boa yılanı başıboş gezip ona saldırırsa, iki yaşında bir kızın kurtulma şansı olabilir mi?

Havuzla yaklaşıp içine daldım. «Barr-tie... git burdan Barr-tie...» diye haykırıyordu.

«Tısssssss...» Küçük çıplak vücuduna sarılıp bacaklarımı ensesine doladım. Onu boğamazdım ama Tanrı günah işleyenleri cezalandırılmasını söylemişti. Televizyonda yılanların çenelerinin nasıl açıldığını görmüştüm. Benim çenem de açılrsa Cindy'yi bütün olarak yutabilirdim.

Başka bir yılan bana saldırdı. Boğulmamak ya da canlı olarak yutulmamak için haykırarak Cindy'yi bıraktım! Tanrım niçin beni lanetledin?

«Ne halt ettiğini sanıyorsun?» diye haykırıyordu Jory. Yüzü öfkeden kızarmıştı. «Yerde süründüğünü görünce, ne yapacağını merak ederek seni gözetledim. Cindy'yi boğmaya mı çalışıyordun, Bart?»

— 145 —

F: 10

GAZAP TOHUMLARI

«Hayır! Biraz cezalandıracaktım.»

«Yaa, tıpkı Clover'i biraz cezalandırdığın gibi!»

«Clover'e bir şey yapmadım. Apple'a iyi bakıyorum. Ben kötü bir çocuk değilim... değilim.»

«Eğer suçsuzsan, niçin ağlıyorsun? Onu öldürdüğünü gözlerinden okuyorum.»

Öfkeyle dik dik yüzüne baktım. «Benden nefret ediyorsun! Nefret ettiğini biliyorum!» Başımı eğip hızla karnına bir kafa attım. Acıdan bağırarak yere düştü. Beni öldürmesine fırsat vermemek için bir tekme savurdum ama nereye vuracağımı hesaplayamamıştım. Zaten nişancılığım da pek iyi değildi... herhalde çok canı yanmıştı.

«Kasıklara tekme atılmaz,» diye inledi. Yüzü bembeyazdı. Neredeyse bayılacaktı. «Erkekçe dövüş, böyle olmaz, Bart.»

Bu arada Cindy havuzdan çıkmayı başarmış, olanca gücüyle haykırarak çırılçıplak eve koşuyordu.

«Günahkâr, kötü kız!» diye bağırdım. «Hepsi onun suçu!»

Emma elleri un içinde arka kapıdan fırladı. Minnacık mavi bikiniyle annem peşinden koşuyordu. «Bart, ne yaptın?» diye bağırarak Cindy'yi kucakladı ve Emma'nın düşürdüğü havluyu alıp kızı sardı.

«Anne...» diye hıçkırdı, Cindy. «Koca bir yılan geldi... koca bir yılan!»

Şuna bakın hele! Ne olduğumu anladığına göre, sandığım kadar aptal değilmiş demek. Acıyla kıvranan Jory'yi tekmelemek »üzere olduğumu sezen annem hemen işe karıştı. «Bart... eğer Jory'ye tekme atarsan, pişman olursun.»

ağabeyim benim kadar hantalca ayağa kalkmaya çalıştı. «Sen delisin, Bart! Gerçekten çıldırmışsın!» diye bağırıyordu bir yandan.

— 146 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bart, elindeki taşı sakın ağabeyine atayım deme!» «Münasebetsiz çocuk, sakın atma onu!» diye söze karıştı Emma.

Anında üzerine çullanıp yumrukladım. «Bana böyle diyemezsin! Ben münasebetsiz değilim! Kötü değilim!»

Annem omuzlarımdan tutup beni yere fırlattı. «Yaşamın boyunca kimseye taş atma ve bir kadına el kaldırma!» diye bağırды omuzlarımdan yere bastırarak.

Öfkeden kuduracaktım. Günahkâr, hilekâr bir kadın gibi görüyordum onu. Malcolm böyle kadınları çok iyi tanırdı. Hepsinin göğüslerini ezmek istediğini yazmıştı. Malcolm'un nefret dolu bakışlarıyla yüzüne bakınca annem titredi. «Bart, neyin var senin? Ne dediğini, ne yaptığını bilmez gibisin.»

Dişlerimi göstererek onu ısırmaaya çalıştım. Gözlerimden yaş gelene kadar tokatladı beni.

«Doğruca tavanarasına gideceksin, Bart Sheffield. Seni adam etmek için gerekeni yapacağım.»

Tavanarası ürkütücüydü. Yataklardan birinin kenarına oturup gelmesini bekledim. O güne kadar beni pek dövmemişti. Ama şimdi Malcolm gibi cezalandırılıyordum.

«Pantolonunu indir, Bart.»

«Hayır!»

«Yoksa daha kötü cezalandırırım seni.»

«Hayır, bana hiçbir şey yapamazsın. Bana elini sürersen, sen bale dersine gidince Cindy'ye ne yapacağımı biliyorum. Emma engel bile olamaz. Üstelik daha küçük olduğum için polisler beni hapse atamazdı!»

«Bart, sabrımı taşıyorsun.»

«Bana vurursan, pişman olursun.»

«Aman Tanrım...» diye fısıldadı. «O koşullar altında yaratılan

— 147 —

GAZAP TOHUMLARI

bir çocuğun böyle olacağını tahmin etmeliydim. Bart, oğlun bir canavar olduğu için çok üzgünüm.»

Canavar mı? Ben bir canavar mıyım?

Hayır, canavar olan kendisiydi! Malcolm'un annesinin yaptıklarını yapıyordu. Daha önceleri sevdiğim kadar nefret ediyordum şimdi ondan.

«Senden nefret ediyorum, anne! Umarım geberir gidersin!»

Gözlerinde yaşlarla koşarak dışarı çıktı ve kapıyı kilitledi. Korktuğum ve nefret ettiğim tavanarasında yalnız bırakmıştı beni. Beni de tıpkı Malcolm gibi sert ve acımasız bir insan yapacaktı. Bir gün gelip bu yaptıklarının acısını çıkaracaktım ondan. Aslında iyi bir çocuk olmak ve beni Jory ile Cindy'den daha çok sevmesini istiyordum. Ağlamaya başladım. Hiçbir şey istediğim gibi olmuyordu.

Akşam babam eve gelince yaptıklarım ona anlatıldı ve özür dileyip yalvardığım halde dövdü beni.

«Hiçbir şey hissettin mi?» dedi dayak faslı bitince.

Gülümsedim. «Hayır. Canımı yakmak için kemiklerimi kırman gerekir. O zaman da polisler seni hapse atar.»

Sert, mavi gözleriyle baktı bana. «Bizi parmağında oynatacağını sanıyorsun değil mi? Çocuk olduğun için yasaların sana işlemeyeceğini düşünüyorsun. Ama Bart, toplumumuzda herkes kurallara uymak zorundadır. Başkan bile yasaları çiğneyemez. Bir çocuğa verilecek en ağır ceza, onun özgürce dolaşmasını engelleyip bir odaya kilitlemektir.» Üzgün bir hali vardı. «Korkunç bir ceza olur bu.»

Sesimi çıkarmadığım için devam etti. «Davranışlarına artık tahammül edemeyeceğimize karar verdik. Derhal bir psikiyatrise gideceksin. Eğer gerekirse, eğer bizi zorlarsan, normal bir çocuk gibi davranmayı öğreninceye kadar bir hastaneye yatıracağız seni.»

«Yapamazsınız .bunu!» diye bağırdım. Bir deli doktorunun - 148 —

GAZAP TOHUMLARI

beni sonsuza dek kilit altında tutmasından korkuyordum. «Eğer buna kalkışırsanız, kendimi öldürürüm!»

Sertçe baktı yüzüme. «Kendini öldüremezsın, Bart. Annenle beni kandırabileceğini hiç düşünme sakın. On yaşında bir çocuktan çok daha büyük engelleri aştık biz. Sakın bunu unutma.»

O gece yatağa girince ikisinin kavga ettiklerini duydum. «Niçin Bart'ı tavanarasına kapattın, Cathy? Bunu yapmak zorunda mıydın? Ben gelene kadar odasında oturmasını söyleyemez miydın?»

«Hayır! Odasında oturmak hoşuna gidiyor. Hoşça vakit geçirmesi için her şey var orda. Ama tavanarası hiç de hoş bir yer değildir. Bunu yapmak zorundaydım.»

«Niçin, Cathy? Kime benzediğini farkediyor musun?»

«Kim olduğumu sana defalarca söylemedim mi?» dedi annem buz gibi bir sesle. «Yalnızca kendini düşünen bir kadını ben!»

Ertesi gün beni bir deli doktoruna götürdüler. Büyük masanın ardında bir kadın doktor oturuyordu. Kapkara saçları Madam Marisha'nın gençlik fotoğraflarındaki gibiydi. Beyaz bluzunun önü öylesine kabarıktı ki, gözlerimi kaçırdım.

«Dr. Sheffield, lütfen eşinizle birlikte dışarda bekleyin^» Kötü düşüncelerini gizleyen nazik gözlerini bana çevirince, büyük .yalnızlık duygusuna kapıldım. «Burada olmak istemiyorsun, değil mi?» diye sordu kadın. Duyduğumu belirterek onu memnun etmek istemedim. «Benim adım Dr. Mary Oberman.»

N'olacak yani?

«Şu masanın üstünde oyuncaklar var... istediğinle oynayabilirsin.»

Oyuncaklar... Ben bebek değilim ki. Öfkeyle yüzüne bakınca, rahatsız olduğunu belli etmemek için başını çevirdi. «Annenle baban, çeşitli kişiliklere bürünerek oynamayı sevdiğini söylediler.

— 149—

GAZAP TOHUMLARI

Yeterince arkadaşın olmadığı için mi yapıyorsun bunu?»

Hiç yok ki. Ama aptal kadına bunu söylemeyeceğim. En iyi dostumun John Amos olduğunu açıklayacak kadar enayi değilim. Bir zamanlar büyükannem de dostumdu ama sonra bana ihanet etti.

«Bart, sesini çıkarmadan orada oturabilirsin ama hem kendine, hem de sevdiklerine zarar vermekten başka bir şey yapmış olmazsın. Herkes sana yardım etmek istiyor. Bana yardımcı ol. Mutlu musun, üzgün müsün söyle bana. Hayatından memnun musun?»

Ne evet, ne de hayır dedim. Hiçbir şey söylemeye zorlayamaz beni. içlerine kapanıp, duygusal açıdan kendilerini mahveden insanları anlattı sonra.

«Annenle babandan nefret mi ediyorsun?»

Yanıtlamadım.

«Ağabeyin Jory'yi seviyor musun?»

Jory fena değildi ama çirkin ve beceriksiz olsa daha çok sevecektim.

«Küçük kardeşin Cindy için ne düşünüyorsun?»

Anlaşılan gözlerimden bir şeyler okumuştı ki, kâğıda birkaç satır yazdı. «Bart, eğer bana yardım etmezsen, başka doktorların kontrolüne bırakıp hastaneye yatırmak zorunda kalırız seni. Evde olduğu kadar rahat edemezsin. Özel bir odan, özel eşyaların olmaz, annenle babanı haftada bir kez, bir saat kadar görebilirsin.»

Delilerle birarada bulunmak istemem doğrusu. Sonra John Amos ile Apple'i görmem de zorlaşır.

Ne yapabilirim? Malcolm'un defterini anımsadım. Başkalarının dediklerini yapar görünüp bildiği gibi davrandı. Ağlayıp üzgün görünmem gerek. «Derdim annem... Jory'yi

— 150

GAZAP TOHUMLARI

benden daha çok seviyor. Cindy'yi de öyle... Beni seven kimse yok.»

Daha sonra, beni bir yıl görmesi gerektiğini söyledi annemle babama. «Duyguları karmakarışık,» dedi ve gülümseyerek annemin omzunu okşadı. «Kendinizi suçlamayın. Kendinden nefret ediyor ve onu sevmediğinizi düşünerek sizden nefret ediyor. Aynı nedenle de, kendisini sevenlerin ancak aptal olabileceklerine inanıyor. Bedensel bir hastalık kadar kötü bir durum yani. Belki daha da kötü, çünkü kendi kişiliğini bulamıyor.»

Bir köşeye sinmiş dinlerken çok şaşırttı bu sözler beni. «Neredeyse dinsel diyebileceğim bir aşkla seviyor sizi. Bayan Sheffield ve tabii sizin her açıdan mükemmel olmanızı istiyor. Aynı zamanda da sevginize layık olmadığını düşünüyor. Bir an sonra da çocuklarınızın arasında en çok ona ilgi göstermenizi bekliyor.»

«Ama anlamıyorum,» dedi annem başını babamın omzuna yaslayıp. «Nasıl olur da hem beni sever, hem de acı vermek ister?»

«İnsan benliği çok karışıktır. Oğlunuzun iyi ve kötü yanları adeta savaş içinde. Bilinçaltı bu savaşın farkında ve kötü yanını Malcolm adını taktığı bir ihtiyar olarak karşınıza çıkarıyor. Kendisini sevmesine yardımcı olan diğer kişiliklerin bir başkası yalnızca bu.»

Annemle babam şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Saatler sonra yatağa giderken, sessizce onların kapısına gidip konuşmalarına kulak verdim. «Sanki sonsuza dek tavanarasında kalacağız ve asla özgür olamayacağız,» diyordu annem.

Yine ses çıkarmadan odama dönüp yatağa girdim ve kendimden ve bilinçaltımdan ürkerek yattım bir süre. Yastığımın altında her gün okuduğum Malcolm'un defteri vardı. Her geçen gün daha güçlü, daha zeki olacaktım.

- 151 -

Karanlık Günler

Ertesi akşam annemle babam şöminenin karşısında otururlarken, bir köşeye sinip pek konuşmadığım için varlığımı unuttular. Gerçi onları kandırmak hoşuma gitmiyordu ama tahmin yürütmek yerine düşüncelerini öğrenmem daha iyi olacaktı.

Annem Bart'ın doktorla ilişkisinden söz açtı önce. «Bart benden nefret ediyor, Chris. Sen, Chris, Cindy ve sanırım Emma da varsınız listesinde ama en büyük hıncı bana karşı. Kendisini sevmemekle suçluyor beni.»

Babam ona sıkıca sarıldı ve saatlerce sürdürdüler konuşmayı. Bart'ın odasına bir göz atmaktan söz edince, bir dolaba gizlenip geçmelerini bekledim.

«Yemek yedi mi?» diye sordu babam.

«Hayır.» Sanki sürekli uyuyup sorun yaratmamasını ister gibiydi annemin sesi. Bart gözlerini açıp kalktı ve sesini çıkarmadan peşlerinden yemek salonuna indi. Evin küçük çocuğu sessiz oturup hiç kimsenin yüzüne bakmasa bile günlük yaşam sürmek zorundaydı.

Cindy'nin bile neşesi kaçmıştı. Emma sessizce yapıyordu görevini. Durmamacasına esen rüzgâr bir anda dinmiş, ağaçlar sanki donup kalmıştı. Bart'ın dilinden düşürmediği mezarları anımsatacak kadar soğuktu hava.

Bart'ı Dr. Oberman'a gitmeye nasıl ikna edeceklerini merak

— 152—

GAZAP TOHUMLARI

ediyordum. Bu kadar inatçı bir çocuğa istemediği bir şeyi yaptırmak kolay değildi. Babamın hastalarından çok, ona vakit ayırması bile kendisini ne kadar sevdiğini gösteriyordu ama anlayan kim?

«Yatmaya gidiyorum,» diyerek ayağa kalktı Bart. Odadan çıktıktan sonra bile sanki büyü bozulmamıştı. Hiç kimsenin sesi çıkmıyordu.

«Bart kendinde değil,» diyerek sessizliği bozdu babam. «Öyle bir derdi var ki, yemek bile yiyemiyor. Ne olduğunu öğrenmeliyiz.»

«Anne, eğer bu gece Cindy'yle benim odama gelmeyip, yalnızca onun yanında uzun süre kalırsan, birkaç konu hallolacaktır.»

işin bu kadar kolay olacağına inanmayarak baktı bana. Babam da onaylıyordu fikrimi.

Bart'ın uyur numarası yaptığı açıkça belli oluyordu. Zarar vermeye kalkıştığı anda anneme yardım etmek için tetikte bekliyordum. Babam elini omzuma atıp fısıldadı. «O küçük bir çocuk, Jory. Üstelik yaşlılarından daha zayıf ve kısa boylu. Belki derdi budur.»

Ses çıkarmadım. «Annesi böylesine zarıfken, onun bu kadar hantal ve beceriksiz olması çok ilginç.»

Annem bir süre gözleri kapalı yatan Bart'a baktı ve koşarak yanımıza geldi. «Chris, ben bu çocuktan korkuyorum! Sen git yanına. Eğer yine uyanıp bana bağırırsa, onu tokatlayabilir ya da tavanarasına kilitleyebilirim.» Ellerıyla ağzını örterek, «Bunu demek istemedim...» diye mırıldandı.

«Biliyorum. Umarım seni duymamıştır. Cathy, bence iki aspirin alıp yatsan daha iyi olacak. Ben Bart ve Jory ile ilgilenirim.» Mutlulukla sırttım. Geceleri odama gelince kadınların bilmesi

— 153—

GAZAP TOHUMLARI

gerekmeyen konularda erkek erkeğe konuşuyorduk.

Babam yatağın kenarına oturunca, Bart gibi uykusu hafif birinin hemen gözlerini açması gerekirdi. Biraz daha yaklaşıp dikkatle baktım. Gözkapaklarının ardından gözleri bir tenis maçı izler gibi kıpırdıyordu.

«Uyan, Bart...»

Kulağının dibinde top patlamış gibi irkilerek doğruldu.

«Oğlum, saat daha sekiz bile olmadı. Buzdolabında Emma'nın donması için beklettiği limonlu pasta var. İstemediğini söyleme sakın. Senin yaşındayken bu saatlerde bahçede oturmayı ya da oynamayı çok severdim...»

Sanki babam yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi bakıyordu yüzüne.

«Haydi Bart, asma suratını. Hepimiz seni seviyoruz. Sakar olmak suç değildir. Saygı, onur gibi kavramlar daha önemlidir. Önemli biri olmak için çabalayıp durma, zaten bizler için çok önemli birisin.»

Bart yatağın kenarına oturup düşmanca bakışlarla onu süzdü. Niçin babam ona benim gözlerimle bakamıyordu? Acaba babam kadar zeki bir adam, konu oğlu olunca birden körleşebilir mi? Yoksa Bart bir ara gözlerini açıp annemin korku ve nefret dolu bakışlarını okumuş muydu? Bazı konuları doktor olan babamdan daha çabuk sezer ve anlardı annem.

«Yaz sona eriyor ve limonlu pastaları başkaları yiyor Bart. Bugün istemediklerini, yarın belki bulamazsın.»

Bakışlarıyla kendisini öldürmeye çalışan bir çocuğa niçin bu kadar nazik davranıyordu?

Babam odadan çıkarken Bart da peşine takıldı. Arka verandaya gelince hızlanıp önüne geçti ve geri geri merdivenlere doğru yürümeye başladı. «Sen babam değilsin,» diye homurdandı.

— 154 —

GAZAP TOHUMLARI

«Beni kandıramazsın. Benden nefret ediyorsun ve ölmemi istiyorsun!»

Kucağında Cindy'yi uyutan annemin yakınına oturdu babam. Bart doğruca salıncağa gitti, sımsıkı iplere tutundu ve hareket etmeden oturdu. Emma'nın nefis pastasının tadına bile bakmadı. Sonra babam bir hastasını görmek zorunda olduğunu söyleyerek ayağa kalktı. «Merak etme, sevgilim. Hemen dönerim. Kadınlardan hoşlanmadığına göre, belki Mary Oberman, Bart için iyi bir psikiyatris değildir. Başka birini bulurum,» diye fısıldadı ve başını eğip annemi uzun uzun öptü. Bakışları birbirinden ayrılmıyordu. Neler gördüklerini merak ediyordum. «Cathy, seni seviyorum. Lütfen kaygılanma, her şey yoluna girecek.»

«Ben Bart için korkuyorum... sanki aklı karmakarışık.»

Babam doğrulup araştırmacı gözlerle kardeşime baktı. «Haklısın ama atlatacaktır. Baksana iplere nasıl sıkı tutunuyor. On yaşında bir çocuk olarak kendine inancı ve güveni olmadığından, büyük adam rolleri yapıyor. Eminim ona yardımcı olacak birini bulacağız.»

«Dikkatle sür arabayı,» dedi annem her zamanki gibi.

Annemle Cindy'yi korumak için uyanık kalmaya kararlıydım, ama gözlerim neredeyse kapanacaktı. Bart gözlerini boşluğa dikmiş, usul usul sallanıyordu.

«Ben Cindy'yi yatıracağım, Jory,» dedi annem ve Bart'a seslendi. «Yatma zamanı... birazdan yanına gelirim. Dişlerini fırçalayıp ellerini yıka. Sana limonlu pasta ayırdık. İstersen dişlerini fırçalamadan önce yiyebilirsin.»

Bart yanıtlamadan salıncaktan kalktı ve evin içinde dolaşmaya başladı. Neredeyse tüm bibloları teker teker elliyor ve tekrar yerine bırakıyordu. Sonunda gözleri porselen bir balerin heykelciğine ilişti. Dr. Paul'le evlendiği zaman annem bunu kocasına

- 155 —

GAZAP TOHUMLARI

armağan etmiş. Bir bakıma annemin gençliğine benziyordu.

Usulca balerini eline aldı, altını çevirip Limoges yazısını okudu, pembe güllerle süslenmiş sarı saçlarında parmaklarını dolaştırdı ve elinden düşürdü.

Parçaları yapıştırebileceğimi düşünerek yerimden fırladım ama Bart çıplak ayağıyla balerinin kafasını iyice ezip bin parçaya ayırdı.

«Bart!» diye bağırdım. «Çok ayıp ettin! Annemin bu bibloyu çok sevdiğini bilirsin. Bunu yapmamalıydın.»

«Ne yapıp yapamayacağımı söyleme bana. Beni yalnız bırak ve bu olayı unut. Bir kazaydı bu, oğlum, bir kaza!»

Kimin sesiydi bu? Yine ihtiyar adam kişiliğine bürünmüştü. Süpürgeyle farası kapıp parçaları toplarken, annemin raftaki boşluğu farketmemesi için dua ediyordum.

Bart'ın salonda olmadığını farkedince yukarıya koştum. Kapının yanında durmuş, Cindy'nin saçlarını tarayan annemi izliyordu. Annem başını kaldırıp onu görünce gülümsemek istedi ama sanırım yüz ifadesi gülüşünü başlamadan bitirdi. Bart ani bir hareketle onlara yaklaşıp Cindy'yi yere itti. Küçük kız hay kırıarak doğruldu. Annem onu kucaklayıp ayağa fırladı.

«Bart, niye yaptın bunu?»

Yüzüme nefretle bakan Bart cevap vermeden dışarı çıktı.

«Anne, sanırım Bart'ın beyininde bir hastalık var,» dedim Cindy'yi sakinleştirip yatırırken. «Bırak babam istediği deli doktoruna götürsün ama iyileşmeden geri getirmesin.»

Hıçkırıyordu annem. Daha sonra kollarımın arasında ağlamaya başladı. Kendimi sorumlu bir yetişkin gibi görüyordum.

«Niçin benden nefret ediyor? Ne yaptım ben ona?» diye ağlıyordu annem.

Ne diyebilirdim? Verecek yanıtlım yoktu.

- 156 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bart'ın benden niçin bu kadar farklı olduğunu öğrenmelisiniz,» dedim. «Çünkü ben sizi üzme yerine ölmeyi yeğlerim.»

Gözleri boşluğa dikilmiş, yanıtladı beni. «Jory yaşamım boyunca engeller aştım hep. Eğer kötü bir olayla daha karşılaşsam, sanırım dayanamam... İnsanlar, özellikle yetişkinler anlaşılması güç yaratıklardır. On yaşındayken büyüyünce istediğim gibi davranıp rahat edeceğimi düşünürdüm ama anne olmanın bu kadar zor olacağı hiç aklıma gelmemişti. Ne var ki, sen bana hiç güçlük çıkarmadın, yavrum...»

Üzüntülü bir yaşam geçirdiğini biliyordum. Önce annesiyle babasını, sonra Cory'yi, Carrie'yi, babamı ve sonunda ikinci kocasını yitirmişti.

«İntikamının meyvası,» diye fısıldadı kendi kendisine konuşur gibi. «Bart'a hamile olduğum süreçte, suçluluk duygusundan kurtulamamıştım. Babasını çok sevmiştim... Ve bir bakıma ölümüne neden olmuştum...»

«Anne, belki kendini suçladığını Bart hissediyordur,» dedim aklıma yeni gelen bir fikirle. «Olamaz mı?»

— 157 —

BÖLÜM III

Malcolm'un Öfkesi

Yüzüme vuran güneş ışığıyla uyandım. Giyinince kendimi Malcolm gibi yaşlı hissetmediğimi görüp sevindim. Ama bir bakıma da üzümüşüm, çünkü Malcolm güvenilir biriydi.

Niçin diğer çocuklar gibi benim akranım olan arkadaşlarım yok? Niçin yalnızca ihtiyarlar seviyor beni? Büyükannemin sevdiğini söylemem artık doğru değildi, çünkü Apple'ı benden çalmıştı. Tek gerçek dostumun John Amos olduğunu kabul etmeliyim.

Kahvaltıdan önce bahçeye çıkıp çevreyi koklayarak yerde süründüm. El sürmeyeceğim küçük tavşanlar bile benden kaçıyor.

Sofraya oturunca kötü bir şey yapmamı bekler gibi beni izlediler. Babamın yalnızca bana nasıl olduğumu sorması dikkatimi çekti. Soğuk yulaf ezmesine burun kıvırdım. Minik ölü böceklerle benzeyen kuru üzümünden nefret ederim.

«Bart, sana bir soru sordum.»

N'apalım yani. «İyiyim,» dedim başımı kaldırmadan. «İyi bir aşçı tutsanız... Ya da diğer çocukların anneleri gibi annem evde

— 159 —

GAZAP TOHUMLARI

oturup yemekleri pişirse... Emma'nın yaptıkları yenecek gibi değil.»

Çenemi tutmamı uyarmak için Jory masanın altından bacağıma bir tekme savurdu.

«Yulaf ezmesini Emma pişirmedi,» dedi babam. «Kutudan böyle çıkıyor. Bu sabaha kadar da üzümleri çok sever, hatta Jory'ninkileri de isterdin. Ama şimdi hoşuna gitmiyorsa, yemek zorunda değilsin. Alt dudağın niçin kanıyor?»

Kanıyor mu? Sürekli insanları kesip biçen doktorlar hep kan görürler etrafta.

Jory yanıtlamayı görev bildi. «Bu sabah kurt pozundaydı. Herhalde bir tavşanı ısırarak için saldırdı ve alt dudağını ısırıldı.» Aptallığımdan zevk almış gibi sırıtıyordu. Bir şeyler dönüyordu. Niçin kurt pozuna girdiğimi sormadı kimse. Delice davranmamı bekliyor gibiydiler.

Babamla annemin kilerde fısıldaşmaları geldi kulağıma. Deli doktorlarını tartışıyorlardı. Ama gitmem! Beni zorlayamazlar! Sonra babam arabayı çalıştırmak için garaja gitti, annem de mutfığa dönüp Jory ile konuşmaya başladı.

«Anne, bu gece oyunu sahneleyecek miyiz?»

Annem bana bakıp gülümsemeye zorladı kendini. «Elbette, ne öğrencilerimi, ne ailelerini, ne de biletlerini almış olan diğer davetlileri düş kırıklığına uğratabiliriz.»

Aptallar paralarını çabuk yitirirler.

«Melodie'yi arasam iyi olur. Oyunun belki erteleneceğini söyledim dün ona.»

«Niçin, Jory?»

Sanki ertelenen temsiller gibi her şeyden ben sorumluyum-şum gibi yüzüme bakıyordu Jory. Beni çağırmamışlardı bile. Sürekli dönüp duranları izlemek hoşuma gitmiyordu zaten. Üste-

— 160 —

GAZAP TOHUMLARI

lik Kuğu Gölü'nü değil, en saçma bale olan Coppelia'yı oynayacaklardı.

Babam her sabahki gibi bir şeyler unuttuğu için geri döndü. «Herhalde sen prens rolündesin,» dedi Jory'ye.

«Amaaan baba... Coppelia'da prens yok ki. Ben korodayım ama bir de annemi göreceksin.»

«Ne diyorsun sen?» diye kükredi babam. «Cathy, diz kapağını unutuyorsun! Bir daha sahneye çıkmaya sözü vermişsin. Her an düşebilir ve yaşamının sonuna dek sakat kalabilirsin.»

«Yalnızca bir kez,» diye yalvardı annem. Sanki tüm yaşamı baleye bağlıydı. «Sürekli bir koltukta oturan kurgulu bebek olacağım.»

«Hayır! Eğer bu gece düşmezsen, dizine güvenip tekrar sahneye çıkmak isteyeceksin... Bir daha düşünce de bacağını, kalçanı, hatta belkemiğini bile kırabilirsin. Daha önce de oldu bunlar, biliyorsun!»

Eğer sakat kalırsa bale yapamayıp evde benimle oturacağını düşünmeye başlamıştım.

«Chris, bazen kölenmişim gibi davranıyorsun bana! Otuz yedi yaşına bastım ve bir süre sonra sahneye çıkmayacak kadar yaşlanacağım. İşe yaradığımı görmek istiyorum. Yalnızca bir kez daha sahneye çıkmak zorundayım.»

«Hayır!» Babamın sesi deminki kadar sert değildi. «Eğer peki dersem, son olmaz bu. Yinelemek istersin...»

«Chris, sana yalvarmayacağım. Bu rolü başaracak bir tek öğrencim yok. istesen de, istemesen de sahneye çıkacağım!» Sanki benim düşüncelerim babaminkilerden daha önemliymiş gibi gözlerini bana çevirdi. Düşüneceğini bildiğim için mutluydum... çok mutluydum. Seyircilerin arasında oturup kem gözlerle ona bakarsam, yakında benim oyun arkadaşım olabilirdi. Yerlerde

- 161

F: 11

GAZAP TOHUMLARI

sürünüp bir köpek ya da bir kızılderili gibi çevreyi koklayıp iz sürmesini öğretirim ona.

«Önemsiz bir kazadan söz etmiyorum, Cathy,» dedi münasebetsiz kocası. «Yaşamın boyunca kaslarına ve eklemlerine çok yüklendin. Aile bireylerinin sağlığının senin iyi durumuna bağlı olduğunu aklından çıkarma.»

Yine bir şeyini unutup eve döndüğü için babama kızdım. Belleğinin güçlü olması gereken bir doktor olduğu halde cüzdanını tabağının yanında bırakması annemi şaşırtmamıştı. «Her sabah yapıyorsun bunu. Garaja gidiyor ve cüzdanını almadığını anımsıyorsun,» dedi çarpık bir gülüşle.

«Elbette, dönüp bana söylemediklerinizi işitmek fırsatını buluyorum.»

«Chris, sana karşı çıkmak istemem ama ikinci sınıf bir temsile izin veremem. Üstelik Jory'nin solosunu sergilemesi için harika bir fırsat bu...»

«Catherine, lütfen bir kez olsun beni dinle. Dizinin röntgeni çekilmişti. Kronik ağrılardan sızlanıyorsun. Yıllardır sahneye çıkmadın. Şiddetli ağrı ötekenden çok farklıdır. Bunu mu istiyorsun?»

«Ah doktorlar... Hepiniz insan bedeninin ne kadar güçsüz olduğunu söyleyip durursunuz. Dizim ağrıyorsa ne çıkar? Bütün dansçılar dünyanın her neresinde olurlarsa olsunlar ağrılardan yakınırılar. İnan doktor, dayanamayacağım bir şey değil bu.»

«Cathy!»

«İki yıldır dizim, ağrıyamıyor. Şikâyet ettiğimi duydun mu hiç? Hayır!»

Babam arkasını dönüp garaja gitti ve annem şimşek gibi yerinden fırlayıp koştu. Tartışmalarını dinleyip, sonunda annemin kazanmasını dileyerek onları izledim.

— 162 —

GAZAP TOHUMLARI

«Chris,» diye bağırarak arabaya binip babamın boynuna sarıldı. «Lütfen öfkeyle çekip gitme. Seni seviyorum. Şerefim üzerine söz veririm, son kez çıkacağım sahneye.»

Öpüştüler. Öpüşmeyi bu kadar seven başka birilerini hiç görmedim. Sonra annem gözlerinin içine bakıp yanağını okşadı. «Julian'ın oğlula sahneye çıkmam için son fırsat bu, sevgilim, ikimiz için özel bir bölüm bile yarattım. Bizi izlerken karın ve oğlunla övünmeni istiyorum. Sakın dizim için kaygılanma. Provalarda bana hiç acı vermedi!»

Babamı biraz daha okşayıp öptü. Karısını bizden, hatta kendisinden bile çok sevdiğini görüyordum. Aptall Aptal herif! Bir kadını bu kadar sevmek aptallıktır!

«Pekâlâ, ama bu kez son olmadı. Dizin saatlerce provaya dayanamaz. Ders sırasında bile dizine fazla yüklenirsen eklemlerine zarar verebilirsin.»

Annemin üzgün bir sesle konuşarak arabadan inişini izledim. «Yıllar önce Madam Marisha baleden uzak bir yaşamın olmayacağını söylemişti... o zamanlar ona karşı çıkmıştım. İşte şimdi bunu deneme fırsatı çıktı.» Harika!

Bunu duyunca babamın aklına başka bir fikir geldi. «Cary, bir zamanlar yazacağını söylediğin kitaba ne oldu? Başlamak, için iyi bir zaman...» Babam bana dönüp dikkatle yüzüme bakınca, pencere camı gibi saydam olduğumu hissettim. «Bart, seni sevdiğimi sakın aklından çıkarma. Hoşuna gitmeyen bir şey olunca hemen bana ya da annene açıklamalısın. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparız.»

Mutlu mu? Ancak o annemin yaşamından çıkıp gidince mutlu olabilirim. Annem yalnızca benimle oynarsa mutlu olabilirim... sonra annemin yaşamasını istemeyen iki ihtiyar geldi aklıma.

— 163 —

GAZAP TOHUMLARI

özellikle Malcolm'a benzemek istediğim için garajda babamın gitmesini bekleyen o olduğuna inandırdım kendimi. Ben özgün, kötü, yalnız ve öfkeli olunca o mutlu oluyordu... ve şimdi gülümsüyordu.

Babamdan hemen sonra Jory ile annem de gidince Emma başımın etini yemeye başladı.

«Bart, dudağındaki kanı silsene. İnsanların çoğu kendilerine acı vermekten kaçınır. Sürekli ısırmak zorunda mısın dudağını?»

Beni tanımayan bile. Dudağımyı ısırınca acı duymuyorum ve kanın tadını seviyorum.

«Beni dinle, Scott Bartholomew Winslow Sheffield. Eğer benim oğlum olsaydın, dayağın tadını öğrenirdin. Herkesin dikkatini çekmek için muzurluk yapıyorsun. Bunu anlamak için on diplomalı bir psikiyatris olmaya gerek yok.»

«KAPA ÇENENİ!» diye haykırdım.

«Bana bağıramazsın öyle. Senden bıktım artık. Bu evde olup biten her kötülükten sen sorumlusun. Annenin en sevdiği bibloyu da sen kırdın. Parçalarını çöp tenekesinde buldum. Kara, çirkin gözlerini bana dikip bakabilirsin ama senden korkmuyorum. Clover'in boynuna tel bağlayıp öldüren de sendin. Kendinden utanmalısın! Seni dizime yatırıp kışın morarınca kadar döverek, babanın binlerce dolar harcamasına engel olacağım. En az iki hafta üstüne oturamayacaksın!»

Karşımda durmuş, kendimi zavallı ve minnacık hissetmeme neden oluyordu. Bense kendimden başka birinin güçlü olmasını istemem.

«Bana el sürersen, seni öldürürüm,» dedim buz gibi bir sesle. Ayağa kalkıp dengemi bulmak için ellerimi masaya dayadım. Öfkeden kuduruyordum. Malcolm kişiliğine bürünüp istediklerimi elde etmek için acımasız davranmasını öğrenmiştim.

— 164 —

GAZAP TOHUMLARI

Bir bakın hele, korkuyor benden. Gözleri korkuyla büyümüş! Dişlerimi gösterip ürkütücü bir sesle konuştum. «Kadın... kadın ben öfkelenmeden önce yıkıl karşımdan!»

Emma geriledi sessizce. Ve yanımdan uzaklaşıp Cindy'yi korumak için odasına koştu.

Gün boyu bekledim. Beni çalıların altında sandığı için Cindy'yi kum havuzunda yalnız bırakmıştı. Evlat edindikleri şu iğrenç kız için her şeyin en iyisi gerekliydi sanki. Yeni kum havuzunun çok güzel bir gölgeği bile vardı.

Topallayarak yaklaştığımı görünce pis kız güldü. Üzerinde yeşil beyaz şortuyla yarı çıplak oturmuş, beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Büyüyünce bütün güzel kadınlar gibi erkekleri günaha sokacak, kendisini seven erkeğe, çocuklarına ihanet edecek... Ama eğer çirkin biri olursa, hangi erkek onu ister? Eğer çirkinleşirse çocuk sahibi bile olamaz. Erkekleri baştan çıkaramaz. İlerde yapacaklarından kurbanlarını kurtarmak zorundayım. En önemlisi, çocukları korumuş olacağım.

«Barr-tee,» diye seslendi. Bağdaş kurup oturarak şortunun altından dantelli külotunu gösteriyordu bana. «Oynaşana, Barr-tee? Cindy ile oyna Barr-tee...»

Minik tombul eller bana doğru uzandı. Beni 'tahrik etmeye' çabalıyor! Yalnızca iki yaşında ama kadınların tüm gizli silahlarını kullanıyor.

«Cindy!» diye seslendi Emma mutfaktan ama yere çömeldi-ğim için beni göremedi. «İyi misin?»

«Cindy kum şato yapıyoo!» diyen yanıtladı küçük kız beni korurcasına En sevdiği kırmızı kovanı bana uzattı. Sonra da küreklerini...

Avucumda çakımı sımsıkı tuttum. «Güzel Cindy,» diyerek biraz yaklaştım. Dudaklarıma tatlı bir gülüş yapıştırmıştım. «Güzel Cindy berbercilik oynayacak...»

-165—

GAZAP TOHUMLARI

Ellerini çırpmaya başladı.

Sarı saçları elimde ipek gibiydi. At kuyruğunu tutup kurdela-sını çözerken gülüyordu. «Canını yakmayacağım,» diyerek sedef saplı çakımı gösterdim. «Sakın bağırma... işim bitene kadar berberde uslu otur...»

Odamda öğrenmem gereken sözcüklerin listesi duruyordu. Herkesten daha zeki olduğumu kanıtlamak için hepsini ezberleyip kullanmak zorundayım.

Yıldırımak - biliyorum... insanları korkutmak.

Sonuçta - o da tamam. Er ya da geç benim günüm de gelecek.

Duyumsal - kötü bir laf. Kızlara dokununca bunu hissedersiniz. Duyumsal işlerden uzak durmalıyım.

Saygı görmek için öğrenmem gereken zor sözcüklerden sıkıldım. Malcolm gibi olmak da zor, asıl kişiliğimi yitiriyorum. Tümüyüyle Bart değilim artık. Ve Bart eskisi kadar zavallı ve aptal görünmüyor gözüme.

Malcolm'un benim kadarken yazdığı bir sayfayı tekrar okudum. Annesininkine benzeyen sarı saçlardan nefret ediyordu. Ama bunları yazarken kızı 'Corrine' aklına bile gelmemiş:

Adı Violet Blue'ydu ve saçları annemi anımsattı. Saçından nefret ettim. Pazar okulunda arkasındaki sırada oturup saçına bakıyorum. Bir gün gelip bir erkeği baştan çıkaracak. Tıpkı sevgilisinin annemi istediği gibi isteyecek bir erkek onu.

İltifat etmemi bekleyerek bir gün gülümsedi bana. Saçının çirkin olduğunu söyledim. Gülmesi şaşırttı beni. «Ama senin saçın da bu renk!»

-166-

GAZAP TOHUMLARI

O gün saçlarımı kazıdım ve ertesi gün Violet Blue'yu yakalayıp yere yatırdım. Ağlayarak eve giderken, tıpkı benim gibi dazlaklı kafası.

Bir zamanlar Cindy'nin olan güzel sarı saçları şimdi rüzgârda uçuşuyor. Cindy mutfakta oturmuş ağlıyor ama onu ne korkuttum, ne de canını acıttım. Emma'nın çığlığı kötü bir şey olduğunu anlattı ona. Artık Cindy'nin saçları da bana benziyor. Kısacık, dimdik ve çirkin.

167-

-Ş*

Son Dans

«Jory,» diye bağırdı annem, içeri girdiğimi görünce. «Tanrıya şükür dönebildin. Yemek nasıldı?»

«Çok iyiydi,» dedim yalnızca ayrıntılara girmeden. Son dakika hazırlıklarına daldığından nasıl olsa beni dinlemeyecekti. Temsil olduğu günler sabah okula, öğleden sonra provaya gidip akşam sahneye çıkardınız ve sanki başarılı olmazsanız, dünya duracaktı gibi gelirdi size.

«Biliyor musun, Jory?» diye anlatıyordu annem paravanın arkasında giyinirken. Aynı odada olduğumuz halde birbirimizi göremiyorduk. «Yaşamım boyunca bale beni etkilemiştir ama bu gece kendi oğlumla dans edeceğim için çok heyecanlıyım. Artık solo yapacak kadar başarılısın. Lütfen bu gece tüm yeteneğini ortaya koy ki, cennetten bizi izleyen Julian mutlu olsun.»

Her zamanki gibi en iyisini yapacaktım. Işıklar yandı, uvertür bitti ve perde açıldı. Annemle beni mutlu sonların bulunduğu sonsuz bir düş ülkesine götüren bale müziği başladı.

«Anne, ne kadar güzelsin! Öteki balerinlerin hepsinden daha güzelsin!» Neşeyle gülerek bir kadının kalbini çalmasını çok iyi bildiğimi ve yakında yüzyılın Don Juan'ı olacağımı söyledi. «Müziği iyi dinle, Jory. Ritme dalıp müziğin büyüsunü unutma.»

Bir iki saniye sonra patlayacakmış gibi dopdoluydum. «An-

-168 —

GAZAP TOHUMLARI

ne, umarım en sevdiğim baban ön sırada oturuyordur.»

Aralıktan salonu görmek için koştu ve üzgün bir sesle yanıtladı. «Yerinde yok... Bart da yok...»

Yanıtlayacak fırsatı bulamadan korodaki diğer dansçılarla birlikte sahneye çıktım. Coppeia rolündeki annem balkonda oturuyor ve güzelliğiyle herkesi büyülüyordu.

Birinci perdenin sonunda soluk soluğa kalmıştı. Kurgulu bebeğe âşık olan Franze'ı seven köylü kızı Swanhilda rolünü de üstlendiğini söylememişti babama. Çok güç iki ayrı rol yaptığını bilse, babam sahneye çıkmasını kesinlikle yasaklardı. Acaba aldatmacaya yardımcı olmam hata mıydı?

«Anne, izin nasıl?» diye sordum perde arasında yüzünü buruşturduğunu görünce.

«Dizim çok iyi, Jory!» diye tersledi beni bir kez daha babamla Bart'ı görmeye çalışırken. «Niçin gelmediler? Eğer Chris son kez dans etmemi izlemese, onu asla bağışlamam.»

Sonunda babamla Bart'ı gördüm. Kardeşimin zoraki geldiği belliydi. Açılıp güzellik ve zerafeti sergileyecek olan perdeye öfkeyle bakıyordu. Bu kavramların Bart için hiçbir anlamı yoktu.

Üçüncü perde; sırtımıza takılı anahtarlarla kurulan bebekler rolünde annemle birlikte dans ettik. Annemin acı çektiği belliydi ama ritmi kaçırmadan sürdürüyordu rolünü. «Anne, iyi misin?» diye fısıldadım yaklaşıncı.

«Elbette,» diye gülümsedi. Gülüşü hiç eksik olmuyordu dudaklarından.

Cesaretine hayran kalırken onun adına korkmaya başladım. Bart'ın bizleri hem kıskanıp, hem de aptal yerine koyarak izlediğini hisseder gibiydim.

Birdenbire annemin dudakları kısıldı. Biraz yaklaşmak istedim ama palyaçolardan biri önüme çıktı. Olacaktı işte! Tıpkı babamın korktuğu gibi olacaktı!

— 169 —

GAZAP TOHUMLARI

Şimdi sürekli dönerek sahneyi bir uçtan bir uca geçmesi gerekiyordu. Bunu başarabilmek için herkesin nerede durduğunu çok iyi bilmesi gerekirdi. Yanıma gelince dengesine yardım etmek için elimi uzattım ama dönerek uzaklaştı. Acıya karşın dansı sürdürceğini anladım. Neşeyle havaya sıçrayıp dizimin üstüne inerek düşlerimin bebeğine evlenme teklifi yaptım. Sonra yüreğim ağızma geldi. Patiklerinden birinin bağı çözülmüştü!

«Anne, sol patiğinin bağı çözülmüş!» diye seslendim ama duymadı. Başka bir balerin kurdelaya bastı, annem dengesini yitirdi, kollarını açarak sağlamaya çalıştı ve dudaklarında sessiz bir çığlıkla sahnenin ortasına yığıldı.

Seyirciler bağırdı, daha iyi görebilmek için ayağa kalkanlar oldu ve yönetmen içeri girip annemi sahne arkasına alırken bizler dansı sürdürdük. Annemin dublörü sahneye çıktı ve bale devam etti.

Perde son kez inince selam vermeyi bile beklemeden soyunma odasına koştum. Beyaz önlüklü görevliler bacaklarını muayene ederken, babamın kolları arasında oturuyordu.

«Chris, nasıldım?» diye sorarken yüzü acıdan solmuştu. «Sahneyi berbat ettim sayılmaz. Jory ile beni izledin mi?»

«Elbette,» diyerek onu öptü babam ve sedyeye yatırdı. «İkiniz de harikaydınız. Seni hiç bu kadar başarılı görmemiştim. Jory de çok iyiydi.»

«Bu kez parmaklarıma basmak zorunda kalmadı,» diye fısıldadı annem ve gözlerini kapadı. «Yalnızca bacağımı kırdım.»

Sözlerinin bir anlamı yoktu. Bakışlarım annemi izleyen Bart'a kaydı. Mutlu görünüyordu âdeta. Yoksa ona haksızlık mı ediyordum? Acaba gözlerinde okuduğum suçluluk duygusu mu?

Onları hastaneye götürecek olan ambulansa binerlerken hıçkırmaya başlamıştım. Melodie'nin babası beni hastaneye bırakıp

- 170 -

GAZAP TOHUMLARI

Bart'ı eve götürmeyi önerdi. «Ama eminim eve gidenin sen olup, Bart'ın hastanede kalmasını tercih ederdi Melodie.»

Epey sonra annem ilaçların etkisinden sıyrılıp gözlerini açtı. «Hey, burası çiçek bahçesine benziyor,» diyerek babama sarıldı. «Ben sana demedim mi, diyeceğimi biliyorum Chris ama düşünceye dek çok iyi dans ettim değil mi?»

«Patiğinin bağı çözülmüştü,» diye atıldım babamın öfkesinden korumak için. «Eğer çözülmeseydi, düşmezdin.»

«Bacağım kırık değil, değil mi?»

«Hayır, sevgilim, bazı lifler kopmuş ve kıkırdak çatlamış ama hepsi ameliyatla düzeltildi.» Sonra yatağın kenarına oturup geçirdiği kazanın inanmak istediği kadar önemsiz olmadığını anlattı.

«O bağı nasıl çözüldüğünü anlamıyorum...» Yüksek sesle düşünüyordu annem. «Kimseye güvenmediğim için kurdelarları kendim diker, kendim bağlarım...»

«Neresi acıyor şimdi?»

«Hiçbir yer acımıyor!» diye bağırdı. «Bart nerede? Niçin sizinle gelmedi?»

«Bart'ın nasıl olduğunu bilirsin. Her şey gibi hastanelerden ve hastalardan nefret eder. Emma çocuklarla ilgilenir ama senin bir an önce dönmeni istiyoruz. Doktorun ve hemşireler ne söylerse, onu yap ve inatçılık etme lütfen.»

«Neyim var benim?» diye sordu irkilerek.

Başımıza bir bela geldiğini hissetmişim.

«Dizin çok kötü, Cathy. Ayrıntılara girmeden kısaca şunu söyleyebilirim ki, liflerin iyileşene kadar tekerlekli iskemlede oturacaksın.»

«Tekerlekli iskemle mi?» Sanki elektrikli sandalye denmiş kadar şaşırmıştı. «Gerçekten neyim var? Benden bir şey saklıyorsun!»

— 171 —

GAZAP TOHUMLARI

«Doktorlar emin olunca, sana açıklayacaklar. Ama bir daha dans edemeyeceğin kesin. Dediklerine göre, ders vermen ya da vals yapman bile yasak.» Kesin bir dille konuşurken gözleri üzüntüsünden yaşarmıştı. Ufak bir düşüşün bunlara yol açacağına inanamıyordu annem. «Dans yasak mı?.. Hiç mi dans etmeyeceğim?...»

«Hiç,» diye yineledi babam. «Çok üzgünüm, Cathy, ama seni uyarılmışım. Bu dizinin üstüne kaç kez düştüğünü anımsamaya çalış. Belki yürümek bile biraz güç olacak. İstedğin gibi ağlayıp, acını dışarı at.»

Babamın kolları arasında ağlarken, ben bir köşeye çekilmiş, sessizce hıçkırıyordum. Sanki bacaklarını bir daha bale için kullanamayacak olan bendim.

«Her şey, düzelir Jory,» dedi annem gözlerini kurulayıp dudaklarına uçuk bir gülüş yerleştirdikten sonra.

«Eğer bale yapamazsam, herhalde başka şeyler de bulabilirim... ama ne yapacağımı ancak Tanrı bilir.»

Başka Bir Büyükanne

Birkaç gün sonra annem kendini daha iyi hissedince, babam hastaneye bir daktilo, kalın bir deste kâğıt götürüp yatağın üzerine çekilen masaya koydu. «Çok zaman önce başladığın kitabı bitir artık,» dedi tatlı gülüşüyle. «Eski defterlerini karıştır. Her şeyi olduğu gibi anlat. Bizlere acı vermiş olanlardan hepimizin öcünü al.»

Nelerden söz ediyordu babam?

Birkaç uzun dakika birbirlerine baktılar, sonra annem uzanıp elindeki eski anı defterini aldı. «Bunu yapmam doğru olur mu bilmiyorum?» dedi garip bir sesle. «Her şeyi yeniden yaşar gibi olacağım. O günlerin ıstırabını tekrar çekeceğim.»

«Cathy, ne yapman gerekiyorsa, onu yap, bu defterleri yazmaya o zaman başlamanın bir nedeni vardı herhalde. Kimbilir belki daha çok seveceğin bir mesleğe adım atarsın.»

Yazı yazmak, bana kalırsa, asla balenin yerini tutamazdı ama ertesi gün hastaneye gidince, annemi çılgınlar gibi yazı yazarken gördüm.. Bir bakıma beni kışkıandıran garip bir mutlu ifade vardı yüzünde.

«Daha ne kadar?» diye sordu yanımda duran babama.

Cindy'y' kucaklamış olan Emma ve Bart'ın elini sımsıkı tutan ben kapının önünde bekliyorduk. Babam annemi kucaklayıp ara-

GAZAP TOHUMLARI

badan indirdi ve kiraladığı tekerlekli iskemleye yerleştirdi. Cindy neşeyle, «Anne, anneciğim!» diye bağırırken, Bart iskemleye tiksiniyor bakıyordu. Küçük kız annemin dönüşüne sevinmişti ama Bart hoşlanmadığı bir yabancıya bakar gibiydi.

Ve merhaba bile demeden dönüp eve girdi. Annem üzgün bir sesle ardından seslendi. «Bart, seninle konuşmadan önce içeri girme. Beni gördüğüne sevinmedin mi? Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Hastanelerden hoşlanmadığını biliyorum ama gelip beni görmeni çok istedim. Anlıyorum bu iskemleyi de sevmedin ama sonsuza dek kullanacak değilim. Terapi sınıfındaki hanım insanın oturduğu yerde neler yapabileceğini öğretti bana...» Bart'ın kara, çirkin bakışları karşısında susmak zorunda kaldı.

«<0 iskemlede çok garip bir halin var,» dedi Bart kaşlarını çatarak. «Bu halini hiç sevmedim.»

Annem sinirli sinirli güldü. «Benim de sevdiğim bir taht olduğunu iddia edemem ama dizim iyileşene kadar kullanmak zorundayım. Hadi Bart, yanıma gel. Hastaneye gelmediğin için seni bağışlarım ama şimdi sevgi göstermezsen kırılırım.»

Bart annemin yaklaştığını görünce geriledi. «Hayır! Bana dokunma!» diye haykırdı. «Dans edip düşmek zorunda değildin! Eve gelip benimle olmak istemediğin için düştün! Cindy'nin saçını kestiğim için benden nefret ediyorsun! Şimdi de o iskemlede oturarak beni cezalandırmaya çalışıyorsun!»

Arkasını dönüp arka bahçeye doğru aralıklı yerleştirilmiş taşların üstünden atlayarak koşmaya başladı ve yere yuvarlandı. Hemen ayağa kalktı ve bu kez bir ağaca tosladı. Burnu kanamaya başlamıştı. Sersemliğin bu kadarı olmaz yani!

Kucağında Cindy'le oturan annemi eve doğru iten babam Bart'ın davranışını açıklamaya çalışıyordu. «Bart için endişelen-

GAZAP TOHUMLARI

me... gelip özür dileyecektir... seni çok özledi, Cathy. Geceleri ağladığını duydum. Yeni psikiyatristi Dr. Hermes, biraz olsun düzeldiğini, düşmanca duygularını yenmeye başladığını söylüyor.»

Annem sesini çıkarmadan Cindy'nin kısacık saçlarını okşadı. Oğlan çocuklarına benziyordu minik Cindy ve Emma tüm çabalarına karşın kurdela bağlayamamıştı. Sanırım babam Bart'ın yaptıklarını anlatmış olmalı ki, annem hiçbir şey sormadı.

O gece salonda bıraktığım bir kitabı aramak için aşağıya inerken, annemin sesini duydum. «Bart konusunda ne yapacağım, Chris? Ona sevgi gösterdiğim zaman beni tersliyor. Herkese güvenmek isteyen Cindy'ye neler yapmış. Onu dövdün mü? Cezalandırdın mı? Hangimize saygı duyuyor? Tavanarasında geçireceği birkaç hafta itaat etmesini öğretecektir ona.»

Annemin bu sözlerine çok üzülüm. Doğruca odama dönüp duvarları kaplayan ünlü bale çifti Julian Marquet ile Catherina Dahl'in posterlerine baktım. Öz babamın nasıl bir insan olduğunu ilk kez merak etmiyordum. Acaba annemi sevmiş miydi? Ya da annem onu sevmiş miydi? Eğer ben doğmadan ölmeseydi, acaba yaşamım daha mutlu olur muydu?

Daha sonra, hani o uzun boylu kara gözlü, kara saçlı adamdan sonra ortaya çıkan Dr. Paul vardı. Bart gerçekten Dr. Paul'ün oğlu mu, yoksa?.. Kuşkulananın beni alçalttığını hissederek soruyu tamamlamadım. Gözlerimi kapayınca çevremi gergin bir hava kapladı. Sanki görülmeyen bir kılıç hepimizi doğramak için bekliyordu.

Ertesi gün babamı çalışma odasında kıştırıp o ana dek içimde sakladıklarımı açıkladım.

«Baba, Bart için bir şeyler yapmalısın. Beni korkutuyor. Çıldırarak üzere sanki. Aynı evin içinde nasıl yaşayabileceğimizi aklım almıyor.»

— 175—

GAZAP TOHUMLARI

Başını ellerine gömdü babam. «Ne yapacağımı bilemiyorum, Jory. Bart'ı göndermek anneni yıkar. Onun neler çekmiş olduğunu bilmiyorsun. Yanından uzaklaşan bir çocuk daha... buna dayanabileceğini hiç sanmam.»

«Ona yardım ederiz» diye bağırdım. «Hiç olmazsa Bart'ın yandaki eve gidip bir sürü yalan dinlemesini önlemelisin. Sürekli oraya gidiyor, baba. İhtiyar kadın onu kucağına alıp öyküler anlatıyor ve eve dönünce kadınlardan nefret eden bir ihtiyar gibi davranıyor. Bütün suç, o siyahlı kadının, baba. Bart'ı rahat bırakırsa, sanırım eski haline dönecektir.»

Sanki sözlerim beyninde bir ışık yakmış gibi garip bir ifadeyle baktı bana. Her gün bu saatlerde hastalarını ziyarete giderdi ama hastaneye telefon edip evde acil bir durumla karşılaştığını bildirdi.

Annemin üçüncü kocasına bakıp onun öz babam olmasını istediğim çok olmuştur ama bugün Bart'ı ve annemi kurtarmak için tüm işlerini iptal edince, gerçek babam olduğuna karar verdim.

Akşam yemeğinden sonra annem kitabıyla uğraşmak için odasına çekildi. Cindy yatağındaydı, Bart arka bahçede oynuyordu. Babamla beraber kazaklarımızı giyip ön kapıdan çıktık.

Serin ve ıslak sisin arasında büyük evin siyah demir kapısına yaklaştık. «Ben Dr. Christopher Sheffield'im. Evin hanımıyla görüşmek istiyorum,» dedi babam kapının yanındaki kara kutuya. Kapı sessizce açılırken, hanımın adını niçin öğrenmediğimi sordu babam. Omuzlarımı silktim yalnızca. Adını bilmeye gerek yoktu bence. Bart ona büyükanneden başka bir şey demiyordu.

Ön kapıya gelince babam pirinç tokmağı vurdu ve John Amos Jackson bizi içeri aldı.

«Hanfendi çabuk yorulur,» dedi uzun suratlı, kambur, elleri titreyen ihtiyar uşak. «Onu üzecek sözler etmeyin sakın.»

- 176 —

GAZAP TOHUMLARI

Bir odanın kapısını açıp uzaklaşan kel kafalı uşağın ardından şaşkın şaşkın bakıyordu babam. Siyahlı hanım salıncaklı iskemle-sindeydi.

«Rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi babam. «Adım Dr. Christopher Sheffield, yandaki evde oturuyorum. Bu da daha önce tanışmış olduğunuz büyük oğlum Jory.»

Siyahlı kadın sinirli ve heyecanlı bir hareketle oturmamızı işaret etti. Fazla kalmaya istekli olmadığımızdan iskemlelerin kenarına iliştik. «Güzel bir eviniz var,» dedi babam bir süre sonra. Gözleri odayı süsleyen tabloları, koltuklarda dolaşıyordu. «Sanki bunları daha önce görmüş gibiyim,» diye mırıldandı.

Yaşlı kadın başını eğdi. El işaretleriyle sanki konuşamadığını anlatır gibiydi. İngilizceyi çok iyi konuştuğunu biliyordum oysa. Niçin böyle yapıyordu?

Siyah giysisinin boynundaki inci kolyesiyle oynayan yüzüklerle bezenmiş parmaklarından başka hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Babamın gözlerini üzerinde hissedince, ellerini sakladı.

«İngilizce bilmiyor musunuz?» diye sordu babam.

Anladığını belirtmek için başını salladı.

Babam şaşırıp kaşlarını çatarak konuştu. «Ziyaretimizin nedenine gelince... Küçük oğlum Bart'la dost olduğunuzu söyledi Jory. Ona pahalı armağanlar verip, yemek aralarında tatlılar yediriyoymuşsunuz Bayan... Bayan...» Adını söylemesi için durakladı ama kadın ses çıkarmayınca devam etti. «Bart buraya tekrar gelince, doğruca eve göndermenizi istiyorum. Cezalandırılması gereken bazı davranışları oldu. Annesiyle ben oğlumuzun terbiyesi konusunda araya yabancıların girmesini istemeyiz. Onu burda şımarttığınız zaman, acısını biz çekiyoruz.» Konuşurken kadının ellerini görmek için çırpınıyordu.

Ne oluyordu? Babam niçin ellerini görmek istiyordu? Yoksa

— 177 —

F:12

GAZAP TOHUMLARI

o güzel yüzüklere mi takılmıştı? Annem küpeden başka mücevher sevmeyi için, babamın bu tür şeylere düşkün olduğunu bilmiyordum.

Babam duvardaki bir tabloya bakarken, kadının elleri ortaya çıktı ve yine boynundaki inci kolyeye gitti. Bakışlarını yaşlı kadına çeviren babamın sözleri beni şaşkına döndürdü. «Parmağınızda-ki yüzükler... onları daha önce de görmüştüm!»

Kadın ellerini gizlemek için uğraşırken, babam yerinden fırladı. Bakışlarını bir süre ona dikti, sonra odayı tekrar gözden geçirdi;

«Paranın... sahip... olabileceğinin... en... iyileri...» dedi ağır ağır. Sesindeki ıstırabı seziyor ama nedenini anlayamıyordum. Son zamanlarda hiçbir şeyi anlamadığımı farkettim.

«Soylu ve zarif Bayan Bartholomew Winslow için hiçbir şey fazla değildir. Şu yüzükler... onları saklamak aklınıza gelmedi mi? Gerçi sanmıyorum ama belki tanıyamazdım sizi. Sesinizi ve hareketlerinizi çok iyi

bilirim. Siyah giysilere bürünüyorsunuz ama parmaklarınız parlıyor. Bu mücevherlerin bize neler yaptığını unuttunuz mu? Bitmek bilmeyen günler boyu yalnızlıktan çektiklerimizi unuttuğumuzu mu sanıyorsunuz? Tüm ıstırabımız par-mağınızdaki yüzükleriniz ve boynunuzdaki incilerle simgeleniyor.»

Şaşkına dönmüştüm. Şimdiye dek babamı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Onun tanıdığı ve benim tanımadığım bu kadın kimdi? Niçin Bayan Bartholomew Winslow demişti ona? Yani üvey kardeşimin adıyla hitap etmişti? Gerçekten Bart'ın büyükannesi olabilir mi? Yani Bart, Paul babanın oğlu değil mi?

«Niçin Bayan Winslow niçin? Buraya saklanırsanız sizi bulamayacağımızı mı sandınız? Başınızın duruşu bile gerçek kimliğinizi açıklarken, karşınızdakileri kancırabileceğinizi mi sanıyorsa-

- 178 —

GAZAP TOHUMLARI

nuz? Beni ve Cathy'yi üzme için yeterince çaba göstermediniz mi? Bart'ın garip davranışlarının ardında sizin bulunduğunuzu tahmin etmeliydim. Oğlumuza ne yapıyorsunuz?»

«Oğlunuz mu?» diye sordu kadın. «Yani onun oğlu demek istiyorsun değil mi?»

«Anne!» diye haykıran babam suçlu gözlerle bana baktı. Gözlerim ikisi arasında dolaşırken, ne inanılmaz bir durum, diye düşünüyordum. Demek sonunda annesi tımarhaneden çıkmıştı ve gerçekten Bart'ın büyükannesiydi. Ama neden ona Bayan Winslow diyordu? Eğer hem kendisinin, hem de Dr. Paul'un annesiye, adının Bayan Sheffield olması gerekmez miydi? Ben bunları düşünürken, yaşlı kadın tekrar konuştu.

«Bart bana öz babası olmadığını söylemişti, bu nedenle lütfen evimi terk edin. Bart'ı bir daha içeri almayacağıma söz veririm. Ona ya da bir başkasına zarar vermek için gelmedim buraya.» Babamı uyarıyordu sanki. Belki de beni düşündüğü için konuşmak istemiyordu.

«Sevgili anneciğim, oyun bitti artık.» Yaşlı kadın hiçkırarak elleriyle peçeli yüzünü örttü. Gözyaşlarına aldırmadan konuştu babam. «Doktorlar ne zaman bıraktı seni?»

«Geçen yaz,» diye fısıldayarak ellerini indirdi. «Buraya taşınmadan önce avukatlarımın aracılığıyla istediğiniz araziye alabilmeniz için yardım ettim. Benim yardımımı istemeyeceğinizi bildiğim için avukata kimliğimi gizlemesini tembih ettim.»

Babam bir iskemleye çöktü. Annesinin o yerden kurtulduğu- | na niçin sevinmemişi? Her yaz onu ziyaret etmek isterdi ve işte şimdi yakınında oturuyordu. Yoksa annesini sevmiyor muydu? Acaba her an çıldırmasından mı korkuyordu? Belki Bart'ın da bu hastalığa yakalandığından korkuyordu. Acaba delilik diğer hastalıklar gibi bulaşır ya da kalıtım yoluyla geçer mi? Soramadığım

- 179-

GAZAP TOHUMLARI

sorularıma yanıt arayarak yüzlerine bakarken, Paul'un üvey kardeşimin babası olmadığını öğrenmekten de korkuyordum.

«İçimden gelerek anne diyemem sana,» dedi babam donuk bir sesle. «Eğer bu araziye almama yardım ettiysen, teşekkür ederim ama yarın satılık ilanı vereceğim. Hemen burdan taşınmaya yanaşmazsan, ben ailemi alıp uzaklara götürürüm. Oğullarımı bizden uzaklaştırmaya izin vermem.»

«Yalnızca onun çocukları,» diye düzeltti kadın.

«Cathy ile ben, onların tanıdığı tek aileyiz. Buraya geleceğini tahmin etmeliydim. Doktorla konuştuğum zaman hastaneden çıktığını söyledi ama nereye gittiğini açıklamadı.»

«Başka nereye gidebilirdim?» dedi kadın yalvaran bir sesle. Ellerini ovuşturuyordu sürekli. Elini uzatıp babama dokunmamak için güç tutuyordu kendini. Her sözü, her hareketi oğlunu sevdiğini belirtiyordu.

«Christopher,» diye yalvardı. «Ne dostum, ne akrabam, ne arkadaşlarım var. Yalnızca sen, Cathy ve torunlarım varsınız. Onları da benden uzaklaştıracak mısın? Her gece beni bağışlayıp eskisi gibi sevmeniz için dua ediyorum.»

Babam çelikten yaratılmıştı sanki ama ben neredeyse ağlayacaktım.

«Sevgili oğlum, lütfen bana yaklaş ve yine beni sevdiğini söyle. Eğer bunu yapamazsan, bırak burada kalayım ve ara sıra torunlarımı göreyim.» Yanıt bekleyerek duraladı ama babam sesini çıkarmayınca sözlerini sürdürdü. «Burada kalıp kimliğimi ona açıklamazsam, bana anlayış göstereceğini düşünmüştüm. Duvarın ardına gizlenip konuşmalarınızı dinledim hep. Yüreğim özlemle sancıyor. Haykırmak, ne kadar üzgün olduğumu size söylemek istiyorum. Öylesine üzgünüm ki!»

Babamın sesi çıkmadı. Soğukkanlı, profesyonel doktor kişiliğine bürünmüştü.

— 180 —

GAZAP TOHUMLARI

«Yaptığım hataların bedelini ödemek için hayatımın on yılını seve seve veririm, Christopher! Masanızda oturmak, torunlarım tarafından sevgiyle karşılanmak için bir on yıl daha verebilirim!»

Yaşlı kadının da, benim de gözlerimiz yaşarmıştı. Annemle babamın niçin ondan nefret ettiklerini anlamıyordum.

«Bu paçavraları niçin giydiğimi anlamıyor musun, Christopher? Yüzümü, saçlarımı yalnızca o tanımasın diye örtüyorum! Ve her an beni bağışlayıp, ailenizin bir parçası olarak kabul etmeniz için dua ediyorum. Lütfen eskisi gibi beni yine annen olarak gör! Eğer sen bunu yaparsan, belki o da kabul edebilir!»
Nasıl olur da babam bu kadına acımaz, tıpkı benim gibi ağlamazdı?

«Cathy asla seni bağışlamaz,» dedi donuk bir sesle.

Garip bir neşeyle haykırdı yaşlı kadın. «Yani sen bağışlayacak mısın? Lütfen bağışladığını söyle!»

Titreyerek babamın yanıtını bekledim.

«Seni bağışladığımı nasıl söyleyebilirim, anne? Bunu söylemek Cathy'ye ihanet etmek olur. Asla onu aldatmam. Doğru yaptığımıza inanıyoruz ve birlikteyiz. Ama sen suçlu ve yapayalnızsın. Ne söyleyeceklerin, ne de yapacakların ölüleri geri getiremez. Ve burada kaldığın sürece Bart'ın aklı biraz daha karışacak. Onun evlat edindiğimiz Cindy'yi tehdit ettiğini biliyor musun?»

«Hayır!» diye başını şiddetle sallayınca peçesi havalandı. «Bart kızkardeşine kötülük etmez.»

«Öyle mi dersin? Kızın saçlarını çakıyla kazıdı, Bayan Wins-low. Üstelik annesini de tehdit etti.»

«HAYIR!» diye haykırdı tekrar. «Bart annesini çok sever! Ona sevdiği yiyecekleri veriyorum, çünkü istediği ilgiyi gösteremeyecek kadar meşgulsün. Annesi de ihtiyacı olan sevgiyi veremeye-

- 181 —

GAZAP TOHUMLARI

cek kadar kendi hayatına dalmış. Olmayan arkadaşlarının yerini almaya, onu mutlu etmeye çalışıyorum. Armağanlarım onu sevin-diriyorsa, bunun ne zararı olabilir? Ayrıca bir çocuk gereğinden çok pasta ve dondurma yerse, bir gün bıkar. Çok iyi bilirim bunu. Bir zamanlar ben de Bart gibi pastalara, keklere bayılırdım... ama şimdi ağzıma koyamıyorum.»

Babam ayağa kalkıp bana işaret etti. Yanına yaklaşıp annesine acıyarak bakmasını izledim. «Hatalarını onarmak için çok geç kaldın. Bir zamanlar her sözün yüreğime işlerdi. Şimdiyse burada bulunuşun, bizlere acı çekirtmeye aldırış etmediğini gösteriyor. Eğer kalmakta ısrar edersen, sonunda acı günler geçireceğimizden eminim.»

«Lütfen Christopher, sizden başka kimsem yok. Bana sevgi göstermemen iyi yanlarını köreltecektir. Bunu yapma kendine. Sen Cathy'ye benzemezsin. Sevginden vazgeçemezsin. Belki sen beni seversen, ergeç Cathy'nin de sevmesini sağlayabilirsin.» Hıçkırıklarla kesiliyordu konuşması. «Sevmesini değilse bile bağışlamasını sağlarsın. Çocuklarıma çok daha iyi davranmış olmam gerektiğini şimdi anlıyorum.»

Babam üzülmişti ama uzun sürmedi bu duygusu. «Önce Bart'ın iyiliğini düşünmek zorundayım. Zaten kendine güvenmez -di, senin öykülerin onu öylesine altüst etti ki, karabasanlar görüyor. Onu yalnız bırak! Bizi rahat bırak! Git burdan, artık sana ait değiliz! Bizi sevdiğini kanıtlaman için yıllar önce birçok fırsat verdik sana. Kaçtıktan sonra bile savcılığın duyurusuna kulak vereceğini sandık. Ortaya çıkıp geleceğimizle ilgilenecek kadar bile sevmedin bizleri. Artık hayatımıza karışma. Elde etmek için bizleri feda ettiğin servetinle kendine başka bir düzen kur. Cathy ile beni büyük çabalar sonucu ulaştığımız yaşamda rahat bırak.»

Şaşırıp kalmıştım. Nelerden söz ediyordu babam? Annesi

— 182 —

GAZAP TOHUMLARI

Paul ile Christopher'a ne yapmıştı ve annemin onların gençliğiyle ne ilgisi olabilirdi?

Yaşlı hanım da ağır ağır ayağa kalktı ve yüzünü örten peçeyi kaldırdı. Donakaldık. Hem bu kadar güzel, hem de bu kadar çirkin bir kadın hiç görmemiştım. Yüzünü bir kedi tırmalamış gibiydi; yaşlılıktan çökmüş, san saçlarına ak düşmüştü. Peçenin altında gizlediği yüzünü görmemiş olmayı yeğlerdim.

Babam başını eğdi. «Bunu yapmak zorunda mıydın?»

«Evet. Artık Cathy'ye benzememek için ne yaptığımı görmeni istedim.» Eliyle salıncaklı iskemlesini işaret etti. «Şunu görüyor musun? Her odada bir tane var. Sert tahta iskemlelerde oturup cezalandırıyorum kendimi. Her gün aynı siyah giysileri giyiyorum. Duvarlardaki aynalar ne kadar ihtiyar ve çirkin olduğumu gösteriyor. Çocuklarıma karşı işlediğim günahların cezasını çekiyorum. Öz çocuklarıma çektiydiklerimi, kendim de çekerek sana ve Cathy'ye tövbekar olduğumu göstermeye çalışıyorum. Belki bir gün beni bağışlayıp eve döneceğinizi umuyorum. Bunu yaptığınız anda huzurlu ölümü bekleyebilirim. Yukarda, babanızla karşılaşınca, belki o da beni cezalandırmaz.»

«Yaptıklarınız için sizi bağışlıyorum,» diye bağırdım hiç düşünmeden. «Siyah giysiler ve peçe kullanmak zorunda olduğunuz için çok üzgünüm!» Dönüp babamın kolunu çekiştirdim. «Onu bağışladığını söyle, baba. Lütfen artık acı çekmesin! Ne de olsa senin annen. Ne yaparsa yapsın, ben annemi her zaman bağışlarım.»

Beni duymamış gibi annesine döndü. «İsteklerini yaptırmak için bizleri kolayca kandırmakta ustaydın ama artık küçük bir çocuk değilim.» Hiç bu kadar soğuk bir sesle konuştuğunu duymamıştım. «Beni hiçbir şekilde kandırmamış olan bir kadınla beraber olduğum için, yakarlarına karşı koyabilirim. Eskisi kadar

— 183 —

GAZAP TOHUMLARI

enayice davranmamayı öğretti bana. Bart'ın sana ait olduğunu düşünüyorsun, ama Bart bizimdir. Cathy'nin intikam almak için Bart Winslow'u senden çalmasına o zamanlar kızmıştım ama suçlu değildi, yapması gerekeni yapmıştı.»

«Christopher, tüm dünyanın uygunsuz davranışlarınızı öğrenmesini isternezzsin, değil mi?»

«Sen de öyle. Eğer bizi açığa çıkarırsan, kendi suçların da ortalığa yayılır. Ve unutma, biz o zamanlar çocuktuk. Acaba bir yargıç ya da bir jüri kimin tarafını tutar dersin? Bizim mi, senin mi?»

«iyiliğiniz için,» diye bağırdı arkamızdan. Babam beni itekleyerek ön kapıya doğru yürüyordu. «Beni tekrar sev, Christopher! Kendimi bağışlatmama izin ver lütfen!»

Öfkeden kıpkırmızı olmuştu babamın yüzü. «Seni asla bağış-layamam! Yalnızca kendini düşünüyorsun, her zamanki gibi. Sizi tanımıyorum, Bayan Winslow. Ve hiç tanımamış olmayı yeğlerdim!»

Oh baba pişman olacaksın, lütfen />nu bağışla, diye geçirdim içimden.

«Christopher,» diye seslendi zayıf bir sesle, «Sen ve Cathy beni tekrar sevince, çok daha iyi yaşam koşullarına kavuşabilirsiniz, izin verseniz, hepiniz için yapacak çok şeyim var.»

«Para mı?» diye sordu babam küçümseyerek. «Yoksa şantaj mı yapacaksınız! Yeterince paramız ve mutluluğumuz var. Bugünkü yaşamımıza ulaşmak için hiç kimseyi öldürmedik.»

Öldürmek mi! Bu kadın birini mi öldürmüştü?

Babam elimden çekip beni dışarı çıkardı. «Baba, sanırım o odada Bart'ın kokusunu aldım. Belki de bir köşeye saklanmış bizi dinliyordu. Orada olduğundan eminim.»

«Öyleyse git bul onu.»

«Baba niçin onu bağışlamıyorsun? Yaptıklarına çok pişman

— 184 —

GAZAP TOHUMLARI

olduğundan eminim. Üstelik senin annen o.» Benimle birlikte geri dönüp onu sevdiğini söylemesini istiyordum. «Noel'de iki büyükannemin de burada olması güzel olmaz mı?»

Başını sallayarak uzaklaşırken durdu. «Jory, bu akşamki olaylar hakkında annene hiçbir şey söylemeyeceğine yemin et.» Yemin ettim ama üzüliyordum. Babamla annesi hakkındaki her şeyi öğrenmiş miydim, yoksa upuzun bir öykünün yalnızca bir bölümüne mi tanık olmuştum, bilmiyorum. Ardından koşup annesinden niçin nefret ettiğini sormak istiyordum ama bana anlatmayacağından emindim. Bir bakıma da, daha fazlasını öğrenmediğim için mutluydum.

«Eğer Bart oradaysa, hemen eve getirip kimseye belli etmeden odasına çıkar. Jory, lütfen bu evdeki kadından annene hiç söz etme. Ben onunla ilgilenirim. Buradan gider ve yaşamımız eskiye döner.»

Sözlerine inandım ama annesi için üzüliyordum. Dilimin ucuna kadar gelen soruyu tutamadım. «Annen sana ne yaptı ki, ondan böylesine nefret ediyorsun, baba? Ayrıca nefret ediyorsan, niçin her yaz ziyaretine gidiyordun?»

Yanıtlarken sesi uzaklardan gelir gibiydi. «Korkarım, Jory, çok yakında gerçeği öğreneceksin. Biraz zaman tanı bana. Size her şeyi a'nlarmaya zaten karar vermiştik ama biraz daha büyümenizi bekliyorduk. Öykümüzü dinleyince annemi hem sevip, hem de nefret ettiğimi öğreneceksin. Çok acı ama öz anneleri ya da babaları konusunda bu duyguları besleyen çok çocuk vardır.»

Erkekçe bir davranış olmamasına aldırış etmeden ona sarıldım. «Bart için endişelenme, baba. Onu eve getiririm.»

Demir kapıların arasından tekrar bahçeye girdim ve ardımdan sessizce kapandılar. Dünya yüzünde bu bahçeden daha sessiz bir yer olacağına inanamazdım.

— 185 —

GAZAP TOHUMLARI

Bart'ın elinden tutup evden çıkaran John Amos Jackson'ı görünce, bir ağacın ardına gizlendim.

«Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?»

«Evet, efendim,» dedi Bart uykuda konuşur gibi.

«Dediklerimi yapmazsan ne olacağını da biliyorsun, değil mi?»

«Evet, efendim. Herkesin başına kötülükler gelecek.»

«Evet, pişman olacağın kötülükler...»

«Pişman olacağım kötülükler...» diye yineledi Bart.

«Erkekler günaha kadınlar tarafından itilir...»

«Erkekler günaha kadınlar tarafından itilir.»

«Ve günahını ortaya çıkaranlar...»

«Acı çekmelidir.»

«Nasıl acı çekmelidir?»

«Her şekilde, her zaman... ve ölerек kefarecini ödeyecekler.»

Duyduklarıma inanmadan, olduğum yerde donup kaldım. Bu adam Bart'a neler yapıyordu?

iyice uzaklaştılar ve Bart duvarı aşır bizim bahçeye atladı. John Amos eve girip ışıkları söndürene kadar bekledim. Birdenbire Apple'in havlamadığını farkettilim. Bahçede bir yabancıнын dolaştığını havlayıp

evdekilere bildirmek zorunda değil miydi? Usulca ahıra girip Apple'a seslendim. Kuyruğunu sallayarak yüzümü yalamak için yanıma gelmedi. Kapının yanındaki gaz lambasını yakıp yattığı bölmei aydınlattım... Birden soluğum kesildi. Yoo olamaz!

Bir köpeği açlıktan öldürecek kadar kim zalim olabilir? Açlıktan kemikleri sayılan güzelim köpeğe kim bir tırmık saplayabilir? Kurumuş kanı pas rengini almıştı. Dışarı çıkıp kustum. Bir saat sonra babamla küçük bir mezar kazıp Apple'ı gömdük. Eğer bu duyulursa, 'onların' Bart'ı sonsuza dek bir yere kapatacağını biliyorduk ikimiz de.

— 186 —

GAZAP TOHUMLARI

«Belki de o yapmamıştır,» dedi babam eve dönünce. «Yapmış olacağına inanmam.» Ama ben artık her şeye inanacak hale gelmişim.

Yandaki evdeki yaşlı bir kadın vardı.

Yüzünü, saçlarını siyahlar örterdi.

İki kez annemin nefret ettiği kaynanası olmuştu...

Annemle babama neler yaptığını merak etmekle yetiniyor-dum şimdilik. Öyküsünü anlatmamıştı henüz babam. Chris'i öz babam gibi sevdiğimden, bazen o kadının benim de büyükannem olabileceğini düşündüm. Ama Bart, Paul'un oğluydu ama büyükannesi onu çok seviyordu. Aralarındaki kan bağı, birbirlerini sevmelerini kolaylaştırıyordu. Eski hatalarını bağışlatmak için acı çeken bu gizemli kadının yalnızca üvey torunu olduğumu düşünerek içimi çektim. Bart'a göz kulak olup onu korumak, doğru yolu göstermek benim görevimdi.

Odasına gidip yatağında bir bebek gibi büzülmüş, baş parmağın» emerek uyuyan kardeşime baktım. Daima benim gölgemde kalmış, onun yaşındayken benim yaptıklarımı taklit etmek isteyen küçük bir çocuktı. Belki de daha doğduğu zaman asla bir numara olamayacağını biliyordu. Şimdiyse kendine ayrıcalık tanıyan birini bulmuştu. Hep siyahlar giyse bile, Bart'ın bir büyükannesi olduğuna sevinmişim aslında. Yaşlı kadının bir zamanlar çok güzel olduğu belliydi. Benim büyükannem, Madam Maris-ha'dan bile daha güzeldi herhalde gençliğinde.

Ama bulmacanın bazı parçaları hâlâ eksikti. John Amos Jackson bu tabloya nasıl giriyordu? Çok sevdiği oğlu, gelini ve torunuyla yine birlikte olmak isteyen bir büyükanne, bu iğrenç ihtiyar adamı niçin yanında tutardı?

— 187 —

Annene Saygı Duy

Etrafına bakmadı bile; o ufacık yatakta uyuduğuma inanıyor: du. Ama ben babamın dışarı çıktığını gördüm. Yoksa büyükannemi mi görmeye gidiyordu? Keşke herkes onu rahat bıraksa, yine eskisi gibi yalnız benimle olsa...

Apple yok artık. Kedi ve köpeklerin gittiği yere gitti. «Gökteki büyük çayıra gitti,» dedi John Amos soluk gözleriyle bana dikkatle bakarak. Sanki Apple'a tırmığı saplayan benmişim gibi. «Öldüğünü gördün mü? Gerçekten ölmüş mü?»

«Tabii ki ölmüş.»

Beni doğruca cehenneme götüren kıvrımlı orman patikalarında sessizce ilerledim. Mağaralar, uçurumlar, derin kuyular... hep aşağıya doğru iniyordu yol. Sonunda kapıya ulaşacağız. Kırmızı ya da siyah bir kapı... Cehennemin kapısı.

Siyah kapılar açıldı ve babam içeri girdi. Yine de istiyordu demek oğlunu. Ne de iyi bir evlattı; annesini tımarhaneye kapatmıştı, şimdi de beni, hani o deli gömleği giydirdikleri garip yerlerden birine gönderecekti.

Kapılar kapandı. Annem odasında daktilo yazıyordu. Yazı yazmayı bale kadar önemsemişti ve tekerlekli koltukta oturmaktan sıkılmıyordu. Ancak Jory bale müziği çalınca, gözlerini boşluğa dikip tempo tutmaya başlıyordu.

— 188 —

GAZAP TOHUMLARI

Sessizce babamın arkasından ilerledim. Hiç ardına bakmıyordu; bense merak içinde bir sağa, bir sola bakmadan yürüye-mem. Aptal ayakkabı bağı... yine düştüm. Bağırdığımı duyduysa bile ilgilenmedi, iyi bir casus gibi sessizce onu izlemek çok eğlenceli. Ya da bir hırsız gibi. Zengin kadınların bir sürü mücevheri vardı. Doktor oğlunu karşısına alıp bağışlaması için ağlayarak sızlanırken, biraz deneme yapmak fena olmaz doğrusu. Ne kadar can sıkıcı laflar... Yine beni sev, yine beni yanına al... Artık babamı pek sevmiyorum. Bacağımı kesilmekten kurtardığı günlerin öncesinde gibiyim yani. Aptal adam büyükannemi benden uzaklaştırmaya çaballıyor. Başka hangi çocuğun her istediğini alabilecek kadar zengin bir büyükannesi var ki?..

«Nereye gidiyorsun, Bart?»

Karanlıkta gözleri parlayarak karşıma çıkıverdi John Amos. «İşime burnunu sokma!» dedim tıpkı Malcolm gibi. Yine anı defteri gömleğimin altında, göğsümde saklı.

«Baban evde büyükannenle konuşuyor. Şimdi oraya gidip görevini yap. Konuştuklarını kelimesi kelimesine aktaracaksın bana, tamam mı?»

Kulaklığa ihtiyacı vardı gerçekten. Anahtar deliklerinden odaları gözlüyordu ama konuşulanları işitemiyordu. Üstelik pek kolayca eğilemiyordu da. Yere döktüklerini güçlükle topluyordu.

«Bart... beni duydu mu? Niçin arka merdivenlere doğru gidiyorsun?»

Beşinci basamakta durup tepeden aşağıya ona baktım. «Kaç yaşındasın John Amos?»

Omuzlarını silktili. «Niçin bilmek istiyorsun?»

«Senden daha yaşlı birini hiç görmedim de.»

«Büyüklerine saygısızlık edenleri Tanrı cezalandırır.» Dişlerini gıcırdatınca, lavaboda fıkırdayan tabakları andıran bir ses çıktı.

— 189 —

GAZAP TOHUMLARI

«Şimdi senden daha uzunum.»

«Bir zamanlar boyum bir seksendi. Sen merdivene tırman-madıkça, asla bu kadar uzayamazsın.»

Gözlerimi kısıp Malcolm gibi baktım. «Bir gün tepeden bakacağım, John Amos. Önümde diz çöküp, lütfen çatıdaki farelerden kurtulalım efendim, diye yalvaracaksın. Ben de sana nasıl güvenebilirim, diye soracağım. Siz mezarınızda yatsanız bile izinizden yürüyeceğim, yine yanıtlayacaksın.» Bunları duyunca pis pis güldü.

«Bart, büyük büyükbaban Malcolm kadar zeki olacaksın neredeyse. Şimdi tasarılarını bir yana bırak da gidip büyükannenle babanın konuşmalarını dinle. Her sözü aklında tutup bana anlat.»

Bir casus gibi sessizce paravanın arkasına gizlendim. İşte yine her zamanki gibi büyükannem yalvarıyor, babam da onu reddediyor. Yere oturup tabakamı çıkardım. Canım sıkılınca sigaralar bana neşe verir. Casusların etrafı dinlemekten başka işleri olmaması aslında gerçekten sıkıcı, hareketli olaylar istiyorum oysa ben.

Açık gri giysileri içinde babam çok yakışıklı görünüyor. Büyüyünce onun gibi olmak isterdim ama yakışıklı olmadığımı biliyorum. Öz oğlu olmayı arzulayarak içimi çektim.

«Bayan Winslow, taşınacağınıza söz vermiştiniz ama hiç hazırlık yapmamışsınız. Bart ile sevdiğinizi söylediğiniz Jory'nin ve en önemlisi Cathy'nin iyiliği için gidin burdan. San Francisco pek uzak sayılmaz, sık sık ziyaretinize gelirim. Cathy'yi kuşkulandırmadan görebilirim sizi.»

Ne sıkıcı. Başka bir şeyler söyleyemez mi sanki? Annesi hakkında annemin söylediklerine niçin bu kadar önem veriyor? Eğer evlenecek kadar şanssız olursam, karıma annemi Kabul etmezse

— 190 —

GAZAP TOHUMLARI

çekip gidebileceğimi söyleyeceğim. Canın cehenneme, diyeceğim tıpkı Malcolm'un diyeceği gibi.

«Oh Christopher,» diye çıkırdı büyükannem dantelli mendiliyle gözlerini kurularak, «Cathy'nin beni bağışlamayıp yaşamında küçük de olsa bir yer vermesini istiyorum. Size zarar vermeyeceğime eninde sonunda inanacağını umduğum için burada kalıyorum.

Babam acıyla güldü. «Sanırım sizin vermek istediklerinize hiçbir çocuğun ihtiyacı yoktur. Bart'a sevildiğini anlatabilmek için Cathy'yle elimizden geleni yaptık ama bir türlü başaramıyoruz. Jory gibi bir mesleğe başlamadığından, geleceği çizilmiş değil; kendine hiç güvenmiyor. Kişiliğini bulmaya çalışıyor ve siz ona zarar veriyorsunuz. Duygularını gizli tutuyor. Annesini hem seviyor, hem de güvenmiyor. Jory'yi kendisinden daha çok sevdiğinden kuşkuluyor. Jory'nin yakışıklı, yetenekli ve her şeyi doğru yapan biri olduğunu biliyor. Bize ya da psikiyatrisine derdini anlatsa, yardımcı olacağız... ama sırlarını açmıyor.»

Gözlerim yaşardı. Ne olduğumu, ne olmadığımı benden daha iyi biliyorlardı. Ama bilmemeleri gerekirdi.

«Söylediklerimi duydunuz mı^ Bayan Winslow?» diye bağırdı babam. «Yeteneksiz ve beceriksiz olan kişiliğini beğenmeyip okuduğu öykülerin ya da TV kahramanlarının kişiliklerine bürünüyor. Hatta bazen kendini bir kurt, bir köpek ya da kedi gibi görüyor.»

«Niçin, niçin?» diye inledi büyükannem. Babam bütün sırlarımı anlatıyordu. Açığa çıkan bir sırrın hiç değeri kalmazdı.

«Nedenini tahmin edemiyor musun? Jory'nin babasının binlerce fotoğrafı var, ama Bart'in babasının bir tane bile yok.»

Büyükannem öfkeyle yerinden doğruldu. «Babasının resmi onda ne arar? Eğer ikinci kocam metresine resmini vermediyse suç benim mi?»

— 191 —

GAZAP TOHUMLARI

Şaşırdım. Ne demek bu? Evet, John Amos bana çılgın öyküler anlatıyordu ama uydurduğunu sanmıştım. Annemin kötü bir kadın olup büyükannemin ikinci kocasını elinden aldığı gerçek miydi? Yoksa ben Bartholomew Winslow denen avukatın oğlu muyum? Oh anne, senden nefret etmekten nasıl vazgeçebilirim artık?

Babamın yüzünde yine garip bir gülüş vardı. «Belki sevgili Bart'ın, onun yasal kocası olacağına inandığı için resmini vermek gerektiğini duymadı. Ölmeden önce onun hamile olduğunu öğrenmişti ve senden boşanıp Cathy ile evleneceğinden hiç kuşku yoktu.»

Duyduklarım bana acı veriyordu. Zavallı babam Foxworth Malikânesindeki yangında ölmüştü. Bana gerçeği anlatan tek dostumun John Amos olduğuna inandım. Yatak odamda resmi duran Dr. Paul ise diğerleri gibi bir üvey babaydı yalnızca. Bakışlarım babamla büyükannem arasında dolaşırken, hem onlar, hem de annem için neler hissetmem gerektiğini düşünüyordum. Çocuklarının yaşamlarını altüst etmeye hakları yoktu annelerle babaların.

Oğlunun sözlerinden etkilenen büyükanneme baktım umutla. Terden parlayan alnına, sanki başı ağrıyormuş gibi beyaz avuçlarını dayadı. Niçin ben onlar gibi acı duyamıyorum?

«Pekâlâ, Christopher, şimdi beni dinle,» dedi büyükannem biraz sonra. «Seçim yapması gerekseydi, Cathy ve doğmamış bebeği yerine beni ve servetimi tercih ederdi Bart. Belki de onu metres olarak bıkıncaya dek kullanabilirdi ve eminim çocuğa sahip olmak için yasal bir yol bulurdu.. Sonra Cathy'nin yaşamından çekilip daha genç daha güzel birini arayacaktı. Ama sonuna kadar benim kocam olarak kalacaktı.»

Öz babam annemi istemeyecekti demek. Gözlerim yaşardı,

— 192 —

GAZAP TOHUMLARI

boğazım acıdı. Belki ben de normal bir insanım ama niçin mutlu değilim? Sonra bazı sözleri geldi akıma, babam bana sahip olmak için «yasal bir yol» bulurdu. Yani annemden çalacak mıydı? Bu fikir de beni mutlu etmeye yetmedi.

Büyükannem hiç kımıldamadan oturuyordu. Duyabileceklerimden korkarak olduğum yerde büzüldüm. Baba, lütfen başka kötü sırlarını açıklayıp harekete geçmeye zorlama beni. John Amos harekete geçmeye zorlayacaktı beni. Duvara bir bardak dayayıp dinlemeye çalışıyor olmasından kuşkulananarak arkama baktım.

«Bart'ın doktoru size ilgi gösteriyor,» dedi babam. «Yalnızca benim annem olduğunuza inanıyor ve Bart'ın gizlenen kişiliğinin ipuçlarını sizde bulacağını düşünüyor. Sizin de böyle bir yapıya sahip olabileceğinizi söylüyor, doğru mu anne? Babanız size acı çektiği zaman tek başınıza oturup ondan intikam almak için planlar yaptınız mı?»

Ne demek bu?

«Lütfen acı bana, Christopher. O koşullar altında elimden gelenin en iyisini yaptım. Yemin ederim.»

«En iyisi mi?» Gülüşü annemin alaycı sesine benzedi. «Babanızın on yedi yaş küçük üvey kardeşi Foxworth Malikânesine gelince, intikam almak için iyi bir fırsat olduğunu düşündünüz. Babamızı kendinize âşık etmek için uğraşmadınız mı? Malcolm'a benzediği için ondan da nefret ettiniz, değil mi? Sanırım ettiniz. Babanızı en ağır biçimde yaralamak için elinizden geleni yaptınız ve başardınız. Nefret ettiği üvey kardeşiyle evlenirken, hem onu iyice yaraladığınıza, hem de korkunç servetine konabileceğinize inandınız. Ama olmadı değil mi? Glad stone'day ken hakkı olanı alması için babamıza yalvardığınızı anımsıyorum. Ama o işbirliğine yanaşmadı. Sizi sevdiği için evlenmişti, hayal etmekten kurtulamadığınız paranın peşinde değildi.»

- 193

F:13

GAZAP TOHUMLARI

Şaşkın gözlerle, titreyerek ağlayan büyükanneme baktım. Ben de içimden ağlıyordum.

«Yanılıyorsun, Christopher,» diye hıçkırdı. «Babanızı çok sevdim! Sevdiğimi biliyorsun! Ona dört çocuk ve yaşamımın en güzel yıllarını verdim. Elimden geleni yaptım.»

«Elinizden gelenler o kadar az ve kötü ki, Bayan Winslow.»

«Christopher!» diye bağırarak ayağa fırladı büyükannem. Titreyişinden üzerindeki siyah giysiler uçuşuyordu. Ürkek gözlerle çevresine bakınca, gölgeli köşeye biraz daha büzüldüm. Sesi alçaldı konuşmaya başlarken.

«Pekâlâ, geçmiş epey kurcaladık. Cathy ile yaşa, ama Bart'ı oğlum olarak bana verin. Jory ve evlat edindiğiniz küçük kızınız var. Bart'ı alıp uzaklara giderim ve bir daha asla benden haber alamazsınız. Sırrınızı kimseye açmam. Ama lütfen Bart'ı bana verin!»

Diz çöküp etlerine sarılmıştı, babam geri çekilince ceketinden yakaladı.

«Beni daha fazla utandırma, anne,» dedi babam ama duyulandığını sezdim. «Cathy ile çocuklarımızı kimseye veremeyiz. Bart'ı seviyoruz, ona ihtiyacımız var, ruh sağlığının düzelmesi için elimizden geleni yapacağız.»

«Ne yapmam gerektiğini söyle bana, hemen yaparım,» diye yalvarıyordu yaşlı kadın. En sonunda babamın elini tutmayı başarıp göğsüne bastırmıştı. «Buradan gitmekten başka her şeyi yaparım. Onu görmek, sevmek zorundayım. Çok yetenekli bir çocuk Bart» Babamın çekmeye uğraştığı ellerini öpüyordu şimdi.

«Anne lütfen...» diye yalvararak oturdu babam ve yüzünü avuçlarına gömdü.

«Kendi çocuklarımdan daha çok bana ihtiyacı var onun,

-194-

GAZAP TOHUMLARI

Christopher. Üstelik beni sevdiğini de biliyorum. Öylesine genç, olaylardan öylesine şaşırmış ki, hiçbir şey anlamıyorum. Ona yardım edebilirim. İçimden bir ses, bu dünyada daha fazla kalmayacağımı söylüyor. Hiç olmazsa o zamana kadar benimle kalsın lütfen...» Fısıltısını duymak için iyice kulak kabarttım. «Bir zamanlar çok sevdiğin annene bir armağanın olsun... gençliğinde tanıdığın, çocukluğunda hastalandığın zaman sana bakan annene... O günleri anımsıyor musun? Eğer o güzel anılarım olmasaydı, kötü günleri asla atlatamazdım...»

Babamın bakışları yumuşamıştı.

«Babamdan intikam almak için babanızı baştan çıkardığımı söyledin biraz önce ama aldanıyorsun. Onu ilk gördüğüm anda âşık oldum. Nasıl sen Cathy'yi sevmekten vazgeçemiyorsan, ben de ondan başkasını düşünemedim. Geçmişime ait hiçbir şeyim kalmadı artık, Chris.» Korkmuş gibiydi sesi. «Foxworth Malikânesinden yalnızca John kaldı.»

«Öyleyse benim ve Bart'ın kim olduğunu biliyor!» Öne uzanıp yüzüklerle bezenmiş elini bacağına koyunca^ babam titredi, «John'un neler bildiğini hiç bilmiyorum. Bütün çocuklarımla kaçtığını düşünüyor. Sanırım Bart'ın soyadının Winslow olduğunu bile bilmiyor... ama o kadar kurnaz bir adam ki, her şeyi de biliyor olabilir. Bu arazinin hepsi babamındı. Yıllardır ailemize ait olan bir yere gelip yerleşmemi sanırım doğal karşılaşmıştır.»

«Arsamı daha ucuz almamı sen mi sağladın?» «Christopher, babamın her yerde toprağı vardı ve şimdi hepsi benim oldu, ama Cathy ile seni geri alabilmek için hepsini vermeye razıyım. Hiç kimse sırrınızı bilmiyor ve ben de ağzımı açmayacağıma söz veririm. Sizi üzmeyeceğim ve utandırmayacağım. N'olur bırakın burda kalayım! Yine anneniz olayım!»

— 195 —

GAZAP TOHUMLARI

«John'a yol ver!»

İçini çekerek başını eğdi büyükannem. «Keşke yol verebil-seydim.»

«Ne demek bu?»

«Anlayamıyor musun?»

«Şantaj mı?»

«Evet. Seninle Cathy hakkında hiçbir şey bilmiyor görünüyor ama ona güvenmiyorum. Gazetecileri peşime düşürmek istemediğim için nerede oturduğumu kimseye söylemeyeceğime yemin etti. Huzur içinde yaşamak için ona bolca para ve güzel bir ev veriyorum.»

«Ama Jory onunla Bart'ı fısıldaşırken görmüş. Sanırım John Amos bizim kim olduğumuzu biliyor.»

«Ama hiçbir şey yapmaz,» diye bağırdı büyükannem. «Onunla konuşurum. Susması için para veririm.»

Babam ayağa kalktı. Elini usulca annesinin başına değdirdi ve suçlu bakışlarla geri çekti. «Pekâlâ John'la konuşup Bart'ı rahat bırakmasını söyle. Gerçekten büyükannesi olduğunu sakın Bart'a söyleme. Dostluğuna ihtiyaç duyan iyi kalpli bir kadın olarak bilsin yine seni. Bunu yapabilir misin benim için?»

«Elbette.»

«Ve lütfen tekrar peçeni tak. Jory annem olduğunu biliyor ama... Cathy'nin komşuculuk oynamaya başlamayacağını kim garanti edebilir? Eskiden bale dersleri gününü dolduruyordu, şimdi insanlara ihtiyacı var. Çocukluğunda ona en zor gelen şey, annesiyle büyükannesinden başka kimseyi görmeden uzun bir süre kapalı kalmaktı... insanlara daha çok düşkün oldu.»

«Biliyorum ve işlediğim günahlara çok pişmanım. Zamanı geri döndürebilmeyi çok isterdim. Sabah uyanınca yapayalnız bir gün geçireceğimi bildiğim için Bart'ın gelmesini umutla bekliyorum.»

— 196 —

GAZAP TOHUMLARI

Benden önce neler olmuş meğer.

«Sana bir şey soracağım,» dedi büyükannem kısıp sesle. «Onu bir erkeğin... karısını sevdiği gibi mi seviyorsun?»

Babam arkasını dönüp yanıtladı. «Bu seni ilgilendirmez!»

«Ama anlayabilirim. Bart'a sordum ama ne demek istediğimi anlamadı. Aynı yatak odasını paylaştığınızı söyledi yalnızca.»

Öfkeyle annesine döndü. «Ve de aynı yatağı... Tatmin oldun mu şimdi?» Sert adımlarla dönüp dışarı çıktı.

Çok tuhaf, anlaşılmaz... Anlaşılmaz... Annem niçin babamın annesinden nefret ediyor? Ve de büyükannem niçin yatakları, yatak odalarını sorup duruyor?

John Amos'a rapor vermeden eve koştum. Annem bara tutunmuş, o pis tekerlekli iskemleden kalkmaya çalışıyor. İşte tıpkı benim gibi beceriksiz ve hantal. Titreyerek ayakta durmayı başardı. Yüzü solmuştu ve saçları altın gibi parlıyordu. Cehennem kadar sıcak, akan lavlar gibi yanan, erimiş altın sanki.

«Bart, sen misin?» diye seslendi. «Niçin öyle bakıyorsun bana? Düşeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Her gün biraz daha güçleniyorum. Gel biraz konuşalım seninle. Seni görmediğim zamanlar neler yapıyorsun anlat bana. Hayali oyunlarını öğret bana da. Senin yaşındayken ben de hayal kurmaya bayılırdım. Dünyanın

en ünlü balerini olacağımı düşlerdim ama şimdi bunun hiç de önemli olmadığını öğrendim. Sevdiklerini mutlu etmek bir insan için en önemli şey olmalı... Seni mutlu görmek istiyorum, Bart.»

Öz babamı 'baştan çıkarıp' aynı zamanda kaynanası olan zavallı büyükannemden çaldığı için ondan nefret ediyorum. Demek sonra da Chris'in ağabeyi olan Dr. Paul Sheffield ile evlenmiş. Bunca zaman beni ihmal ettikten sonra, şimdi yaranmaya çalışıyor. Artık çok geç! Onu yere itip kemiklerini kırmak geçiyor içimden. Bütün kocalarını aldatmış! Ama aklımdan geçenlerin hiçbirini söyleyemedim. Bacaklarım titreyince, beynimin içinde sessiz çılgınlıklarla yere çöktüm. Kötü, günahkâr kadın! Malcolm'un annesi gibi ergeç o da sevgiliyle kaçacak! Bütün anneler gibi...

Niçin büyükannem bana kendimi tanıtmadı? Niçin sır olarak saklandı? Gerçek bir büyükanneye ihtiyacım olduğunu bilmiyor mu? Hatta öz babam hakkında bile yalan söyledi! Yalnızca John Amos doğruyu söylüyor bana.

«Bart neyin var?»

Korkmuştu annem. Şimdiye dek bana söylediklerinin tümü yalandı. John Amos'dan başka güveneceğim kimse yoktu. İhtiyar, garip bir adamdı ama dünyayı düzeltmek için elinden geleni yapıyordu.

«Bart, neyin var? Bana anlatmaz mısın?»

Gözlerimi yüzüne diktim. Sarı saçları erkekleri mahveden kaplanlar gibiydi. Bütün erkeklere ıstırap çektiymişti. Her şey onun suçuydu. Öz babamı büyükannemden çalıp 'baştan çıkarmıştı.'

«Bart, yerde sürünme. Doğru dürüst yürü. Sen hayvan değilsin.»

Başımı arkaya atıp haykırdım. İçime dolan öfke ve nefreti uludum. Bana anne olarak bu kadını seçmesi Tanrı'nın yaptığı bir haksızlıktı. Öz babamın yanarak ölmesi de haksızlıktı. Bir şeyler yapıp düzeltmeliydim.

«Bart, lütfen derdini anlat bana.»

Tutunduğu bardan ayrılıp bana doğru birkaç adım attı. Sarılmak istercesine uzatmıştı kollarını. Bir daha asla bana dokunmasına izin veremem!

«Senden nefret ediyorum!» diye haykırdım ayağa fırlayıp gerilerken. «Dilerim bir daha asla yürüyemezsin! Düşüp ölürsün! Sen de, Cindy de yangında ölürsünüz!»

Beynim boşalıp belim ağrıyana kadar koştum. Apple'in ahırına girip samanların altına gizlediğim Malcolm'un anı defterini ortaya çıkardım. Güzel kadınlardan ne kadar nefret ediyordu. Çirkinleri hiç görmüyordu anlaşılan. Gözlerimi boşluğa dikip düşündüm. Alicia ne kadar güzel bir ad... Acaba niçin Alicia'yı Olivia' dan daha çok seviyordu? Acaba elli beş yaşındaki babasıyla evlendiği zaman yalnızca on altısında olduğu için mi?

Öpmek istediği zaman Alicia onu tokatlamıştı. Belki de Malcolm ba"bası kadar iyi öpmesini bilmiyordu. Defteri okudukça Malcolm'un kendini kadınlara sevdirmek dışında her konuda nasıl başarılı olduğunu öğreniyordum. Yani ben de Malcolm'a çok benzediğim için kadınları rahat bırakmam yerinde olurdu.

Kadınlara acaba niçin C harfiyle başlayan isimleri çok severler? Catherine, Corrine, Carrie, Cindy... dünya. C'harfiyle kaplanmış sanki. Keşke büyükannemi eskisi gibi sevebilsem. Artık gerçek büyükannem olduğunu öğrendiğim için pek zevk almıyorum. Ama bana bunu kendisi söylemeliydi. John Amos'un uyardığı gibi, yalancı, düzenbaz, içten pazarlıklı bir dişiydi o da.

Burnuma Apple'in kokusu geliyor. Islak burnunu elime sürüşünü anımsayıp ağlamaya başladım. Ölmek ve ona kavuşmak istiyorum ama Apple beni özlemeli. Bunu yapmaya zorladı beni. Ben ıstırap çekerken, o çekmedi. Bana aitti ama büyükannemin su ve yemek vermesine izin verdi. Clover de ölmüştü artık. Boğulup ağacın kovuğuna tıklıyordu. Ne kadar kötüyüm.

Kötülüklerimi düşünmek uykumu getirdi. Beni seven Apple'i gördüm düşümde. Uyandığında hava kararmıştı ve John Amos sırtarak bakıyordu bana. «Merhaba Bart, Apple'in ahırında kendini yalnız mı hissediyorsun?»

«Malcolm bunca parayı nasıl kazandı, John Amos?» diye sordum. Bıyıklarına takılan samanların konuşurken düşüp düşmeyeceğini merak ediyordum.

«Kendisini durdurmak isteyenlerden daha akıllıca davranarak.»

«Niçin durduracaklardı?» Samanlar düşmemişti.

«İstedliğini elde etmesine engel olmak için.»

«Ne istiyordu?»

«Kendisinde olmayan her şeyi isterdi. Başkalarına ait olan bir şeyi elde etmek için azimli ve acımasız olmak zorundasın.»

«Her şeyi mi?»

«Her şeyi,» diye yineledi. Eğilip gözlerime baktı. «Yoluna çıkanları ezmekten çekinmemelisin. Akrabaların bile olsa. Sen onlara engel olmazsan, onlar sana olurlar. Kişiliğini lime lime etmekte olan doktorun ergeç seni tımarhaneye kapatacağını biliyorsun, değil mi? Annenle baban başlarına dert olan küçük bir çocuktan kurtulmak için bu yolu seçtiler anlaşılan.»

Bebek gibi gözlerim doldu.

John Amos homurdandı. «Kadınlar gibi ağlayıp zayıflık gösterme. Büyük-büyükbaban Malcolm gibi sert ve güçlü ol.» Duraklayıp beni baştan aşağıya süzdü. «Evet, ondan bir şeyler almışsın. Bu yolda yürürsen, en az Malcolm kadar güçlü olacaksın.»

«Nerelerdeydin, Bart?» diye bağırdı Emma. Temiz olsam bile tiksiniymiş gibi bakardı bana. «Senin kadar çabuk üstünü kirleten bir çocuk daha görmedim. Şu gömleğine, şortuna, ellerine bak! Kir içindesin. Çamurların içinde mi yuvarlanıyorsun?»

Yanıtlamadan doğrucu banyoya gittim.

Annem yatak odasındaki yazı masasının başın^ aydı. «Bart, nerede olduğunu merak ettim. Saatlerdir ortalıkta yoksun...»

İşime burnunu sokmasa daha iyi.

«Bart, cevap ver.»

«Dışarda.»

«Biliyorum. Dışarda nerde?»

«Duvarın orda.»

«Ne yapıyordun orada?»

«Kazıyordum.»

«Niçin?»

«Solucan.»

«Solucanı ne yapacaksın?»

«Balığa gideceğim.»

Annem içini çekti. «Balık tutmak için çok geç ve yalnız başına gitmenden hoşlanmadığımı biliyorsun. Sor bakalım babana, seni cumartesi günü balığa götürür mü.»

«Götürmez.»

«Neden bu kadar eminsin?»

«Çünkü hiç vakti olmaz.»

«Vakit bulacaktır.» .

«Hayır, hiç vakti olmadı, olmayacak da.»

Yine içini çekti. «Bart, biraz anlayışlı ol. Bir doktor o. Bir sürü hastası var. Hastalarından uzak kalmasını istemezsin değil mi?»

Bana ne. Balığa çıkmayı yeğlerim. Dünyada gereğinden çok insan var zaten... özeHikle de kadınlar çok. Koşup yüzümü kucağına gömdüm. «Anne, lütfen çabuk iyileş ve beni balığa SEN götür. Artık dans etmeyeceğine göre, babamın vakit bulamadığı işleri yapabilirsin. Jory ile dans ederek geçirdiğin vakti benimle geçirebilirsin. Anneciğim çok üzgünüm,» diye çıkırdım. «Aslında senden nefret etmiyorum. Düşüp ölmeni de istemiyorum. Bazen içimden kötülük yapmak geliyor ve kendime engel olamıyorum. Anne, lütfen söylediklerim için benden nefret etme.»

Yumuşacık elleriyle saçlarımı okşayıp düzeltmeye çalıştı. Saç fırçalarıyla spreyle işe yaramadığına göre elleri mi düzelterek saçlarımı? Yüzümü kucağına gömmüş dururken, bunu duysa John Amos'un ne kadar kızacağını düşündüm. Annemden nefret ettiğimi haykırdığımı ona söylediğim zaman sevinmiş ve Malcolm gibi konuştuğum için bana gülümsemişti. «Ama bunu yapmamalıydın, Bart,» demişti aklıma biraz daha karıştırarak. «Daha kurnazca davranmalısın. Eğer duygularını anlarsa, bizi yenmek için elinden geleni yapar. Onu şeytandan kurtarmak zorundayız, değil mi?»

Yanaklarımdan süzülen yaşlarla başımı kaldırıp güzel yüzüne baktım. John Amos'un dediğine göre üç kez evlenmişti, ama benimle birlikte olduğu sürece iyi ya da kötü oluşuna aldırmıyordum. İyi bir insan yapabilirim onu. Benden başka bütün erkeklerden uzak kalmasını sağlayabilirim.

Kazanmak için kartlarımı iyi oynayıp John Amos'un dediği gibi kozlarımı teker teker çıkarmalıyım ortaya. Onu da, babamı da kandırıp deli olmadığımı inandırmalıyım. Ama aslında deli değilim, Malcolm gibi olmaya çalışıyorum yalnızca.

«Neler düşünüyorsun, Bart?» dedi annem saçlarımı okşamayı sürdürerek.

«Hiç arkadaşım yok. Yalnızca hayalimde yarattıklarım var. Çevrem de iyi değil. Akraba evliliğinden dolayı kötü yönler almışım. Babamla senin çocuk sahibi olmaya hakkınız yok. Kendi yarattığınız cehennemde yaşamalısınız tek başınıza!»

Şaşkına dönmüştü. Bana yaptığı gibi, onu mutsuz etmek hoşuma gidiyordu. Ama niçin sevinip gülemedim? Niçin odama koşup yatağa uzanıp ağladım?

Hiç kimseye ihtiyacı olmayan bir kişi geldi aklıma sonra: Malcolm. Güçlü olduğunu bilirdi ve karar vermekten kaçınmazdı. Verdiği yanlış kararları bile istediği gibi değiştirip doğru yapabilirdi. Malcolm'un arzularını içimde hissederek homurdana homur-dana koridora çıktım. Melodie ile dans eden Jory yi görünce, doğru annemin odasına gittim. «Elindeki işi bırak!» diye haykırdım. «Melodie ile Jory günaha giriyorlar. Öpüşüyorlar... bebek yapıyorlar!»

Tuşların üzerinde uçan parmakları bir an havada asılı kaldı. «Bart, bebek yapmak için kucaklaşıp öpüşmek yeterli değildir. Jory kibar bir beyefendidir ve dur demesini bilen Melodie gibi masum bir genç kızdan yararlanmaya kalkışmaz.»

Aldırış etmiyordu. Yazdığı o pis kitaptan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Bale yaptığı zamanlar gibi, şimdi de onunla olma şansım yoktu. Benimle oynamaktan daha ilginç şeyler buluyordu sürekli olarak.

Yumruklarımı sıkıp kapıya indirdim. Bir gün gelecek, benim sözümü dinleyecek ve kiminle oynaması gerektiğini anlayacak. Bale dersi verdiği zamanlar, ara sıra boş kaldığı için daha iyi bir anneydi galiba. Artık yazmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

İşte yine daktilosuna temiz bir kâğıt taktı ve yazılı kâğıtlarını koyduğu kutuyu bir köşeye çekmeme dikkat bile etmeden yazmaya başladı. John Amos bunları okumaktan hoşlanır herhalde. Ama önce ben bir göz atmalıyım. Bir sürü kelimeyi anlamak için sürekli sözlük kullanmak zorunda kalsam bile okuyacağım.

«İyi geceler, anne.»

Beni duymadı. Sanki orada yokmuşum gibi işine devam etti.

Hiç kimse Malcolm'a böyle davranamazdı. Ağzından çıkan her sözü yerine getirmek için herkes koşuştururdu. Bir gün ben de Malcolm gibi olacağım.

— 203 —

GAZAP TOHUMLARI

Bir hafta sonra Jory ile annemi oturma odasında gördüm. Sakat bacağını kullanmasına yardım ediyordu.

«Sakın düşmeyi aklına getirme, anne. Hemen yanındayım ve dizlerin titrerse seni tutarım. Biraz gayret edersen, yürüyebilirsin.»

Rahat yürüyemiyordu tabii. Her attığı adım canını acıtır gibiydi. Jory belinden kavramıştı ve kazasız belasız barın sonuna kadar yürümeyi başardı. Jory iskemleyi getirip oturmasına yardım etti. «Her gün biraz daha güçleniyorsun.» «Ama çok zaman alacak bu iş.»

«Çok uzun süre masa başında oturup yazı yazıyorsun. Doktor daha sık ayağa kalkmanı söylemişti...»

Yorgun bir bakışla başını salladı. «Telefon eden kimdi? Niçin benimle görüşmek istemedi?»

Jory gülümseyerek açıkladı. «Büyükanнем Marisha'ydı. Ona mektup yazıp düştüğünü söylemişim. Şimdi senin okulunda ders vermek üzere buraya geliyor. Harika değil mi, anne?»

Annem hiç de sevinmişe benzemiyordu. Bana gelince, o ihtiyar cadıdan nefret ederim!

«Jory, bunu daha önce söylemeliydin bana.» «Sürpriz yapmak istedi sana. Bugün de söylemeyecektim ama habersiz konuklardan hoşlanmadığını biliyorum. Herhalde giyinip süslenip ortalığı toplamak istersin...»

«Yani şu anda evimin içi darmadağın, sen de çirkinsin . demek istiyorsun.»

Nefret ettiğim çekiciliğiyle gülümsedi Jory. «Anne, her zaman güzel olduğunu biliyorsun ama çok zayıf ve çok solgunsun. Daha çok yemek yemeli ve bahçeye çıkmalısın. Ne de olsa büyük romanlar birkaç haftada yazılmaz.»

Daha sonra bahçeye çıktıklarını görüp peşlerine takıldım ve özel yerime gizlenip onları gözetledim. Annemle Jory sırayla

— 204 —

GAZAP TOHUMLARI

Cindy'nin salıncağını itiyorlardı. Kimse bana güvenip pis Cindy' nin salıncağını itmeme izin vermiyordu. Deli doktoru da başarıya ulaşamamıştı. Niçin vazgeçip beni rahat bırakmıyorlar?

«Bale müziğini dinleyip dans edememek bana çok acı geliyor, Jory. Dans etmeyi özlüyor ve bunu bastırmak için daha fazla yazmaya çabalıyorum. Gerçi yazı yazmak bana iyi geliyor ama sanırım Bart bundan hiç hoşlanmıyor. Küçük oğlumu mutlu etme yeteneğim yok galiba.»

«Amaan anne,» dedi Jory. Koyu mavi gözleri endişe ve üzüntüyle biraz daha koyulmuştu. «Ne istediğini bilmeyen küçük bir çocuk o. Beyninde bir gariplik olduğunu biliyorum.»

Ben garip değilim. Baleyi ve aptal peri masallarını her şeyden çok seven onlar garipti asıl. Akli başında kişiler paranın en önemli şey olduğunu bilirler oysa.

«Jory, ona yaklaşmak için elinden geleni yapıyorum. Sevgi gösterdiğim zaman benden kaçıyor. Sonra gelip yüzünü kucağıma gömüyor. Doktor beni hem sevdiğini, hem de nefret ettiğini söylüyor. Davranışları, iyileşmemi güçleştiriyor diyebilirim.»

Yeterince dinlediğime inanıp oradan ayrıldım. Odasına girip birkaç sayfa daha çalmak için uygun bir zaman. John Amos'un okuyup geri verdiklerini gömleğimin içine gizlemişim. Onları yerine bırakıp yeni yazdıklarını aldım.

Çalılıarın arasındaki küçük yeşil mağarama gizlenip okumaya başladım. Sadık köleleri salıncağını iterlerken Cindy neşeyle kıkırdıyordu. Bana bir fırsat verseler, öylesine hızlı iterim ki salıncağı, pis Cindy duvarı aşip yan bahçedeki yüzme havuzuna düşer. Üstelik o havuz hiçbir zaman doldurulmaz.

Annemin kitabını okumak çok ilginçti. Bölümlerden birine «Servete Giden Yol» adını vermişti. O küçük kız gerçekten annem mi? Acaba gerçekten iki erkek kardeşi ve bir kız kardeşiyle bir odada kilitli yaşamış mıydı?

— 205 —

GAZAP TOHUMLARI

Hava kararıp sis basıncaya kadar okudum. Eve giderken, kitaptaki başka bir başlık aklıma takılmıştı: «Çatı». Bir şeyler saklamak için harika bir yer herhalde. Babamın dudaklarını öpen, ona güzel hemşirelerinden birini tavlayıp tavlamadığını sorup takılan anneme baktım. «Yirmi yaşlarında filan güzel sarışın biri yok mu?»

«Sadakatimle böyle alay etmesen, sevineceğim, Cathy. Her şeyimle sana bağlıyım, çünkü çılgınca bir aşkla seviyorum seni.» «Çılgınca mı?»

«Evet. Ve sen aynı duygularla karşılık vermeyince, üzülüyorum. Sana ihtiyacım var, Cathy. Yazdığın kitabın aramıza girmesine izin verme.» «Anlamıyorum.»

«Anlıyorsun! Geçmişimiz canlanıyor. Yazarken o günleri yaşıyorsun. Kapıdan sana bakınca, gözyaşlarının kâğıtları ıslattığını görüyorum. Kahkahalarla gülüşünü ya da Cory ve Carrie'nin sözlerini yüksek sesle yinelediğini duyuyorum. Yazmakla kalmayıp anılarını yaşıyorsun.»

Annem başını eğince, saçları yüzünü örttü. «Evet, haklısın. Masanın başına oturup o günleri yaşıyorum. Loş tavan arasını görüyor, gök gürültüsünden daha ürkütücü olan sessizliği işitiyorum. Çok iyi tanıdığım yalnızlık benliğimi öylesine kaplıyor ki, nerede olduğumu şaşıırıyorum. Çevreme bakınca pencerelerin niçin örtülü olmadıklarını merak ediyor, büyükannenin ne zaman gelip bizi açık perdelerle yakalayacağını düşünüyorum. Bazen kapının önünde durup beni izleyen Bart'a takılıyor gözlerim ve önce onu Cory sanıyorum ama kara saçları, kahverengi gözleri yabancı geliyor. Cindy'ye bakarken en az Carrie kadar büyümüş olması gerektiğini düşünüyorum. Aklım karmakarışık, geçmişle bugünü birbirinden ayıramıyorum.»

«Cathy... bundan vazgeçmelisin.» Babamın sesi endişeliydi.

— 206 —

GAZAP TOHUMLARI

Evet baba evet... vazgeçir annemi.

Hıçkırarak kollarına atılınca, babam onu göğsüne bastırıp kulağına duyamadığım aşk sözleri fısıldamaya başladı. Büyükannemin evinden pek uzak olmayan Aşıklar Sokağında gözetlediğim günahkâr çiftlere benziyorlardı.

«Çocuklar büyüyüp evleninceye dek ara veremez misin bu kitabı yazmaya?»

«Hayır!» Sesi ıstırap doluydu. «Beynimde kaynıyor bu öykü. Bazı annelerin nasıl kişiler olduklarını herkese anlatmak zorundayım. İçimden bir ses, kitap yazılıp basıldıktan sonra, ona duyduğum nefretten kurtulacağımı söylüyor!»

Ona sarılan babamın boşluğa dikilmiş mavi gözlerinde acı bir bakış vardı.

Tek başıma oyun oynamak için bahçeye çıktım. Jory'nin cadı büyükannesi geliyordu. Onu bir daha görmek istemiyordum ve annemin de istemediğini biliyordum. Cadının yanında hep tedirgin olur ve dikkatli davranırdı.

«Bart hayatım,» diye seslendi büyükannem duvarın öbür tarafından. «Bütün gün seni bekledim. Gelmeyince endişelenip üzülüyorum. Hayatım, öyle tek başına suratını asıp oturma. Seni mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazır olduğumu hiç aklımdan çıkarma.»

Hızla koşup duvara tırmadım ve kolayca aşağıya inmem için getirdiği merdiveni kullandım. Kendisi de bu merdivene tırmanıp bizi gözetliyordu.

«Merdiveni hep burda bırakacağım,» diye fısıldadı peçesini kaldırıp yüzümü öpücüklere boğarken. «Yere düşüp canını acıtmayı istemiyorum. Seni çok seviyorum, Bart. Sana baktıkça, seni görebilseydi, babanın ne denli gururlanacağını düşünüyorum. Yakışıklı, zeki oğluyla gururlanacaktı tabii...»

— 207 —

GAZAP TOHUMLARI

Yakışıklı mı? Zeki mi? Hiç de böyle olduğumu bilmiyordum. Harika bir çocuk olduğumu söylemesi hoşuma gitti. En az Jory kadar yakışıklı ve yetenekli olduğuma inanabilirdim. Tam istediğim gibi bir büyükannem vardı. Benden başka kimseyi sevmeyen bir büyükanne. Belki John Amos onun hakkında yanıliyordu.

Kucağına yerleştim ve bana pasta, dondurma yedirip bir bardak süt içirdi. Lavanta kokusunu içime çekerek başımı göğsüne yasladım. «Corrine de lavanta kullanırdı,» diye mırıldandım baş parmağımı emerek. «Bana ninni söyle... annemin Cindy'ye söylediği ninnileri kimse sana söylemedi...»

«Ninni yavrum, güzel uyu...»

Garip. Büyükannem ninni söylerken, iki yaşındayken annemin kucağında tıpkı şimdiki gibi oturmuş, aynı ninniye söylemesini dinlediğimi anımsadım.

«Uyan hayatım,» dedi büyükannem usulca yüzümü okşayarak. «Eve gitme zamanın geldi. Annenle baban merak eder. Zaten şimdiye kadar çok sıkıntı çektiler, bir de senin için endişelenmesinler.»

John Amos dediklerini duymuştu. Sulanmış, soluk mavi gözlerinden okumuştum bunu. Büyükannemi, annemi, babamı, Jory'yi ve Cindy'yi sevmiyordu. Daha doğrusu Malcolm Fox-worth ile benden başka kimseyi sevmiyordu.

«Büyükanne,» diye fısıldadım, dudaklarımın kıpırdadığını John Amos'un dudaklarımı görmemesi için başımı gizleyerek. «Annemle babam için üzüldüğünü sakın John Amos duymasın. Onların şefkate ihtiyaçları olmadığını söyledi dün.» Büyükannemin titrediğini hissettim.

«Şey... şefkat ne demek?»

Bana biraz daha sıkı sarıldı. «Başkalarının dertlerini anlayınca duyulan bir histir. Yardım etmek istersin ama elinden hiçbir şey gelmez.»

— 208 —

GAZAP TOHUMLARI

«Öyleyse şefkatin ne yararı var?»

«Pek yararı yoktur. Başkalarının dertlerine üzülecek kadar insancıl bir yanın olduğunu anlatmaya yarar. Bazen de çözüm bulmak için insanın harekete geçmesini sağlar.»

İkinci gölgelerine doğru usulca yürürken, John Amos yanı başımda bitiverdi. «Kendi kendilerine yardım edenlere Tanrı yardımcı olur, Bart, sakın bunu unutma.» Okuması için verdiğim kâğıtları bana uzattı. «Bunları bulduğun gibi bırak. Sakın kirlletme. Yeni yazdıklarını da getir bana. Hepsini okuyunca dertlerine bir çözüm bulabilirsin. Yazdığı kitap bunun yolunu gösteriyor sana. Sana bunu öğretmek için yazdığını anlamıyor musun yoksa?»

Havva'dan Beri

Mezarlarda yabancı otların büyüdüğü Greenglenna, Güney Carolina'dan geliyordu ve her an başımı kaldırıp çirkin yüzünü görecekmışim gibi bir duygu vardı içimde. Benim büyükannem ondan bin kat daha iyiydi. Bazen yüzüne peçesini örtmüyor, beni sevindirmek için makyaj yapıyor ve güzel bir elbise giyiyordu, ama asla John Amos'un kendisini böyle görmesine izin vermiyordu. Yalnızca benim için güzelleşiyordu.

«Bart lütfen, John Amos'dan uzak dur.»

Dostluğumuzdan büyükannemin hoşlanmayacağını söylemişti zaten bana John Amos.

«Peki efendim, zaten onunla iyi anlaşıyor muyum?»

«Buna sevindim. O son derece acımasız, kalpsiz, kötü bir insandır Bart.»

«Evet, efendim. Kadınları da pek sevmiyor.»

«Kendisi mi söyledi sana?»

«Tabii. Çok yalnız olduğunu, bazen onunla günlerce konuşmadığınızı, kendisini çok aşağı gördüğünüzü de söyledi.»

«John'dan uzak dur ama sık sık beni görmeye gel, Bart. Senden başka kimsem yok şimdi.» Yanına oturmamı işaret ederek kanepenin yumuşak yastıklarını düzeltti. John Amos kente indiği zamanlar rahat koltuklarda oturuyordu.

— 210 —

GAZAP TOHUMLARI

«San Francisco'da ne yapıyor?» diye sordum. Sık sık gidiyordu oraya.

Kaşlarını çatarak beni kucakladı. «John yaşlı bir adamdır, ama hâlâ iştahı yerindedir.»

«Ne yemeyi seviyor?» diye sordum merakla. Yumuşak tavuk etini bile takma dişleriyle güçlükle çiğneyen adamın iştahı ilgimi çekmişti.

Büyükannem gülümseyerek saçlarını öptü. «Annen nasıl? Yürüyebiliyor mu artık?»

Konuyu değiştirmiş ve John Amos'un ne yediğini söylememi bana. «Biraz biraz düzeldiğini söylüyor babama. Evden baston kullanarak dolaşıyor ama babamın bunu öğrenmesini istemiyor.»

«Niçin?»

«Bilmem. Yalnızca yazı yazmak ve Cindy ile oynamak hoşuna gidiyor. Kitap yazmak galiba bale yapmak kadar heyecan veriyor ona... bazen çok üzüntülü görünüyor.»

«Yaa... vazgeçeceğini ummuştum,» diye mırıldandı büyükannem.

Ben de öyle. Ama vazgeçeceğe benzemiyordu. «Jory'nin büyükannesi çok yakında gelecek. Eğer bizim evde kalmaya karar verirse, belki ben evden kaçırım.»

Yine yalnızca «Yaa...» dedi. Sanki haberlerimden dili tutulmuştu. «Üzülme büyükanne, seni sevdiğim gibi sevmiyorum onu.»

Midem pasta ve dondurmayla dplu olarak öğle yemeği için eve döndüm. Pastalardan nefret etmeye başlıyordum. Annem aynanın önünde bara tutunmuş, bacaklarını çalıştırıyordu, ona görünmeden bir iskemlenin arkasına gizlendim.

«İskemlenin arkasına saklanan sen misin, Bart?»

— 211 —

GAZAP TOHUMLARI

«Hayır efeem, Henry Lee Jones'um ben...»

«Öyle mi? Uzun zamandır Henry Lee'yi arıyordum ben de. Sonunda geldiğinize sevindim Henry Lee...»

Kıkırdamaya başladım. Küçükken annemle oynardık bu oyunu. «Anne, bugün beni balığa götürür müsün?»

«Çok üzgünüm ama yapacak bir sürü işim var. Belki yarın...»

Yarın... Her zaman yarına erteleniyor...

Karanlık bir köşeye çekilip kimsenin beni göremeyeceği kadar ufalmaya çalıştım. Ara sıra annemin tekerlekli iskemlesini evin içinde izlerken, Malcolm'un en güçlü olduğu zamanlardaki gibi sırtımı kamburiaştırıp

ihhtیارlamaya çabalayarak düşüncelere dalıyordum. Gece gündüz anneme bakıp John Amos'un dediğı kadar kötü bir kadın olup olmadığını merak ediyordum.

«Bart, ne yapıyorsun burda?» Jory her saklandığım yeri bulurdu zaten. «Eskiden birlikte eğlenirdik. Benimle konuşurdun. Artık kimseyle konuşmuyorsun.»

Oysa büyükannemle, John Amos'la konuşuyordum. Benim kadar hantal hareketlerle yürümeye çabalayan anneme bakmak için arkamı dönerken, dudaklarımı tıpkı John Amos gibi kıvrıp pis pis sırttım.

Jory uzaklaşıp gitti. Malcolm rolünü oynamaktan başka, nasıl eğleneceğimi bilmiyorum doğrusu. Annem gerçekten günahkâr mı? Annemin öz babam konusunda yalan söylediğine inanmayan Jory ile nasıl konuşabilirim ki? O hâlâ Dr. Paul'ün babam olduğuna inanıyor ama ben gerçeğı biliyorum.

Akşam yemeğinde annem, babam ve Jory şakalaşıp gülü-şürlerken, gözlerimi öfkeyle sarı masa örtüsüne dikmiş otuyordum. Niçin babam haftada en az bir kez sarı örtü kullanılması için ısrar ediyordu? Niye sürekli olarak anneme bağışlayıp unutmayı öğrenmesi gerektiğini yineliyordu?

— 212 —

GAZAP TOHUMLARI

Sonra Jory'nin sözlerine kulak verdim.

«Anne, bu akşam Melodie ile buluşup sinemaya gideceğiz. Sonra içki servisi olmayan bir yerde yemek yiyeceğiz. İyi geceler derken, onu öpsem doğru olur mu?»

«Çok önemli bir sorun,» dedi annem gülerek. «Evet, onu öpüp harika bir gece geçirdiğini söyle... hepsi bu kadar.»

«Peki, sevgili anneciğim,» diye güldü Jory. «Dersimi ezberledim. Melodie tatlı, cici, masum bir kızdır. Ondan yararlanmaya kalkışmamalıyım.» Yerinden kalkarken, sordu. «Kitap nasıl gidiyor?»

Saçma bir soru. Uyanık olduğu her dakika kitabıyla ilgilendiğini söylemişti annem biraz önce. Babam da geceleri sık sık ışığı açıp aklına gelenleri not etmesinden yakınıyordu. Bana gelince, bundan sonra yazacaklarını merakla bekliyordum. Bazen yazdık-) farını uydurduğunu düşünüyordum. Olayların hiçbirini başından geçmemiştir ve tıpkı benim gibi düşlerini kâğıda aktarıyordu.

«Jory, yazılarımı sen mi karıştırdın? Bazı bölümleri bulamıyorum,» diye seslendi annem.

«Aman anne, iznin olmadan bir tek satır okumayacağımı bilirsin. Yoksa izin veriyor musun?»

«Biraz daha büyüyünce kitabımı okuman için ben ısrar edeceğim,» diye güldü annem. «Yazdıkça aklıma yeni konular geliyor. Belki de iki cilt olur.»

«Nereden buluyorsun bu fikirleri, anne?»

Eğilip yanınıda duran defteri eline aldı. «Bir bölümü burdan geliyor, bazısı da belleğimden. Bak, on iki yaşındayken el yazım ne kadar kötüymüş. Büyüdükçe düzelmiş.»

Jory defteri elinden kapıp pencereye yaklaştı ve birkaç satır okuyup geri verdi. «Bazı sözcükleri yanlış yazmışsın, anne,» diye şakalaştı gülerek.

- 213 —

GAZAP TOHUMLARI

Anne oğul değil, sanki iki arkadaşları ve ben bu dostluklardan nefret ediyordum. Daktilo etmeden önce çizgili kâğıda sürekli yazmasından nefret ediyordum. Kalemlerinden, silgilerinden, sözlüklerinden nefret ediyordum. Artık benimle ilgilenen ne bir annem, ne de bir babam vardı. Asla gerçek bir babam olmamıştı. Kimsem yoktu, evcil bir hayvanım bile...

Yazın .sonu geliyordu. Kemiklerim ihtiyar bir adaminkiler gibi sertleşmişti. Gitgide zeki ve alaycı oluyordum. Malcolm'un defterine yazdığı gibi hiçbir şeyden zevk almaz olmuştum. Sahip olmadan önce çok seveceğimi sandığım oyuncaklar bile hoşuma gitmiyordu. Hatta büyükannemin evi bile eskisi kadar büyük ve güzel görünmüyordu gözüme.

Apple'in ahırını Malcolm'un anı defterini okumak için kullanıyordum yalnızca. Samanların üstüne yatıp John Amos'un istediğı gibi her gün on sayfa okumaya zorladım kendimi.

Yirmi sekiz yaşındayken, bir gün eve gelip dul babamın tekrar evlendiğini haber aldığım günü çok iyi anımsıyorum. Daha sonra on altısında olduğunu öğrendiğim gelinine bakakaldım. Bu kadar genç ve güzel bir kızın onunla parası için evlendiğinden emindim.

Benim karım Olivia'ya kimse güzel diyemezdi ama kendine göre bazı meziyetleri vardı ve babası çok zengindi. Bana iki oğul doğurduktan sonra artık çekici bir kadın gibi gelmediğini farkettilim. On altı yaşındaki üvey annem Alicia ile kıyaslanınca, iç sıkıcı bir kadındı...

Bu aşk öyküsünü daha önce de okumuştum, demek ki, yerimi şaşırmışım. Bazen defteri rasgele açıp okumak da hoşuma gidiyordu. Kadınlardan nefret ettiğine göre, onları öpmek için çabalaması garibime gitmişti.

— 214 —

GAZAP TOHUMLARI

Alicia'nın ilk çocuğı doğacağı zaman, kız olması için dua ettilim, ama ne yazık ki, babamın servetini benimle paylaşmak için abalayacak bir oğlan dünyaya geldi. Büyük kuğı yatakta oğluyla birlikte yatışlarına bakarken, ikisinden de nefret ettiğimi anımsıyorum.

Oğluyla gururlanarak bana gülümseyince, «Sevgili üvey anneciğim, oğlun asla babamın mirasına konacak kadar uzun yaşamayacak. Bunu önlemek için elimden geleni yapacağım,» dedim sertçe.

Beni öylesine rahatsız ediyordu ki, içten pazarlıklı, güzel yüzünü tokatlayabilirdim. «Babanın parasını istemiyorum, Malcolm. Oğlumda istemeyecek. Oğlum başkalarının servetleri peşinde koşmak yerine, alınının teriyle para kazanacak, insanlık için gerekli olan ve senin hiç tanımadığın değerleri öğreteceğim ona.»

Nelerden söz ediyordu acaba bu kadın? Bu değerler neydi? Satış fiyatları mı? Tekrar okumaya başladım. Aradan on beş yıl geçmişti.

Kızım Corrine beş yaşındayken beni terkeden anneme gitgide benzeyerek büyüyor. Yakın bir gelecekte erkekleri baştan çıkaracak güzel göğüslerinden alamıyorum gözlerimi. Bir keresinde kendisini gözetlediğimi farketti ve yanakları kızardı. Hoşuma gitti bu davranışı. Hiç olmazsa utangaç bir kızdı. «Corrine, söz ver bana. Baban ihtiyarlayıp hastalanınca, evlenip onu yalnız bırakmayacaksın. Beni asla terketmeyeceğine yemin et.»

Bu isteğime karşı gelirse, cezalandırmak için tavanara-sına kapatacağımdan korkarak yüzü soldu. «Benden ayrılmayacağına söz verersen, son kuruşuma kadar tüm servetimi sana bırakırım.»

— 215 —

GAZAP TOHUMLARI

«Ama baba,» dedi üzüntüyle başını eğerek, «Evlenip çocuk sahibi olmak istiyorum ben.»

Beni sevdiğine yemin ediyordu ama ilk fırsatta terke-dip gideceğini söylüyordu bakışları. Hayatına hiçbir erkeğin karışmaması için özen göstermeliyim. Oğlanlarla arkadaşlığa izin verilmeyen, sıkı disiplinli bir kız okuluna göndereceğim onu.

Deferi saklayıp evin yolunu tuttum. Bence Malcolm asla Olivia ile evlenip çocuk sahibi olmamalıydı. Ama o zaman da ben büyükannemi tanıyamazdım. Gerçi bana ihanet eden bir yalancıydı ama eskisi gibi sevmek istiyordum onu.

Başka bir gün yine ahırda Malcolm'un defterini okuyordum. Artık ellisine gelmişti ve düzenli yazmıyordu.

Kızımın genç üvey kardeşim arasında yasak bir ilişki olduğunu sanıyorum. Onları birbirlerine dokunurken ya da bakışırken yakalamaya çalıştım ama ikisi de çok zeki ve kurnaz. Olivia kuşkuvarımın asılsız olduğunu, Corrine'in asla üvey amcasına karşı birtakım duygular beslemeyeceğini söylüyor, ama o da hemcinsleri gibi yalancı bir kadın. Delikanlıyı eve almamız için beni kandırdığı güne lanet ediyorum. Belki yaşamımın en büyük hatasını yaptım.

Demek Malcolm da bazı hatalar yapmış ama yalnızca aile bireylerine karşı. Acaba niçin oğullarının müzisyen olmasını ya da kızının evlenmesini istememiş? Eğer ben Malcolm olsaydım, o kızıdan kurtulmak için can atardım. Tıpkı Cindy'nin ortalıktan yok olması için her gün dua ettiğim gibi...

Anı defterini yere fırlatıp üstünü samanla örttüm. Para ve güç kazanmanın yollarını açıklamasını istiyordum. İki oğlu, kızı,

— 216 —

GAZAP TOHUMLARI

karısı ve genç üvey kardeşinin başına ne büyük dertler açtığından başka şeylerden söz etmiyordu.

«Merhaba, hayatım,» diye bağırdı büyükannem beni görünce. «Nereledeydin? Annenin dizi nasıl?»

«Kötü. Doktorlar bir daha dans edemeyeceğini söylüyorlar.»

«Yaa, ne kötü. Çok üzüldüm.»

«Ben çok sevindim. Artık babamla vals bile yapamayacak. Bizim girmemize izin vermedikleri büyük salonda babamla sık sık vals yaparlardı.»

Üzgün görünüyordu büyükannem ama niçin? «Annem seni sevmiyor ki, büyükanne.»

«Benim burda olduğumu bilmediğine göre, bunu nasıl söyleyebilirsin?» diye sordu.

«Bazen tıpkı onun gibi konuşuyorsun.»

«Onu bir daha sahnede göremeyeceğim için çok üzüldüm. O kadar yetenekli bir balerindi ki, dans ederken müziğin bir parçası olurdu. Annen dans etmek için yaratılmış, Bart. Kendini bomboş hisseceğinden eminim.»

«Yoo, hayır,» dedim çabucak. «Bütün gün daktilosunun başından kalkmıyor. Başka bir şeye ihtiyacı yok. Özellikle yağmur yağarken, babamla saatlerce yatakta yatıp dağlardaki eski büyük evden, her gün gri elbiseler giyen ihtiyar büyükanneden söz edip duruyorlar. Dolaba saklanıp onları dinlerken, aptal bir peri masalı gibi geliyor bunlar bana.»

Şaşırmış gibi görünüyordu. «Annenle babanı gözetliyor musun, Bart? Doğru değil bu. Herkesin gizliliğe ihtiyacı vardır.»

Bazı bazı kendisini de gözetlediğimi söyledim gülümseyerek.

Mavi gözleri irileşti ve uzun bir süre dikkatle yüzüme baktı. «Şaka yapıyorsun, değil mi? Babanın seni iyi terbiye ettiğinden

— 217 —

GAZAP TOHUMLARI

eminim. Eğer başkalarının seni sayıp sevmelerini istiyorsan, sana nasıl davranmalarını istersen, onlara da öyle davranmak zorundasın. Seni gözetlemem hoşuna gider mi?»

«HAYIR!» diye haykırdım.

Başka bir gün yine kır saçlı ihtiyar doktorun muayenehanesine gittim. Gözlerimi kapatıp kanepeye uzanmamı istiyordu hep. Arkamda oturup soru sormak hoşuna gidiyordu.

«Bugün Bart Sheffield misin, yoksa Malcolm mu?»

Yanıtlamadım.

«Malcolm'un soyadı nedir?»

Doktoru ilgilendirmez ki.

«Annenin dans edememesi konusunda neler hissediyorsun?»

«Memnunum.»

Şaşırtmıştım onu. Gözlerimi aralayıp bakınca, yüzü kıpkırmızı, hızla bir şeyler yazdığını gördüm. Biraz daha şaşırtmak eğlenceli olacaktı. «Jory'nin düşüp iki dizini birden sakatlamasını isterdim. O zaman ondan daha hızlı koşabileceğim ve her şeyi daha iyi yapabileceğim. Bir yere girince herkes ona değil, bana bakacak.»

Konuşmayı sürdürmemi bekledi bir süre, sonra alçak sesle yanıtladı. «Seni anlıyorum, Bart. Annenle babanın Jory'yi senden daha çok sevdiklerine inanıyorsun.»

Öfkeye kapıldım. «Hayır, en çok beni seviyor annem, ama ben dans edemiyorum. Bale yaptığı için Jory'ye gülüp, bana kaşlarını çatıyor. Eskiden büyüyünce doktor olmak isterdim ama artık istemiyorum. Çünkü öz babam bana anlattıkları gibi bir doktor değil, avukatmış.»

«Bunu nereden biliyorsun?»

Onu ilgilendirmedeği için açıklamayacağım. Bana John

— 218 —

GAZAP TOHUMLARI

Amos anlatmıştı, büyükannemin de babama açıkladığını duymuştum. Avukatlar çok zeki adamlardı; demek ki, ben de zeki olacağım. Bale yapanların beyinleri/değil, bacakları güçlü olur.

«Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı, Bart?»

«Vaaaar!» Kanepeden fırlayıp mektup açacağını kaptım. «Dün gece dolunay vardı.ve pencereden bakınca beni çağırdığını duydum. Ulumak geçti içimden. Kanın tadını almak istedim. Deliler gibi ormana dalıp dağlara kadar koştum. Karanlığın içinde upuzun altın rengi saçlı, güzel bir kadın çıktı karşıma.»

«Sonra ne oldu?» diye sordu doktor, ben duraklayınca.

«Onu öldürüp yedim.»

Hızla not alırken, daha küçük hastaları için bulundurduğu lolipoplardan bir avuç aldım. Büyükannemin de en az bir tane isteyeceğini düşünerek altı tane daha attım cebime.

Eve varınca, doğruca Apple'in ahırına gidip Malcolm'un defterini buldum. Bir noktayı öğrenmek zorundaydım: Nefret ettiği kadınlara koşmasının nedenini...

Yine sonbahar geldi ve ağaçlar renk değiştirdi. Atını ustalıkla ormana doğru süren Alicia'yı izledim. Çevrenin güzelliğine öylesine dalmıştı ki, atının nal seslerine dikkat etmedi. Sık ağaçların arasına girince, bir an onu gözden kaybettim. Çocukluğumda yüzdüğüm göle gideceği geldi aklıma. Kış gelip sular buz kesmeden önce, son kez yüzecekti herhalde.

Kirazlı lolipopları çok severim. Dilim kan kırmızısı olana dek yaladım. Anlaşılan Malcolm daha sonra para kazanmaya başlıyordu; çünkü sayfalarca sürüyordu bu karşılaşma.

Tahmin ettiğim gibi Alicia göldeydi ve vücudu yine

— 219 —

GAZAP TOHUMLARI

tahmin ettiğim gibi kusursuzdu. Benden zevk almayan soğuk bir kadınla yetinmek zorunda kalırken, babamın bu harika yaratıkla yaptıklarını düşünmek... Giysilerinin durduğu çimenlere yaklaşıp su damlacıkları parlıyordu üzerinde. Kızıl saçları güneşte alev gibiydi. Soluğum kesildi bir an.

Beni görüp kalakaldı. Gölgelemin arasından çıktığını farketmemişti.

Tanrıya şükür, onu tokatlayıp terslemişti Alicia. Artık tanıdığım sert, acımasız zengin Malcolm olma yolunda yürüyecekti.

Sana da, oğluna da bunun bedelini ağır ödeteceğim Alicia. Hiç kimse beni tahrik edip baştan çıkardıktan sonra reddedemez...

Defteri kapatıp esnedim.

-220 —

Madam M

Büyükannem Marisha'dan gelen ikinci mektup, annemin bale okulunu yönetmek için kısa bir süre sonra yanımda olacağını bildiriyordu. «Üstelik torunumu daha sık görebileceğim ve tecrübelerimden yararlanmasını sağlayacağım.»

Madam M. ile sıcak bir dostluğu olmayan annem bu habere hiç sevinmemişti. Her ikisini de ayrı ayrı çok sevdiğim için birbirlerinden hoşlanmalarını istiyordum.

Madam'ın gelişini bir saattir bekliyorduk ve Emma'nın hazırladığı özel yemekler soğumuştur. Kendisini havaalanında karşılamamızı söylemişti telefonda. Bağımsızlığına düşküncü ve üzerine varılmasından hoşlanmıyordu.

«Aman Tanrım, bu kadın ne kadar düşüncesiz,» diye sızlandı babam saatine onuncu kez bakarak, «Eğer havaalanına gitmiş olsaydım, çoktan eve dönmüştük.»

«Garip değil mi?» dedi annem alaycı bir gülüşle. «Öğrencilerinin dakik olmalarını söyleyip dururdu hep.»

Bir saat sonra babam yalnız başına yemeğini yeyip hastalarını görmek için evden ayrıldı. Annem konuğumuzun gelişine dek kitabıyla ilgilenmek üzere odasına çekildi, «Bart, oyun oynayalım mı?» diye seslendim. «Damaya ne dersin?»

«Hayır,» diye haykırdı saklandığı köşeden. «İhtiyar kadının gökten düşmesi için dua ediyorum.»

— 221 —

GAZAP TOHUMLARI

«Çok kötüsün, Bart, niçin hep böyle kötü sözler ediyorsun?»

Gözlerini yüzüme dikip oturdu.

Kapı çalındı. Büyükanнем gülümseyerek karşımda duruyordu.

En azından yetmiş dört yaşındaydı. Saçları bazen simsiyah, bazen de diplerinden çıkan iki parmak beyazla alacalıydı. Bart büyükanнемin kokarcaya benzediğini söylüyordu. Ama boynuma sarılıp yanaklarından aşağı süzülen yaşlarla beni kucakladığı zaman yalnızca harika bir insan olduğunu düşündüm. Bart'a hiç bakmadı bile.

«Jory, ne kadar yakışıklısın!» Topuzu o kadar büyüktü ki, takma olduğunu düşündüm.

«Sınıfta olmadığımız zamanlar, size büyükanne diyebilir miyim?»

«Aaa, tabii.» Bir kuş gibi salladı başını. «Ama hiç kimse duymamalı, anlaşıldı mı?»

«Bart da burda,» diyerek nazik olmasını anımsattım. Birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlardı. Kardeşimi kısaca başıyla selamladı ve hemen varlığını unuttu.

«Birkaç dakika seninle yalnız kalabildiğim için çok mutluyum,» diyerek beni kanepeye çekti. Bart karanlık köşesinde oturuyordu hâlâ. «Dinle beni, Jory. Mektup yazıp bu yaz gelemeyeceğinizi bildirince, dans okulumu satıp buraya taşınmaya karar verdim. Tek torunumu yılda bir kez görmek bana yetmiyor. Annenin bu kararından hoşlanmayacağını biliyorum, ama ne yapayım? Yolculuk çok kötüydü,» diye devam etti soluk almadan. «Uçağa binmeden önce bir suçluymuşum gibi beni de aradılar. Sonra saatlerce alanın çevresinde tur attık ve tam yakıt biterken yere indik. Aman Tanrım, ne kötü bir iniş! Boynum kınılacak sandım. Araba kiralamak için kaç para istediklerini tahmin edemez-

— 222 —

GAZAP TOHUMLARI

sin. Buraya yerleşmeye karar verdiğime göre, kiralamak yerine satın almayı tercih ettim. Gerçi pek yeni sayılmaz ama baban görse bayılırdı. Julian'ın eski arabaları onarmaktan zevk aldığını söylemiş miydin sana?»

Defalarca anlatmıştı.

«Ve bu dolandırıcılara sekiz yüz dolar ödeyip kırmızı arabaya atladım. Sevgili torunum, seni göreceğim için çok mutluydum. Haritaya bakarak yolda gelirken Julian'ı düşündüm. Araba mezarlığında bulunduğu bir döküntüyü adam edip gururla beni gezmeye götürürdü.»

Kapkara gözleri parlıyordu. Sevgi ve övgüsüyle beni kazanmıştı bile. «Ve tüm yaşlı hanımlar gibi, bir kez anılarıma dalınca, başka bir şey düşünemez oldum. Julian'ın doğduğu gün büyükbaban çok sevinmişti. O yaşta o kadar kolayca doğum yaptığımı sevinerek Julian'ı kucaklayıp yakışıklı kocama baktım. Baban o kadar tatlı ve güzel bir bebektir ki...»

Babam doğduğu zaman kaç yaşında olduğunu öğrenmek istiyor ama sormaya cesaret edemiyordum. Belki de bakışlarımdan okumuştur bunu. «Kaç yaşında olduğum seni ilgilendirmez,» dedi sertçe ve eğilip yanağımı öptü. «Babanın aynı yaştaki halinden çok daha yakışıklısın, bunun mümkün olacağını hiç düşünmemiştim. Julian'a yanık tenin çok yakışacağını söyledim hep ama her sözüme karşı çıktığı için güneşten bucak bucak kaçtı.» Gözlerini hüzün kaplamıştı. Bakışlarım Bart'a kaydı, ilgiyle dinliyordu bizi.

Her zaman üzerinde gördüğüm eski siyah elbisesini ve daha iyi günler geçirdiği belli olan leopar ceketini giymişti. «Hiç kimse babanı tanıyamadı, Jory. Annenden başka hiç kimse onu anlayıp sahip olamadı.»

İçini çekerek sözlerini sürdürdü. Annemi görmeden önce

— 223 —

GAZAP TOHUMLARI

anlatmak istediği çok şey vardı anlaşılan. «Ben de Julian'ın oğlunu çok yakından tanımaya karar verdim. Oğlumun duygularından asla emin olmadığım, senin sevgini kazanmaya kararlıyım üstelik. Oğlumla annenin birleşmesinden doğacak bir çocuğun, Julian'ın komplekslerine sahip olmadan, dünyanın en yetenekli baleti olacağına inanıyorum. Belki annen inanmaz ama ben onu çok severim, Jory. Ara sıra ona kötü davrandığım olmuştur. Gerçek duygularımın böyle olduğunu sandı ama oğluma değer vermediği için kızıyordum yalnızca.»

Bu tür konuşmalardan rahatsız olduğumda, yerimde kıpırdandım. Anneme bağlılığım daha önce gelirdi. Tutumunu farketmişti-ği halde, sözlerini sürdürdü.

«Çok yalnızım, Jory. Senin ve annenin yanında olmaya ihtiyacım var.» Hüzün, gölge gibi gözlerini kapladı, yüzünü yaşlandırdı. «İhtiyarlaşmanın en kötü yanı, yalnızlık ve işe yaramazlık duygusudur.»

«Oh büyükanneçim,» diyerek boynuna sarıldım. «Bizler varız. Bu ev çok güzel, değil mi? Burada bizimle kalabilirsin. Evin projesini annemin çizdiğini daha önce söylemiş miydin?»

Madam merakla çevresine bakındı. «Evet, çok güzel bir ev. Tıpkı Catherine gibi. Nerede o?»

«Odasında, yazıyor.»

«Mektup mu yazıyor?» Annemin daha iyi bir ev sahibesi olup konuklarıyla ilgilenmesi gerektiğini anımsatır gibiydi.

«Hayır büyükanne, bir kitap yazıyor.»

«Kitap mı? Balerinler kitap yazamaz!»

Sırıtarak ayağa fırlayıp yanıtladım. «Sevgili büyükanne, balerinler, akıllarına koydukları her şeyi yapabilirler. Dans ederken tahammül ettiğimiz ağırlarla kıyaslanınca, korkacak hiçbir şey kalmaz dünyada.»

— 224 —

GAZAP TOHUMLARI

«Balerinler reddedilmekten korkar,» diye atıldı. «Birkaç kişi anneni reddederse, ne olduğunu şaşırır.»

Postacı yayınevlerinden binlerce red cevabı getirse bile annemin yıkılmayacağından emin olarak gülümsedim.

«Baban nerede?» diye sordu sonra.

«Hastanedeki hastalarını yoklamaya gitti. Burda bulunup sizi karşılamak istiyordu ama geç kaldınız.»

Sanki suç babarınmış gibi homurdandı. «Neyse,» diyerek ayağa kalkıp eleştiren gözlerle odaya bir kez daha baktı. «Gidip Catherine'e merhaba desem iyi olacak. Ama sanırım sesimi duymuştur.»

Her yerden duyulacak kadar tizdi zaten. «Annem işine çok dalıyor. Bazen yanı başında konuşulanları bile duymuyor.»

Homurdanarak beni izledi. Oda kapısını usulca vurdum ve içerden, «Evet?» gibi bir mırıltı duyunca açtım.

«Konuşun var, anne.»

Madam yatak odasına girmeden önce annemin gözlerinde bir korku ifadesinin dolaştığını gördüm. Davet beklemeden kendini kadife şezlonga attı büyükanne.

«Madam M!» diye bağırdı annem. «Sizi tekrar görüncüme çok sevindim. Demek sonunda ziyaretimizi beklemeden bizi görmeye geldiniz.»

Niçin bu kadar sinirliydi? Niçin gözleri komodinin üstündeki fotoğraflara kayıp duruyordu? Madam da fotoğraflara baktı ve kaşlarını çatı.

«Julian'ın daha güzel çerçeveli resimleri var ama Jory onları kendi odasında tutuyor,» diye açıkladı annem.

«İyi görünüyorsun, Catherine.»

«Oldukça iyiyim, teşekkürler. Siz de iyisiniz sanırım.» Kucağındaki ellerini sürekli ovuşturuyor, sinirli hareketlerle döner koltuğu kıpırdatıyordu.

— 225 —

F: 15

GAZAP TOHUMLARI

«Ya kocan nasıl?»

«İyi. İyi. Hastaneye gitti. Sizi bekledi ama geç kaldığınızı görünce...»

«Anlıyorum. Geciktiğim için üzgünüm ama bu eyalet hırsızlarla dolu. Bir döküntü arabaya sekiz yüz dolar saydım ve buraya kadar yağ akıttı.»

Annem güldüğünü göstermemek için başını eğdi. «Sekiz yüz dolara başka ne beklerdiniz?» diyebildi en sonunda.

«Ama Catherine, biliyorsun Julian arabalarına hiç de fazla para ödemezdi. O döküntülerle ne yapacağını iyi bilirdi. Anlaşılan ben bilmiyordum. Bin dolara daha iyisini alabilirdim herhalde ama tutumlu olmayı severim.» Sonra annemin dizini sordu. Düzemiş miydi? Ne zaman dans edebilecekti?

«Fena sayılmaz. Yağmur yağdığı zaman biraz ağrıyor,» dedi annem kısaca. Dizinin durumunu soranlardan hiç hoşlanmıyordu.

«Paul nasıl? Onu son görüşümden beri yıllar geçti. Onunla evlendiğin zaman sana o kadar kızmıştım ki, bir daha asla yüzünü görmek istemedim ve birkaç yıl öğretmenliği bile bıraktım.» Dönüp Chris babamın resmine baktı. «Üvey ağabeyin hâlâ sizinle beraber mi?»

Annem üvey babam Chris'in resmine bakarken sessizlik odayı kapladı. Hangi ağabeyden söz ediyordu acaba? Annemin erkek kardeşi artık yoktu ki. Üstelik Cory'yi sorarken niçin Chris'in resmine bakıyordu?

«Evet, evet, tabii,» dedi annem. İyice şaşırmışım. «Şimdi bana Greenglenna ve Clairmont'dan söz edin. Dedikoduları merak ediyorum. Lorraine Du Val nasıl? Kiminle evlendi? Yoksa New York'a mı gitti?»

«O hiç evlenmedi değil mi?» diye sordu büyükanne gözlerini kısarak.

— 226 —

GAZAP TOHUMLARI

«Kim?»

«Üvey ağabeyin.»

«Hayır henüz evlenmedi,» dedi annem yine hırçın bir sesle. Ve sonra gülümsedi. «Size başka bir sürprizim var, madam. Cindy adında bir küçük kızımız var.»

«Cindy'yi biliyorum ben,» dedi büyükannem gözlerinde garip pırıltıyla. «Ama yine de hakkında bir şeyler daha öğrenmek isterim. Jory mektubunda, kızın baie yeteneğinin olduğunu söylemişti.»

«Aa, elbette. Pembe tütüleri içinde beni ya da Jory'yi taklit ederken görmelisiniz onu.»

«Kocan iyice yaşlanmış olmalı,» dedi madam, annemin eline tutuşturduğu Cindy'nin resimlerine bakmadan. «Bir kitap yazmakta olduğumu Jory söyledi mi size? Çok ilginç olacak. İlk başında zor gibi geldi ama şimdi eğlenceli oluyor. En az bale kadar zevk veriyor bana.» Gülümseyerek mavi pantolonundan iplikler topladı, beyaz kazağını çekiştirdi, saçlarıyla oynadı, masasını düzeltti... «Odam karmakarışık. Aslında bir çalışma odasına gereksinmem var ama bu evin içinde yer yok...»

«Ağabeyin de hastanede mi çalışıyor?»

Bu adamın kim olduğunu anlamadan dinliyordum konuşmayı. Yıllar önce ölmüştü Cory. Carrie Teyzenin yanındaki mezarın taşı vardı ama içinde kimse yoktu...

«Acıkmış olmalısınız. Haydi yemek salonuna gidelim. Emma spagettiye tekrar ısıtır.»

«Spagetti mi?» diye bağırdı madam. «Yani böyle saçma sapan şeyler mi yiyorsunuz? Torunuma bunları mı yediriyorsun? Hamur işlerinden uzak durman için uyarmıştım seni. Gerçekten, Catherine, hiçbir şey öğrenmedin mi?»

Spagetti en sevdiğim yemektir ama bu akşam madamın onu-

— 227 —

GAZAP TOHUMLARI

runa, sevdiği şekilde pişirilmiş et yemeği de vardı. Annem Melo-die gibi heyecanlı, toy ve soluğu kesilmiş bir haldeydi, sanki bir terslik olmasından korkuyordu. Ama ne olabilir ki?

Bizleri rahatsız etmek istemediğini söyleyen madam ne yemek yedi, ne de evimizde yattı. Annemin bale okuluna yakın bir yerde kendine bir oda tutmuştu bile. «Gerçi bana teklif etmedin, Catherine, ama buraya yerleşip öğretmenlik yapmak hoşuma gidecek. Jory bana geçirdiğin kazayı yazdığında hemen kendi okulumu sattım.»

Annem garip bir bakışla başını salladı yalnızca.

Birkaç gün sonra madam, annemin bürosunu gözden geçiriyordu. «Hiç bana Denzemiyor... çok düzenli. Kısa zamanda burası karmakarışık olacak.»

Garip bir şekilde seviyordum onu. Hani yaz sıcağından bunalınca kışın gelmesini ister gibi. Sonra kış gelince de bir an önce gitmesini arzularınız... Dans ederken on sekiz yaşında olduğunu sanabilirdiniz. Saçlarının rengi durmadan değişiyordu. Şampuan gibi bir boya kullandığını anlamıştım. Beyaz tarafı hemen simsiyah oluyordu. Ve ben ışıkların altında gümüş gibi parladığı zamanlardaki beyaz saçlarını seviyordum.

«Tıpkı sevgili Julian'im gibisin,» diyerek sarıldı boynuma. Annemin tuttuğu genç öğretmene yol vermişti.

«Ama niçin bu kadar kibirlisin? Yoksa annen harika bir insan olduğunu mu söylüyor sana? Gerçi o, en önemli şeyin müzik olduğuna inanır ama doğru değildir bu. Balenin özü, güzel bir vücudun sergilenmesi-dir. Seni kurtarmaya, her şeyin en iyisini öğretmeye geldim. Sonunda kusursuz bir tekniğin olacak. Çok yaşlıyım, yakında ölebilirim ve torunumu hiç tanımıyorum. Buraya gelirken babanın ve büyükbabanın görevlerini de yükledim. Dizinin her an sakatlanabileceğin! bildiği halde dans etmekle Catherine aptallık etti. Ama zaten çok aptaldı.»

— 228 —

GAZAP TOHUMLARI

Öfkelenmişti beni. «Annem hakkında böyle konuşmayın. Asla aptal değildir. Hiç olmazsa bir kez benimle sahneye çıkması için yalvardığını için dans etti. Kendisi için de, büyükanne, benim için yaptı bunu!»

«Jory, sana küçük bir felsefe dersi vereceğim. Hiçkimse, eğer bir çıkarı yoksa, başkaları için hiçbir şey yapmaz.»

Annemin masasını süsleyen eşyaları kâğıt sepetine atıp büyük çantasından kendi eşyalarını çıkardı ve birkaç dakika içinde oda eskisinden daha kalabalık oldu. Hemen yere oturup annemin en sevdiği eşyaları sepetten topladım.

«Onu sevdiğin kadar sevmiyorsun beni,» diye sızlandı madam zayıf bir sesle. Başımı kaldırıncaya, ilk kez onu zavallı, yalnız bir ihtiyar olarak gördüm. Yaşamının tek amacı bendim herhalde.

«Elbette seni seviyorum, büyükanne. Kendini kimseyle kıyaslama lütfen.» Boynuna sarılıp buruşuk yanağını öptüm. «Birbirimizi daha iyi tanıyacağız. Babamın olmasını istediğin gibi bir çocuk olmaya çalışacağım... Lütfen yalnızlığa kapılıp ağlama.»

Yine de gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyor, dudakları titriyordu. «Julian hiç böyle sarılmazdı bana. Kendisine dokunulmasından hoşlanmazdı. Beni sevdiğin için teşekkür ederim, Jory.»

Şimdiye dek beni övgüyle yücelten biriydi büyükannem, ama artık yaşamımızı gölgeleyeceğinden korkarak, tedirgin olmaya başlıyordum.

Her şey ters gidiyordu. Belki de bunun nedenini yan evdeki yaşlı kadında arayabilirdim. Ne var ki, karşımda siyah giysili kadın da belki Bart'ın büyükannesinden on kat daha fazla çabalıyordu beni kazanmak için. Gerçi kardeşimin yönetilmeye gereksinmesi vardı ama ben büyümüşüm, üstüme varılması gerek-

— 229 —

GAZAP TOHUMLARI

mezdi. Pençeyi andıran ellerinden sıyrılıp sordum. «Niçin bütün büyükanneler siyah giyer?»

«Saçma. Herkes giymez ki!» Kara gözleri alevlenmişti.

«Ama seni hep siyahlar içinde gördüm. Yoksa sürekli olarak yas mı tutuyorsun?»

Küçümseyerek yanıtladı. «Anlıyorum. Siyahtan rahatsız oluyorsun. Üzüntü duyuyorsun değil mi? Ama ben mutlu oluyorum, herkesten farklı oluyorum. Herkes rengârenk giyinebilir ama yalnızca çok özel kişiler siyah giyebilir. Üstelik daha ucuz oluyor.»

Gülerek biraz uzaklaştım. En önemli nedeni ucuzluğuymuş herhalde.

«Siyahlar giyen başka hangi büyükanneyi tanıyorsun?» diye sorarken gözleri kuşkuyla kısılmıştı.

«Burada olduğunuz için çok memnunum, büyükanne,» dedim kapıya doğru gerilerken. «Özellikle Melodie'ye iyi davranın. Bir gün onunla evleneceğim.»

«Jory,» diye haykırdı. «Buraya gel. Dünyanın ta öbür ucundan annenin okulunda öğretmenlik yapmak için mi geldiğini sanıyorsun? Yalnızca Julian'ın oğlunun büyük kentlerde sahneye çıkıp ün kazanmasını sağlamak için geldim. Catherine'in yüzünden çok şeyini yitirdi Julian!»

Bir an önce onu seviyordum ama şimdi bana verdiği acıyı ona da tattırmak istiyordum. «Mezarında yatan bir babaya, ün ve başarının ne yararı olur?» diye haykırdım. Beni etkileyemezdi. Annem yeterince eğitmişti beni, artık derse gereksinmem kalmamıştı. Yaşlı, acımasız, nefret dolu bir kadını sevmesini öğretmesi gerekiyordu yalnızca. «Dans etmesini iyi biliyorum, madam, annem iyi eğitti beni.»

Küçümseyen bakışları karşısında şaşırdım. Bir anda diz çöküp ellerini çenesinin altında bitiştirerek başını arkaya attı; sanki Tanrıyı görüyordu.

— 230 —

GAZAP TOHUMLARI

«Julian, eğer oradan bizi görüyorsan, on dört yaşındaki kibirli oğluna kulak ver. Sana söz veriyorum, ölmeden önce oğlunu dünyanın en ünlü baleti yapacağım. Eğer kadınlara, arabalara bu kadar düşkün olmasaydın, senin gelebileceğin noktaya ulaştıracağım onu. Oğlunun aracılığıyla tekrar dans edeceksin, Julian.»

Kendini döner koltuğa atıp güçlü bacaklarını uzatırken, dikkatle ona baktım. «Kendisinden çok yaşlı bir doktorla evlendiği için Catherine'i Tanrı cezalandırsın. Akli neredeydi? Gerçi adam gençliğinde yakışıklıydı ama karısı olgunlaştığı zaman çoktan ihti-yarlamıştı. Akranı olan bir koca bulmalıydı kendine.»

Şaşkın, ürkek duruyordum karşısında. Lütfen sus madam, diye haykırıyordu beynim. Kapkara gözleriyle hareket etmemi önleyecek kadar ipnotize etmişti beni.

«Niçin titriyorsun? Garip bir halin var.»

«Garip mi?» dedim.

«Sorularımı, başka soruyla cevaplama. Bana üveybaban Paul'den söz et. Annenden yirmi beş yaş büyüktü. Catherine otuz yedi olduğuna göre, altmış ikisine gelmiş olması gerekmez mi?»

Boğazımı tıkayan yumruğu yutup zayıf bir sesle yanıtladım. «Altmış iki pek yaşlı sayılmaz.»

«Bir erkek için evet ama bir kadın için yaşam yeni başlıyor sayılabilir.»

«Zalimlik bu,» derken ondan hoşlanmadığımı hissettim.

«Hayat çok zalimdir, Jory. Gençliğinde ne elde edersen, onunla kalırsın. Julian'a defalarca yaşlı erkekleri tercih eden Catherine's unutup hayatını yaşamasını söyledim, ama böyle birini kendisi gibi canlı ve yakışıklı bir erkeğe tercih edeceğine inanmadı. Şimdi de dediğin gibi mezarında yatıyor. Babana, benim oğluma ait olması gereken bir aşkı Dr. Paul Sheffield yaşıyor.»

İnanmazlık yaşları akıyordu gözlerimden. Annem yalan söy-

— 231 —

GAZAP TOHUMLARI

leyip Dr. Paul'ün yaşadığına mı inandırmış onu? Niçin yalan söylesin? Dr. Paul'ün küçük kardeşi Christopher ile evlenmesinin ne sakıncası vardı?

«Hasta gibisin, Jory. Neyin var?»

«İyiyim, madam.»

«Bana yalan söyleme. Yalanın kokusunu üç bin kilometreden alırım. Niçin Dr. Paul Sheffield ailesiyle birlikte doğduğu kenti ziyarete hiç gelmedi? Annen niye hep çocuklarıyla ağabeyi Christopher'i taşıdı yanında?»

Kalbim deliler gibi çarpıyor, terden ıslanan gömleğim sırtıma yapıştıyordu. «Madam, Dr. Paul'ün küçük kardeşini tanımadınız mı?»

«Küçük kardeşimi dedin?» Öne eğilip gözlerimin içine baktı. «Paul'ün ilk karısı oğluyla birlikte nehirde boğulduğu zaman hiç kardeş lafı geçmemişti. Gazetelerde Paul'ün yalnızca ablası olduğunu yazmışlardı.»

Neredeyse kusacaktım. Tedirgin olduğu zamanlar Bart'ın kendine acı vermesi gibi, dışarıya koşup canımı yakmak istedim birden. İlk kez Bart'ın gerçek duygularını anlıyordum. Kımıldadığım anda dünyanın yıkılacağından korkar gibiydim.

Beynim vızır vızır yaş farkı konusunu düşünüyordu. Chris annemden iki yıl ve bir kaç ay büyüktü. Hem fiziksel, hem de geçmişleri açısından birbirlerine çok benziyor ve hiç konuşmadan yalnızca bir bakışla anlaşabiliyorlardı.

Madam bana ya da anneme saldırmaya hazırlanır gibi duruyordu. Kısık gözlerinin, ince dudaklarının çevresindeki çizgiler derinleşti. Siyah giysisinin cebinden bir sigara paketi çıkardı. «Son kez Paul gelmeyince, Catherine ne gibi bir bahane uydurmuştu?» Sanki varlığını unutmuş, kendisine konuşuyordu. «Önce telefon etti ve Paul'ün kalbinin yolculuğa dayanmayacağı için Chris'le geleceğini bildirdi. Paul'ü hemşirelerin bakımına bıraka-

— 232 —

GAZAP TOHUMLARI

çaktı. Kendisine ihtiyacı olduğu sırada kocasını bırakıp Chris'le yola çıkması bana çok garip gelmemişti.» Alt dudağını dişleyerek sözlerini sürdürdü. «Geçen yaz, Bart yaşlı kadınlardan ve pis mezarlardan hoşlanmadığı için ziyarete gelmediniz. Şımarık velet. Sanırım özellikle benden hoşlanmıyor. Bu yaz yine Bart bacağına paslı bir çivi saplayıp kan zehirlenmesi gibi bir şey geçirdiği için ziyaret yapılmadı. Muzur çocuk lâıyk olduğundan fazla ilgi görüyor aslında. Oğlumun ölümünden kısa bir süre sonra başkalarıyla oynadığı için Catherine de bunu hakketti bence. Her yaz aynı bahaneyi uyduruyor. Paul kalbi yüzünden yolculuk yapamaz ama Chris her yere gidip gelebilir.»

Kapıdan çıkmaya hazırlandığımı görünce birdenbire sustu. Beynimi kurcalayan kuşkularımı belli etmemeye çabalıyordum. Bir şeyler tasarladığını gözlerinden okuduğum zaman, ömrüm boyunca hiç o kadar korkmadığımı düşünüyordum.

Aynı anda ayağa fırladı. «Haydi paltonu giy, eve gidiyoruz. Annenle uzun bir konuşma yapacağım.»

— 233 —

Acı Gerçek

«Jory, annenle baban sizlere geçmişlerinden pek söz etmezler değil mi?» diye sordu madam eve giderken.

«Yeterince anlatırlar,» diye yanıtladım. Onu ilgilendirmeyen bu konuya fazla eğilmesi canımı sıkıyordu. «Çok iyi dinleyicidirler ve herkes onlarla konuşmaya bayılır.»

«İyi bir dinleyici olmak, cevap vermek istemediğin sorulardan kurtulmanın mükemmel bir yoludur,» diye homurdandı madam.

«Beni dinleyin, büyükanne, annemle babam özel yaşamlarına karışılmasından hoşlanmazlar. Bart'la bana ev yaşamımızı arkadaşlarımıza anlatmamamızı tembih ettiler. Ayrıca bir ailenin birbirini desteklemesi gerekir.»

«Öyle mi?...»

«Evet!» diye bağırdım. «Ben de özel yaşamıma karışılmasından hoşlanmıyorum.»

«Sen gizliliğe ihtiyaç duyacak yaştasın ama onlar değil.»

«Madam, biliyorsunuz ki, annem ünlü bir kişiydi ve babam da ünlü bir doktor. Sanırım annem görümcenin nerede yaşadığımızı öğrenmesini istemiyor.»

«Niçin?»

«Çünkü Amanda Teyze pek iyi bir insan değil.»

— 234 —

GAZAP TOHUMLARI

«Jory, bana güveniyor musun?»

«Evet,» dedim ama güvenmiyordum.

«Öyleyse Paul hakkında bütün bildiklerini anlat bana. Acaba annenin dediği kadar hasta mı ya da gerçekten yaşıyor mu? Sonra niçin Christopher sizinle birlikte yaşıyor ve niçin sizlere baba gibi davranıyor?»

Ne diyeceğimi bilemeden, iyi bir dinleyici olup bulmacanın parçalarını biraraya getirmesini izledim.

«Julian ölünce bir süre annen Paul'ün evinde kaldı. Sonra seni ve küçük kardeşi Carrie'yi alıp Virginia dağlarına taşındı. Annesi orada oturuyordu ve anlaşılan Catherine onun ikinci evliliğini yıkmaya kararlıydı. Büyükannenin ikinci kocasının adı Bartholomew Winslow'du.»

Yine boğazım tıkanı. Bart'ın babasının Dr. Paul'den başka biri olduğunu ona asla söylemeyecektim.

«Büyükanne, eğer sizi sevmeye devam etmemi istiyorsanız, lütfen annem hakkında çirkin sözler söylemeyin.»

Sıska elini uzatıp elimi sıktı. «Pekâlâ, sadakatine hayranım. Yalnızca bazı gerçekleri bilmeni istemiştin.» Tam o anda az kalsın hendeğe yuvarlanıyorduk.

«Büyükanne, araba kullanmasını iyi bilirim. Eğer yorgunsanız, izin verin direksiyona ben geçeyim.»

«Yani on dört yaşında bir çocuğa mı teslim edeceğim kendimi? Delirdin mi sen? Yoksa şoförlüğüme güvenmiyor musun? Annenin kaza geçirdiğini bana yazınca, üç hafta ders aldım ve ehliyetim var şimdi... ne kadar çabuk öğrenmiş olduğumu görüyorsun.»

Dört kez ölümden dönüp evin önüne geldik. Bart elinde çakı-sıyla görünmeyen bir hayvana saldırıyordu. Hemen aşağıya atlayıp kapısını açmaya koştum ama beni beklemeden inmişti büyükannem.

-235 —

GAZAP TOHUMLARI

«Düşmanlara ölüm! Kara giysiler içindeki ihtiyar kadınlara ölüm! Ölüm ölüm ölüm!» diye haykırıyordu Bart arkasından.

Hiçbir şey görmüyor ya da duymuyormuş gibi eve doğru yürüdü madam. Bart'ı kenara çekip kulağına fısıldadım «Eğer hemen bugün bir tımarhaneye kapatılmak istiyorsan, devam et.»

«Siyahı nefret ederim... siyah kötülükleri yeryüzünden sileceğim...»

Ama çakısını dikkatle kapatıp sedef kakmalarını okşayarak cebine koydu. Çok beğenmesi gerekirdi, armağan etmek bana yedi dolara patlamıştı.

Madam kapıyı itip içeri girdi ve çantasını holdeki kanepeye fırlattı. Uzaktan daktilo sesi geliyordu.

«Yazıyor,» dedi usulca. «Sanırım bu işe de baleye olduğu gibi tüm benliğini vermiş...»

Önden koşup annemi uyarmak istedim ama engel oldu. Yatak odasında bir kez daha Madam Marisha'yı gören annem şaşırıp kalmıştı.

«Catherine! Niçin bana Dr. Paul Sheffield'in öldüğünü söylemedin?»

Annemin yüzü önce kızardı, sonra soldu. Elleriyle yüzünü örttü, sonra kendini toplayıp, öfkeli gözlerle madama bakarak kâğıtlarını düzeltti. «Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim, Madam Marisha, ama önceden haber verseydiniz daha iyi olurdu. Yine de eminim Emma yeterince pirzola hazırlamıştır...»

«Saçmasapan yemek konuları açıp sorularımı duymazlıktan gelme. Pirzola gibi zararlı şeyleri yiyeceğimi mi düşünüyorsun yoksa? Ben yalnızca sağlığıma yararlı yemekler yerim.»

«Öyleyse Emma'ya söyle madama yemek hazırlamasın, Jory,» dedi annem bana dönerek.

«Kes artık bu saçmalıkları, Catherine. Sana önemli bir soru

— 236 —

GAZAP TOHUMLARI

sormak için kalkıp buraya geldim. Cevap ver bana. Paul Sheffield öldü mü?»

Annem yüzüme bakıp toz olmamı işaret etti ama kımıldaya-madım. Sevgili oğlunun itaat etmediğini görünce yüzü biraz daha soldu. Sonra zor duyulan bir sesle mırıldandı. «Mektuplarınızda beni ya da kocamı hiç sormadığınız için Jory'den başka kimseyle ilgilenmediğinizi düşündüm.»

«Catherine!»

«Jory, lütfen dışarı çık. Yoksa seni dışarı atmamı mı bekliyorsun?»

Kapının öbür tarafından seslerini zor duyuyordum.

«Madam şiddetle bir dert ortağına ihtiyacım vardı ama siz o kadar soğuk davranıyordunuz ki, anlayış göstereceğinizi hiç düşünmedim.»

Sessizlik.

«Evet, Paul yıllar önce öldü ama onu hâlâ yaşarken düşünmeyi yeğliyorum. Mermer heykellerini getirip burdaki bahçeyi onunkine benzetmeye çalıştık. Pek beceremedik ama güneş batarken bahçeye çıkınca varlığını hissedebiliyorum. Çok kısa bir süre evli kaldık. Her zaman hastaydı ve ölünce, ona mutluluğu tattıramadığımı düşündüm. İlk karısı Julia'nın verdiği acıyı unutturmak istiyordum.»

«Catherine,» dedi madam usulca. «Çocuklarının baba dediği bu adam kim?»

«Madam, benim davranışlarım sizi hiç ilgilendirmez.» Annemin öfkelenildiği sesinden belliydi. «Ne benim çocukluğumu yaşadınız, ne de duygularımı tanırırsınız. Çocukluğumda sevgiye aç olduğum zamanlar karşılaştığım güçlükleri asla anlayamazsınız. Karşımda oturup kara gözlerinizle beni lanetlemeyin, çünkü anla yamazsınız.»

- 237-

GAZAP TOHUMLARI

«Oh Catherine, beni aptal yerine koyma. Ben aptal, kör ya da duygusuz değilim. Torunumun baba dediği kişiyi çok iyi tanıyorum. Julian'ımı niçin sevmediğini de anladım şimdi. O zamanlar Paul'e âşık olduğunu sanmıştım ama ne Paul, ne de Bartholomew Winslow'du senin kalbinde yaşayan. Üvey ağabeyin Christopher'di. Ağabeyinle yaptıkların beni ilgilendirmez. Onun yatağını paylaşıp yıllar önce senden çalınmış olan sevgiyi buluyorsan, bunu anlayışla karşılayıp karı koca gibi görünen kardeşlerden çok daha kötü olaylarla karşılaşmış olduğumu söyleyebilirim. Ama torunumu korumak zorundayım. Yasadışı ilişkinin bedelini onlara ödetmeye hakkın yok!»

Nelerden söz ediyordu bu kadın?

Anne, lütfen bir şeyler yap, bir şeyler söyle! Kendimi güven içinde hissetmemi sağla! Şimdiye dek sözünü etmediğin ağabey konusu kapansın artık!

Yere çöküp başımı ellerime gömdüm. Duymak istemiyordum ama oradan ayrılmaya da cesaretim yok. Gözyaşlarını zor tutarmış gibi boşuktu annemin sesi. «Nasıl öğrendiğinizi bilmiyorum ama lütfen anlamaya...»

«Dediğim gibi aldırış bile etmiyorum ve sanırım anlıyorum. Ağabeyine âşık olduğundan gerek oğlumu, gerekse başka bir erkeği sevmeyiz. Seni bir melek sanmış olan Julian için içim kan ağlıyor. Çok tatlı, çok saf, çok namuslu bir kız olarak görüyordun seni, ama sonunda bizlerden daha iyi olmadığını kanıtladın.»
«Lütfen,» diye haykırdı annem. «Chris'ten kurtulmaya, Juli-an'ı sevmeye çalıştım. Gerçekten çalıştım.»
«Hayır çalışmadın, eğer çalışsaydın başarırdın.»

«Nereden bileceksiniz!»

«Catherine, seninle birlikte aynı yollardan çok geçtik. Ara

-238—

GAZAP TOHUMLARI

sıra bazı ipuçları verdin bana. Şimdi de Jory seni korumaya çalışıyor...»

«Bilmiyor değil mi? Lütfen bilmediğini söyleyin!»

«Hayır bilmiyor,» dedi madam tatlı sayılabilecek bir sesle. «Ama konuşuyor ve bildiklerini açıklıyor. Gençler böyledir... herkesin bunadığını, iki kere ikinin dört ettiğini bilemeyeceğini sanırlar. İnsanlar yetmiş yaşında olsalar bile, onların bildiklerinden fazla bilmediklerine inanırlar. Bir zamanlar genç olduğumuzu unuturlar... Ama biz pencerelerimizi aynaya çevirdik, onlarsa bu aynaların ardında durup hâlâ kendilerini seyrediyorlar.»

«Madam, lütfen sesinizi alçaltın. Bart'ın bir köşeye gizlenip etrafı dinleme huyu var.»

Biraz daha zor duyuyordum şimdi konuşmalarını. «Pekâlâ, hemen konuşup gideceğim. Jory gibi duygusal bir çocuğun yetişmesi için uygun bir ortam değil bu ev. Her an bir bomba pat-layacakmış gibi gergin bir hava var. Küçük oğlunun psikolojik tedaviye gereksinmesi olduğu belli. Tam eve girerken beni bıçaklamaya kalkıştı.»

«Bart hep böyle oyunlar oynar...» dedi annem zayıf bir sesle.

«Ne biçim oyun bu! Neredeyse bıçağıyla mantomu yırtacaktı. Üstelik mantom yeni sayılır. Ölene dek giymek niyetindeyim.»

«Ölüm konuşanda konuşacak gibi değilim, madam.»

«Pekâlâ, öyleyse yaşadığım sürece bu mantoyu giymek istiyorum. Oldu mu? Ama ölmekten önce Jory'nin, oğlumun hakkı olan başarıya ulaşması için gereken her şeyi yapacağım.»

«Elimden geleni yapıyorum,» derken çok yorgundu annemin sesi.

«Ne yapıyorsun? Burda ağabeyinle birlikte yaşıyorsun ve ergeç bu balon patlayıp sizi herkese rezil edecek. Jory acı çeke-

- 239-

GAZAP TOHUMLARI

cek. Okul arkadaşları onunla alay edecekler. Gazeteciler hepinizi kovalayacak. Sanırım yasalar çocuklarını elinden alacaktır.»

«Lütfen dolaşmayı bırakıp oturun.»

«Dinle beni, Catherine. Zamanla ağabeyinin hayranlığına boyun eğeceğini çok eskiden tahmin etmiştim. Hatta Dr. Paul ile evlendiğinde ağabeyinle senin... neyse boşver. Ama ölmek üze re olan bir adamla evlenmişsin. Yoksa vicdanını rahatlatmaya mı çalışıyordun?»

«Bilmiyorum. Onu sevdiğimi sandım. Evlenmem için binlerce neden vardı ve en. önemlisi onun beni istemesiydi.»

«Belki nedenlerin vardı ama oğluma acı verdin, ihtiyaçlarını karşılamadın ve bunu nasıl yaptığını hâlâ anıyamıyorum Kendisi ni sevmediğini söyleyip ağlardı bazı bazı. Esrarengiz bir adama âşık olduğundan sızlanırdı da ona inanmazdım. Aptalmışım değil mi? Üstelik oğlum da aptalmış. Sen o kadar güzel, o kadar genç ve masum görünüşlüydün ki, hepimiz aptallaştığımız. Yoksa ihtiyar ve kurnaz olarak mı doğmuştun? Bir erkeği kendine delice âşık etmenin yollarını nereden öğrenmiştin?»

«Bazen aşk yeterli değildir,» dedi annem donuk bir sesle. Duyduklarım beni mahvetmişti. Her geçen dakika annemi ve sevecek kadar uzun süre beraber olduğum tek üvey babamı yiti-riyordum. Annem, «Chris'le ilişkimi nasıl öğrendiniz?» diye sorunca, titremeye başladım.

«Önemli mi?» diye bağırdı madam. Adını açıklamaması için dua ediyordum. «Daha önce de dediğim gibi aptal değilim, Catherine. Birkaç soru sorup dikkatle Jory'nin cevaplarını dinledim. Yıllar var ki, Paul'ü görmüyordum ama Chris hep senin yanındaydı. Jory'nin ağzından kaçırıklarına bakılırsa, Bart çıldırmak üzere. Bir köşeye çekilip ağabeyinle bir olup torunumun hayatını altüst etmenize seyirci kalabilir miyim? Akıl sağlığını ve mesleğini

— 240 —

GAZAP TOHUMLARI

mahvetmenize izin veremem. Bırak Jory'yi doğuya götüreyim. Evindeki bomba patlayınca, ülkenin tüm gazetelerine manşet olacaksın. Belki torunum buradan uzaklaşırsa, bu rezaletten sıyrılabilir!»

Hastalanıyordum neredeyse. Kapıyı biraz aralayınca, annemin yüzünün ölümünden daha beyaz olduğunu gördüm. Aynı anda titremeye başladık ama benden farklı olarak ağlamıyordu. Anne, bütün dünya yanlışı olduğunu bilirken, nasıl olur da ağabeyinle yaşayabilirsin? Bart ile beni nasıl aldatabilirsin? Chris bunu nasıl yapabildi bize? Bunca zamandır onun harika bir insan olduğunu, senin ve bizim için uygun biri olduğunu

düşünüyordum. Bart'm günah ve cehennem öykülerine şaşmamak gerekir. Nasılsa her şeyi benden önce öğrenmiş...

Diz çöküp başımı kapıya dayadım. Derin soluklar alarak midemin bulantısını bastırmaya çalışıyordum.

Annem tekrar söze başladığında, kendini kontrol etmek için epey güç harcadığı belli oluyordu.

«Bart'ı birkaç aylığına tedavi için bir yere göndermek bile bana zor gelirken, Jory'yi tümüyle yitirmek beni deli eder. Oğullarımı seviyorum, madam, Julian'ı sevmediğimi söylüyorsunuz ama elimden geleni yaptım. Kolay geçinebilecek bir insan değildi. Kocanızla siz, onu bu hale getirmiştiniz. Top oynamak istediği zaman bale çalışması için ısrar eden ben değildim. Eğlenceye vakit bulamaması için haftasonları çalıştırarak cezalandıran da sizdiniz. Ama bunların bedelini ben ödedim. Bir tek dost edinmeme izin vermedi. Bana bakan ya da benim baktığım her erkeği kısılandı. Her an kendisini aldattığınızı sanan bir erkekle yaşamamanın ne demek olduğunu tahmin edemezsiniz. Ben Julian'a sadık kaldım ama o bana ihanet etti. Gördüğü her güzel kıızı arzuladı. Hepsini kullanmak, sıkılınca başından atmak ve kollarına atılıp

— 241

F: 16

GAZAP TOHUMLARI

harika bir erkek olduğunu söylememi istedi... başka bir kadının parfümünün kokusu burnuma gelirken, harika biri olduğunu söyleyemiyordum doğrusu. Sonra, beni dövdüğünü biliyor muydunuz? Kendine bir şeyler kanıtlar gibiydi. O zamanlar neyi kanıtlamak istediğini anlayamamıştım ama şimdi ona vermediğiniz sevgiyi aradığını anlıyorum.»

Büyükannemin yüzünün solduğunu görünce iyice hastalandım. Taptığım babamı da yitirmek üzereydim.

«Sözlerin acı veriyor, Catherine. İtiraf ederim, Georges ile bazı hatalar yaptık ve bedelini Julian ödedi ama Jory'yi de aynı biçimde cezalandıracak mısınız? Bırak onu Greenglenna'ya götüreyim. New York'da sahneye çıkmasını sağlarım. Julian ve Catherine adında iki mükemmel sanatçıyı sahnelere ben kazandırmıştım, unutmama. Belki düşlerimizin bizi, başkalarının arzularına duyarsız kılmasına izin verdik ve çocuğumuzun aracılığıyla yeniden yaşamak istedik. Ama artık Julian öldü ve geride bir tek oğlu Jory kaldı. Torunum olmayınca yaşamımın anlamı kalmaz. Hayatında bir kez fedakârlık yap, kendinden bir şeyler ver!»

HAYIR! HAYIR! Madamla gitmek istemiyorum.

Annem başını eğince saçları iki altın kanat gibi yüzünü gölgeledi. Baş ağrıyormuş gibi titrek eliyle alnını tuttu. Günahkâr bile olsa ondan ayrılmak istemiyorum. Burası benim evim, benim dünyam ve hâlâ benim annemdi. Chris de üvey babamdı. Sonra Bart, Cindy ve Emma vardı. Doğru ya da yanlış biz bir aileyiz. Sonunda annemin bir çözüm bulduğunu öğrenince umutlandım.

«Madam, kendimi sizin merhametinize bırakıyorum. Haklı olduğunuzu biliyorum ama oğlumdan vazgeçemem. Julian'la olan evliliğimin belki de tek iyi anısı o. Onu elimden alırsanız, beni öldürmüş olursunuz. Jory beni de, Chris'i de çok sever. Mesleğini tehlikeye atsam bile sizinle gitmesine izin verip sevgi-

— 242 —

GAZAP TOHUMLARI

sinden kopmak istemem. Lütfen olanaksız istemeyin benden, madam. Jory'nin gitmesine asla izin veremem.»

Madam uzun bir süre anneme baktı. Kalbim öylesine gürültüyle çarpıyordu ki, duyacaklar sandım. Sonra büyükannem gitmek üzere ayağa kalktı. «Seninle açık konuşacağım, Catherine... ve belki de ilk kez tüm gerçeği anlatacağım. Seni ilk gördüğüm gün gençliğini, güzelliğini ve bale yeteneğini kıskanmıştım. Olağanüstü yeteneğini Jory'ye vermiş olduğunu biliyorum. Mükemmel bir öğretmensin. Jory'de seni ve ağabeyini görüyorum. Torunumun sabrı, iyimserliği, azmi Julian'dan değil, senin aileden geliyor. Ama yine de oğluma benziyor, tıpkı onun gibi kadınları arzuluyor. Ama eğer onu korumak için sana acı vereceksem, bundan çekinmeyeceğim. Eğer Jory'yi bana vermezsen, aileni dağıtmak için elimden geleni yapacağım. Yasalar Jory'yi bana verecektir eminim. Gerçi bu yolu seçmek istemiyorum ama beni zorlarsan, Jory'yi doğruya götürürüm ve bir daha asla göremezsin.»

Annem ayağa kalkınca, onu hiç bu kadar güçlü ve gururlu görmediğimi düşündüm. «Git, elinden geleni yap. Bana ait bir şeyi çalmana izin veremem. On sekiz saat sancı çekerek doğurdum onu ve asla kimseye vermem. Tüm dünyanın lanetiyle karşılaşacak olsam bile yine başımı dik tutup, çocuklarımdan ayrılmayacağım. Dünya yüzünde hiçbir güç çocuklarımdan ayrılmamı sağlayamaz.»

Gitmek üzere arkasını dönerken, madamın gözleri masanın üzerindeki kâğıtlara ilişti. «Sonunda sözüme geleceksin, Catherine. Sana da, ağabeyine de, küçük canavar Bart'a da acıyorum, çünkü hepiniz acı çekeceksiniz. Anlayış ve sevgimin yapmam gerekenleri yapmaktan beni alıkoyamayacağını da biliyorum. Jory asla senin adını kullandıkça güven içinde olmayacak.»

— 243 —

GAZAP TOHUMLARI

«DEFOL!» diye haykırdı annem sonunda. Küçük bir vazo kapıp madamın kafasına fırlattı. «OĞLUNUN YAŞAMINI BERBAT ETTİN. ŞİMDİ DE JORY'NİNKİNİ BERBAT ETMEK İSTİYORSUN' BALE DIŞINDA BİR

YAŞAM OLMAYACAĞINA İNANDIRACAKSIN ONU! BEN DE BİR BALERİNDİM AMA HÂLÂ YAŞIYORUM!»

Madam gözlerini odada dolaştırdı ve ayağının dibindeki kırık vazoyu eline aldı. «Bunu sana ben vermiştim, kafama atman ne kadar anlamlı.» Kendisinden hiç beklenmeyen bir alçakgönüllülükle sürdürdü sözlerini. «Julian küçükken, onun için iyi olanı yapmaya çalıştım... sen de Jory için bunu yapmak istiyorsun... eğer o zamanki kararlarım yanlışsa bile, en iyi niyetimle vermiştim »

«Her şey böyle değil mi?» diye yanıtladı annem acıyla. «Daima niyetler iyi ve mantıklıdır ama sonunda bahaneler, hani herkesin boğulmaktan kurtulmak için sarıldığı yılanı benzer. Yaşamım boyunca varolmayan yılanları aradım. Her gece ağabeyimin yatağına girerken, yaptığım her hatanın karşılığında dengeyi sağlamak için doğru kararlar vermiş olduğumu söylüyorum kendi kendime. En sonunda üvey ağabeyime sevebileceği tek kadını verdim. Onu mutlu etti. Eğer bu davranışım tüm dünyanın gözünde yanlışsa, bana ne. Herkesin ne düşündüğü beni ilgilendirmez!»

Buruşuk yüzünde karmaşık duygularla kıpırdamadan duruyordu büyükannem. Acı çektiğini anlamıştım. Damarlı elini uzatıp annemin saçına dokunmak istedi ve vazgeçip geri çekti. Söze başlarken gözleri ifadesiz, sesi kontrollüydü. «Yine söylüyorum, Catherine, hepinize acıyorum ama yitirecek çok şeyi olan Jory'ye daha çok acıyorum.»

Hızlı dışarıya çıkarken, bir köşeye sindim ve Bart'ın çıkışıyla saldırmasına aldırış etmeden koridoru geçmesini izledim.

«Büyücü, moruk kara büyücü!» diye hırladı. Bart üst dudağı-

— 244 —

GAZAP TOHURLARI

nı ürktücü bir biçimde gererek. «Umarım bir daha asla geri gelmezsin!»

Bir deliğe büzülüp ölmek isteyecek kadar üzgündüm. Annem üvey ağabeyiyle yaşıyordu. Yaşamım boyunca sevip saydığım kadın tanıdığım annelerin en kötüsüydü. Arkadaşlarımın hiçbirisi buna inanmazdı ama duydukları zaman yüzlerine bakamayacak kadar utanacaktım. Sonra aklıma geldi. Chris yalnızca Bart'ın değil benim de dayımdı. Oh Tanrım, şimdi ne yapacağım? Nereye kaçacağım? Göstermelik, sahte bir evlilik değildi onlarınki. Platonik bir ilişki değildi. Gerçek aşıklar gibi seviştiklerini çok görmüştüm!

Birdenbire her şey çok çirkin, çok pis, çok şaşırtıcı bir hale geldi. Sevgilerinin büyümesine niçin izin vermişlerdi? Niçin buna engel olmamışlardı?

Bunu onlara sormak isterdim ama her ikisinin de yüzüne bakamayacağımdan emindim. Odama çekilerek kapıyı kilitleyip yattım. Akşam yemeği için çağırdıklarında aç olmadığımı söyledim. Annem kapıya gelip yalvardı. «Jory, büyükannenin bana anlattıklarını duydun mu?»

«Hayır, anne, sanırım nezle oluyorum. Sabaha düzelirim herhalde.» Sesimin boğukluğunu başka türlü açıklayamazdım.

Akıttığım gözyaşları içinde çocukluktan sıyrıldım. Olgun, soğuk, hiçbir şeye aldırmayan bir erkek gibi hissediyordum kendimi ve Bart'ın niçin böylesine garip davrandığını anlayabiliyordum. Her şeyi biliyordu.

Annemin mavi deri kaplı anı defterine bir şeyler yazdığını gördüm ve ilk fırsatta odasına girip, pek kötü bir davranış olmasına karşın, hepsini okudum. Bart'a benzemeye başlıyordum ama bazı gerçekleri öğrenmek zorundaydım.

Madam Marisha bugün gelip günlerimi karartan kara— 245 —

GAZAP TOHURLARI

basanlarımı açığa çıkardı. Gittiği zaman kalbim, son savaşın ezgilerini çalan tamtamlar gibi gümlüyordu. Foxworth Malikânesindeki günlerimizde olduğu gibi bir yerlere kaçıp saklanmak istedim. Chris eve gelince konuşmadan boynuna sarıldım. Durumumu farketmedi, yorucu bir gün geçirmişti.

Sonra beni öpüp akşam ziyaretleri için çıktı. Oğullarım kapılarını kilitleyip odalarına çekilmişlerdi. Dünyamızın yıkılmakta olduğunu biliyorlar mı?

Yoksa Jory'yi madama verip skandaldan uzak mı tutmalıyım? Onu yanımdan ayırmamak bencillik mi? Ya Bart ne olacak? Sırrımız ortaya yayılınca Cindy'ye neler olacak?

Birdenbire kendimi Carrie ve Chris'le birlikte Charlot-tesville'de düşündüm. Sarasota'ya doğru yola çıkmıştık. İriyari zenci kadın bir sürü paketiyle otobüse binmeye çalışıyordu. Sevgili Henrietta Beech, çok uzun zamandır onu düşünmemiştim. Gülüşünü, tatlı bakışlarını sevecen ellerini anımsamak bile huzur veriyor bana. Bizleri koruyacak olan Paul'e götürüyor hepimizi.

Ama şimdi kim koruyacak bizi?

Defteri yerine bırakırken gözlerim yaşarmıştı. Bart'ın odasına girince, ihtiyar bir adam gibi sırtını kamburlaştırıp karanlıkta yerde oturduğunu gördüm. «Bart, yat artık,» dedim ama kımıldamadı. Beni duymamış gibiydi.

— 246 —

Cehennemin Kapısında

Biliyorum, eminim. Ne muzurluklar yapmaya kalkışacağımı Jory'nin gözetleyeceğinden eminim. Farkına varmamış gibi göründüm. Odasının ışığı söner sönmez, annemin kitabının son sayfalarını çıkardım ortaya. Bir sayfanın alt köşesine adını ve adresini yazmış olduğundan, bittiğini anlamıştım.

Niçin ağladığımı bilmiyorum. Malcolm ona da, babama da acımasızdı. Ben de acımasız, sert bir kişi olup hiçbir şeyin bana acı veremeyeceğini göstermek zorundayım.

Sabahleyin mutfığa inince, annemin Emma'ya yardım edip bisküvi hazırladığını, pastalardan söz ettiğini gördüm. Kötülüğün hiçbir zaman açığa çıkmayacağına inanıyordu bu kadın. Sonsuza dek cezalandırılmayacağını sanıyor ama aldanıyor.

Köşeme çekilip çenemi dizlerime dayayarak kollarımla bacaklarıma sarılıp oturdum. Her gün biraz daha zayıflıyorum. Annemle babamın gözlerinin içine bakıp akıllarından geçenleri okumak istedim. Gözlerimi kapatınca, dizi sakatlanmadan önceki hali canlandı hayalimde. Geçen yaz hastaneden eve gelişimden bir süre sonra kimse görmeden buzdolabını talan edip karnımı doyurmak istemiştım bir gece. Herkesin açlıktan öleceğine inanmasını, endişelenmesini istiyordum. Soğuk tavuk butlarını tam mideme indirecekken, annem üzerinde açık saçık bir beyaz

— 247 —

GAZAP TOHUMLARI

tütüyle dans ederek salona girdi. Babam da peşinden geliyordu ama beni görmedi. Gözleri ondan başkasını görmüyordu zaten.

Gölgelerin arasında durup kendisini izleyen erkekle şakalaşıyor, gülümsüyor, kravatından çekerek salonun ortasına getirip birlikte dönüp durmalarını istiyordu. Ama babam onu kollarına alıp dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Islak öpücük sesleri geldi kulağıma. Sonra annem kollarını boynuna doladı ve babam tutusunu tutan siyah kopçalar; açtı. Çırılçıplak kalmıştı şimdi. Sonra kollarına alıp dudaklarını dudaklarından ayırmadan, yatak odasına götürdü. Ve onun ağabeyiydi.

John Amos onların ceza görmeleri gerektiğini söylemişti. Fahişe! Kaltak! Benim kanımdan gelen günahkârlar! Bundan kurtulamayacaklar. Yanacaklar... Tıpkı Bartholomew Winslow adın daki öz babam gibi yanacaklar.

Yazılarını okuyunca, bazı annelerin ne kadar kötü olabileceğini öğrenmiştim. Dört çocuğunu çatıda bir odaya kilitleyip yazın boşucu, kışın buz gibi olan tavanarasında yaşamaya zorlamıştı. Onca yıl hapis kalmışlar, aç bırakılmışlar, kırbaçlanmışlar, annemin o güzelim saçlarına zift sürülmüş... Torunlarına bunları yaptığı için Malcolm'dan, şekerli pastalarına arsenik koyan yan evdeki yaşlı kadından nefret ediyorum. Ne biçim deliydi o? Bana verdiği pasta ve dondurmalara da arsenik katmış mıydı acaba? Midem bulanmaya başladı. Niçin yanması için elektrikli sandalyeye gidene dek polisler onu hapiste tutmadı?

Hayır, diye fısıldadı beynimde bir ses, kurnaz avukatlar katillere deli damgası vurabilirken, kimse güzel kadınları elektrikli sandalyede öldürmez. Yemyeşil tepelerdeki güzel evlere kapatılırlar yalnızca. Babamın her yaz ziyaret ettiği kadın aynı zamanda annemin de annesiydi. Annemle babamın günahları neredeyse göğe yükseliyordu. Eminim Tanrı onları cezalandıracaktır, yoksa bunu yapmaya Malcolm zorlar beni.

— 248 —

GAZAP TOHUMLARI

Gece yatağıma girip uyumaya çalıştım ama babamın gerçekten annemin ağabeyi olduğunu düşünmekten uyuyamadım. Jory ile benim dayım oluyordu yani. Oh anne, hiç de Jory'nin sandığı gibi bir melek değilsin. Melodie ile şunu bunu yapmamasını söyleyip durursun, sonra ağabeyinle birlikte yatak odana çekilip kapını örtersin. Ve bizlere kapıyı vurmadan içeri girmememizi tembih edersin. Utan! Utan! İki kardeşin yapmaması gerekenleri yapmak için sürekli olarak gizliliğe gereksinmen var.

Benim ara sıra olduğum kadar kötüydü ikisi de. Jory de Melodie ve diğer kızlarla Havva'nın elmayı ısırdıktan sonra Adem'le yaptıkları utanç verici şeyleri yapmak istiyordu. Onlarla birlikte yaşamak ve annemle ağabeyini sevmek istemiyorum artık.

Jory de biliyor her şeyi. Annemin benim çıldırdığımı sandığı gibi, o da delirmek üzere. Ama ben Malcolm gibi akıllanmaya başladım. Günahkâr ailelerin çocukları, tıpkı Jory ile benim gibi ıstırap çekmeye mahkûmdurlar. «Günah» sözcüğünü anlamayacak kadar küçük ve aptal olan Cindy bile ıstırap çekecek.

Peki, niçin yarın olmasın diye dua ediyorum? Yarın ne yapacağım ki? Niçin bu gece ölmek ve «günah işlemekten» daha kötü şeyler yapmaktan kendimi kurtarmak istiyorum?

Yine kahvaltı. Tatsız yiyeceklerden nefret ederim. Biraz sonra ben bir şeyler kırıp dökünce lekelenecek olan temiz örtüye baktım. Jory de benim gibi şaşkıındı.

Günler gelip geçerken kimse mutlu değildi. Babam hasta gibiydi. Sanırım bizim her şeyi öğrendiğimizi biliyorlardı. Ne yüzümüze bakabiliyorlar, ne de Jory'nin sorularını yanıtlıyorlardı. Bir gün annemin Jory'nin kapısını vurduğunu duydum. «Jory, lütfen kapıyı aç. Madam Marisha'nın anlattıklarını duyduğunu biliyorum. Sana her şeyi açıklayacağım. Anladığın zaman bizden nefret etmeyeceksin.»

— 249 —

GAZAP TOHUMLARI

Ama edecekti. O Tanrının belası kitabı okumuştı. Bize onurlu bir aile vermeyip aldatarak haksızlık etmişti Tanrı.

Şükran Günü geldi ve pis Madam M. yüzüzce annemin davetini kabul edip aramıza katıldı. Aslında annemin onu davet etmemesi gerekirdi. Babamın asık suratla hindiyi parçalamasını, annemin ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözlerle suspus oturmasını sanırım için için gülerken izliyordu. Ağlamayı hakketmişti doğrusu annem. Babam hindinin hangi parçasını istediğimi sorunca yanıtlamadım, tavuğu yeğlerim her zaman. Nezele gibi boğuktu sesi ama öksürüp aksırmıyordu ve ayrıca babam asla hastalan-mazdı.

Yalnızca Emma ile pis Cindy mutluydu.

«Hadi, hadi,» diyordu Emma hiçbir yararı dokunmayan neşeli bir gülüşle, «Biraz neşelenin. Bize verdikleri için Tanrıya şükret-meliyiz. Üstelik masamızı paylaşan yeni bir kızımız da var.»

Bunları duymak midemi bulandırdı.

Babam hindiyi sessizce parçaladı ve bana butunu vermeyi unuttu. Annem her şey normalmiş gibi görünmeye çalışarak bir iki lokma yedi ve yerinden fırlayıp odasına kaçtı. Onunla ilgilenmesi gerektiğini söyleyerek babam da masadan kalktı.

«Aman Tanrım, herkesin nesi var?» diye sordu Emma. Madam Marisha da üzgün görünüyordu. Nefretle baktım yüzüne, o da her şeyin bir parçasıydı. Herkesten, hatta kendi büyükannemden bile nefret ediyordum. Belki de yanı başımda günah işlenmesine göz yuman Emma bile kötülük yapmış sayılırdı. Jory gülüp şakalaşarak Cindy'yi eğlendirip birkaç lokma yedirmeye çalışıyordu. Ama içinin kan ağladığını çok iyi biliyordum. Ben yangında ölen öz babam için gözyaşlarımı akıtırken, belki Jory de, kendisini gereğinden çok seven bir ağabeyi olduğu için annemin yeterince sevgi göstermemiş olduğu öz babası için ağlıyordu.

— 250 —

GAZAP TOHUMLARI

Keşke bunları öğrenmeseydim. Annem bu kitabı yazmak zorunda mıydı? John Amos'un yalancı olduğunu düşünüp, ailem hakkında söylediklerine inanmayabilirdim ama artık onun bana gerçeği anlatan tek kişi olduğunu biliyorum.

Hiçkırarak yerimden kalkarken, Jory'nin kucağında gülerken oturan Cindy'ye baktım. Ağabeyimin verdiği bir oyuncakla oynuyordu. Bana hiçbir şey vermezdi oysa. Yalancı - kara büyücü büyükannemden başka hiç kimse, hiçbir şey vermezdi.

Bir pazar günü annem kendini daha iyi hissetmeye başladı. Belki de Madam Marisha'nın bizi rahat bırakıp doğruya döneceğine inanmaya başlamıştı. Tıpkı benim gibi annemin de olduğundan farklı görünmeyi başardığını anladım.

Yatak odasının karşısında karanlık bir köşeye gizlenip, diz çökerek sessizce dua edişini izledim. Tanrının onu duyup duymadığını merak ediyordum.

Sonra salondaki köşeme çekilip birbirinin ardına kibrit çakıp yüzüme tuttum. Yanarak günahlardan arınmak çok korkunç bir şeydi. Öz babamın ruhunun kara dumanlar arasında göğe yükselmesi de korkunç olmalıydı. Ben o zamanlar annemin karnında şekilsiz bir canlıydım. Daha Bart bile değildim ve en kötüsü kız çocuğu bile olabiliirdim. Başka bilmek istemediğim bunca şeyi öğrenmeseydim.

Başımın ağrısından elim titreyince kibrit yere düştü ve halıyı yakmakla beni suçlamalarına fırsat vermeden söndürdüm. Jory de en az benim kadar kötülük yapardı ama hep beni suçlardı.

John Amos ne deyip duruyordu? «Tüm kötülükleri annen yarattı. Her şey kadınların, özellikle güzel kadınların suçudur. Düzenbaz, günahkâr, kötü ruhlu güzel kadınlar hep erkekleri baştan çıkarmaya çalışırlar.»

Evet, annem de, büyükannem de düzenbaz güzel kadınlardı. Bana yalanlar söyleyip kim olduğunu gizlemiş, kendisinden

— 251 —

GAZAP TOHUMLARI

yaşça çok küçük olan öz babamı baştan çıkararak kötülük etmiş olan annem de öz babama yapmıştı bunların hepsini.

İçimi çekerek Tanrının intikam meleği olmaya karar verdim. Ne de olsa Malcolm'un torununun çocuğuydum ve en az onun kadar akıllıydım. Günler geçtikçe Malcolm'un en akıllı olduğu ihtiyarlık haline biraz daha benziyordum. Bütün kadınlardan nefret ediyordum. Hepsini cezalandırmak zorundayım. Her şeyi yalnızca Jory'nin bildiğini sanıyor annem, ama Madam Marisha tiz sesiyle onu suçlarken ben de kulak kabarttım ve üstelik kitabını da okudum.

Başımın ağrısı arttı. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Malcolm muyum yoksa, Bart mı? Evet şimdi, kalbi bozuk, bacakları tutmayan, saçları dökülmüş, ama çok zeki ve kurnaz Mal-colm'um.

Aptal kız, dört çocuğunu ikinci kattaki odaya gizlerken, ergeç öğreneceğimi düşünmedi bile. Budala. John'un bana her şeyi anlatacağını tahmin etmedi. Benim merdivenlere tırmanama-yacağıma ve yakında öleceğime inanıyor. Ama John var «Git onları gözetle,» dedim John'a. «Bak bakalım görmediğim zamanlar kızım ne yapıyor. Benim yakında öleceğimi sanıyor. Vasiyetimi değiştirip onu da mirasına katacağım ama yine de

son gülen ben olacağım. Alnımın teriyle kazandığım paralar ona kalmayacak. Onlarla başedemeyecek kadar ihtiyaç değildim. Ve her zaman sonunda ben kazanlı  ıkarım!»

Ayaklarımı sürüyerek günah dolu aşklarının koktuğu yatak odasına yaklaştım. İçimdeki küçük  ocuk benliği hı kırma  istiyordu ama g    , akıllı Malcolm olmak zorundaydım. Mavi sislerle  rt   dağlar nerede? Tepenin üstündeki b   k ev değil burası! Uşaklar, kocaman balo salonu, a şap merdivenler nerede?

Aklım karmakarışık, başım k    ağrıyor ve dizim zonkluyor. Ağrılar sırtıma vurdu; neredeyse kalp krizi geçireceğim

— 252

GAZAP TOHUMLARI

«Doğru dur, Bart,» dedi gerçekten dayım olan adam.  rk p, yerimden sıçradım ve aklım biraz daha karıştı.

«Yaşlı bir adam gibi topallamak için daha çok gençsin, Bart. Üstelik dizin de çok iyi.» Saçlarımı okşayıp kapıyı açtı. Annem gözlerini tavana dikip yatağına uzanmış, onu bekliyordu. Ağlıyor muydu?

«Senden nefret ediyorum!» diye fısıldadım. Öfkeli bakışlarımla onu öldürmek istedim. «Güven içinde olduğunu sanıyorsun değil mi? Bir doktorun ceza görmeyeceğini düşünüyorsun. Ama Tanrı kız kardeşinle işlediğin günahlar için intikam meleğini sizleri cezalandırması için gönderdi!»

Donup kaldı ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzüme baktı. Odasının kapısını çekip beni koridorun öbür ucuna sürükledi, o kadının işitmesini istemiyordu. «Bart, b   kanneni her gün görmeye gidiyorsun değil mi?»  zg n görünüyordu ama sesi alçak ve nazikti. «İşittiğin her şeye inanmaman gerektiğini öğrenmelisin. İnsanlar bazen yalan söyler.»

«şeytan d   !» diye tısladım. «şeytanın çocuklarını yaratmak için yanlış toprağa atılmış tohumlar.»

Bu kez kolumu öyle sıktı ki, canım yandı. «Bir daha b   le şeyler duymayacağım! Bunların hiçbirini annene söylemeyeceksin. Yoksa seni öyle döverim ki, bir daha oturamazsın. Ve yan evdeki kadını ilk görüşünde, tohumları ekip  i ek açmasını sağlayanın kendisi olduğunu söyle. Bunları anlatırken yüzüne iyice bak... kimin k    olduğunu o zaman anlarsın.»

Bu sözleri dinlemek istemeyerek geriledim. Koşarak uzaklaşırken bir sehpaye çarptım ve üzerindeki pahalı abajur yere düşüp kırıldı.

Titreyerek kendimi yatağa attığımda soluksuz kalmıştım. Sanki göğsümü  elik pençeler sıkıyor, hava almamı önlüyordu. Dibinden sıkılmış dış macunu tüpü gibi hissediyordum kendimi. Gözlerimi tavana dikip ağlamaya başladım. Gözyaşlarını yastığı-

— 253—

GAZAP TOHUMLARI

mı ıslattı. Eğer yatağımı başka bir nedenle ıslatırsam, on yaşında bir çocuğun b   le bebek e davranışlar için çok b   k olduğunu söyleyip beni d verlerdi.

On yaşında mı olmak isterdim, seksen mi? Beni ihtiya latan kimdi? Tanrı mı? Yoksa tavanarasına gizlenmiş, göçüp eğlenen, her şeyin iki yanını görmeye çalışan çocuklar mı? Malcolm'un herkesten daha zeki olduğunu, mezarına girdikten sonra bile kimsenin elinden kurtulamayacağını kanıtlamaya onlar mı zorluyordu beni?

Annem terkedip gitti.

Bir daha dönmeyecek.

Beni terkedip gitti,

Ve başladığım işleri nasıl bitireceğimi bilmiyorum...

Yatağın içinde dönüp durdum, ihtiyaç adam kendisini bir   p variline atarken, küçük oğlan ağlıyordu. Biraz sonra kent dışındaki   pl kte bulacağım kendimi. Ancak yakılmaya l yığım ben.

Günahkâr ilişkilerden doğanlar da cezalandırılmalı.   plerin arasında ölmekte olan ben bile ceza göreceğim.

— 254 —

D r stlerin  fkesi

Tanrının sıktığı kurşunlar gibi yağlıyordu yağmur. Arka pencereden, yağmur damlalarının çıplak oldukları için mermer heykelleri cezalandırıracasına yüzlerinde şaklamalarını izlerken, Jory'nin eve dönüp beni aramasını bekliyordum.

Birleşmemeleri gereken bir anneyle babanın çocukları olduğumuz için ikimiz de k   yd k.

Annem yanakları kıpkırmızı, gülerek odaya girdi ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi Emma'yı selamladı. Paketlerini bir iskemleye bırakıp ıslak mantosunu çıkarırken, nezle olacağını söyledi.

«Yağmurdan hiç hoşlanmıyorum, Emma. Merhaba, Bart. Nasılsın? Yoksa beni  zlemedin mi?»

Yanıtlamadım. Artık onunla konuşmak, terbiyeli davranmak, iyi, hatta temiz olmak zorunda değildim, istediğim her şeyi yapabilirim. Onlar yapıyor ya. Tanrının kurallarının onlar için bir anlamı yok. Benim için de kalmadı artık.

« ok güzel bir Noel olacak, Bart,» derken gözleri yeni giysilere gereksinimi olan Cindy'ye takılmıştı. «B  Noel'de ilk kez Cindy bizimle beraber olacak.» Kızı kucağına aldı. «Seni çok seven iki ağabeyin olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin, Cindy.»

Gerçeği bir bilse. Ama Malcolm tüm güzel kadınların aptal

— 255 —

GAZAP TOHUMLARI

olduklarını söylemişti. Mutfakta çalışan çirkin Emma'ya baktım. O daha mı zeki? Yoksa içimi okuyabiliyor mu?

Emma'yla göz göze gelince, titredim. Evet, çirkin kadınlar daha zeki. Güzelliğin gelip geçici, dünyanın iyi olmadığını biliyorlar.

«Noel Babadan ne istediğini söylemedin daha, Bart.»

En çok ne istediğimi biliyordu. «Bir midilli,» dedim ve cebimden öteki çakımı çıkarıp tırnaklarımı düzelttim. Annem bir süre bana baktı, sonra bakışlarını Cindy'nin uzamaya başlayan saçlarına çevirdi.

«Bart, kaldır o bıçağı ortadan. Tedirgin oluyorum. Bir yerini kesebilirdin,» dedi ve aksırdı. Temiz havayı pis nezle mikroplarıyla kirletmişti.

Jory ancak hava karardıktan sonra sıırıslıkam ve üzgün bir halde eve gelip odasına çıktı. Annemin kaşlarının çatıklığını görünce sıırıttım. Artık sevgili oğlu da onu sevmiyor. Yanlış davranmanın sonucu bu.

Soluk yüzü, irileşmiş gözleri ve karmakarışık saçlarıyla baktı yüzüme. Belki bazı erkekler bu haline âşık olabilir. Kafamdan bir tel saç koparıp bir ucunu dişimle tutarak ikiye kestim, «iyi bir bıçak. Jilet kadar keskin.

Saç, kol, bacak kesmek için...» Ürktüğünü görünce sıırıttım. Güçlüydüm. John Amos haklıydı. Kadınlar, erkeklerin ürkek, korkak taklitleriydi.

Yağmur biraz daha hızlandı. Rüzgâr ulur gibiydi. Dışarısı karanlık ve soğuktu. Ertesi sabah hâlâ yağıyordu. Perşembe olduğu için Emma dostlarını ziyarete gitmekten kaçınmadı yine de. «Biraz dinlenin,» dedi anneme, «iyi görünmüyorsunuz. Ateşiniz yok diye hastalanmayacağınızı sanmayın. Bart, lütfen anneni üzme.»

Garajdan çıkıp mutfığa gittim ve uçak kanadı rolü yapan kolum kahvaltı tabaklarını yere indiriverdi.

— 256 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bart, bunu bilerek mi yaptın?»

«Evet, anne. Zaten her şeyi bilerek yaptığımı söylersin. Bu kez ne kadar haklı olduğumu göstereceğim sana.» Süt dolu bardağımı alıp suratına attım.

«Bu ne terbiyesizlik, Bart? Baban eve gelince her şeyi anlatacağım. Ciddi olarak cezalandırılacaksın.»

Ne yapacağını biliyorum. Beni dövecek ve anneme saygılı olmam konusunda konferans verecek. Ne dayağın acısını hissedeceğim, ne de söylediklerini duyacağım. Malcolm'u düşününce, beni etkileyemez.

«Niçin beni sen dövmüyorsun, anne? Hadi... bakalım canımı yakabilecek misin?» Yaklaştığı anda savurmak için hazır duruyordu bıçağım.

Yoksa bayılacak mıydı? «Hasta olduğumu bildiğin halde nasıl böyle davranıyorsun, Bart! Uslu duracağına söz vermiştin babana. Benden hoşlanmaman için ne yaptım sana?»

Anlamalı anlamalı sıırıttım.

«O bıçağı nereden buldun? Jory'nin verdiği çakı değil bu.»

«Yan evdeki yaşlı hanım verdi. İstedğim her şeyi veriyor bana. Bir tabanca ya da bir kılıç istesem bile verecek. O da senin gibi zayıf bir insan. Beni mutlu etmek için çabalayıp duru-, yor ama beni mutlu edebilecek tek bir kadın bile yok.»

Korku bürümüştü gözlerini. Yüksek iskemlesinde oturmuş, bisküvi ve sütleriyle etrafı berbat eden Cindy'ye yaklaştı. Her yaptığı pislığe karşın azarlamıyordu bile, onu.

«Bart, hemen odana çıkıp kapını içerden kilitle. Baban gelene dek seni görmek istemiyorum. Kahvaltını beğenmediğine göre, öğle yemeğine hakkın olmadı demektir.»

«Ne yapacağımı söyleyemezsin bana. Buna kalkışırsan, tüm dünyaya kocanla' ne yaptığını açıklarım. Birlikte yaşayan iki kardeş. Günan dolu bir ilişki! Zina!» (Malcolm'un lafı.)

-257-

F:17

GAZAP TOHUMLARI

Sendeleterek burnunu sildi ve Cindy'yi kucakladı.

«Ne yapacaksın ki, kaltak? Cindy'yi kalkan olarak mı kullanacaksın? İşe yaramaz... ikinizi de yok edebilirim. Ve polis bana dokunamaz. Yalnızca on yaşındayım... on yaşındayım.» Takılmış plak gibi yinedim bu sözleri.

Kulaklarımda ne yapmam gerektiğini söyleyen John Amos'un sesi vardı. «Yıllar önce Londra'da Karın Deşen Jack diye bir adam vardı ve fahişeleri öldürürdü. Ben de orospuları ve doğruyu yanlış bilmeyen kadınları öldürüyorum. Yaşadığın günah dolu hayat için Tanrının seni nasıl cezalandırmak istediğini göstereceğim sana.» Rüyadaymış gibi konuşuyordum.

Korkak bir beyaz tavşan gibi titreyerek kollarında Cindy ile duruyordu karşımda. Yavaş yavaş bıçağımı savurarak ona yaklaştım.

«Bart, sana bu öyküleri kim anlatıyor bilmiyorum ama bana ya da Cindy'ye zarar verecek olursan, polis seni hapse tıkmasa ya da elektrikli sandalyeye oturtmasa bile. Tanrı intikamını alacaktır.»

Boş tehditler. John Amos benim yaşımdaki çocukların her istediklerini yapabileceklerini ve polislerin onları cezalandıramayacaklarını söylemişti.

«Beraber yaşadığın erkek ağabeyin, öyle değil mi?» diye bağırdım. «Bana yalan söylersen, ikiniz de ölürsünüz.»

«Sakin ol, Bart. Bak Noel yaklaşıyor. Hastaneye yatırılıp Noel Babanın getireceği armağanlardan yoksun kalmak mı istiyorsun?»

«Noel Baba filan yok!» diye haykırdım. Bu saçmalıklara gerçekten inandığımı mı sanıyordu?

«Beni severdin. Gerçi bunu açıklamazdın ama gözlerinden okurdum, Bart. Niçin değiştin? Benden nefret etmen için ne yaptım ki sana? Söyle bana, düzeltmeye çalışayım.»

— 258 —

GAZAP TOHUMLARI

Ölümün yaklaştığı anda bile beni kazanmaya çalışıyor... Kesilip doğranarak alçaltıldığı zaman Tanrı ona acıyacaktır.

«Ben ölüm meleğiym,» dedim ihtiyar, titrek sesimle. «İnsanlık henüz senin günahlarını öğrenmediği için seni kurtaracağım...»

Saldırdığım anda yaralanmaması için Cindy'yi kenara çekip sağ bileğime tekmeyi indirdi. Bıçak havalandı. Ardından koştum ama atik davranıp tezgâhın altına itti. Almak için yere yatınca üzerime çullandı ve bir kolumu arkaya büküp diğer eliyle saçlarımdan kavrayarak beni ayağa kaldırdı.

«Göreceğim bakalım kim cezalandırılacak,» diyerek beni sürükleyip odama soktu ve yerden kalkmama fırsat vermeden kapıyı örtüp dışardan kilitledi.

«Pis fahişe, çıkar beni! Ya beni çıkarırsın ya da evi yakarım! Ve hepimiz birlikte yanarız. Yanacağız!»

Kapıya yaslanmış kesik kesik soluduğunu duydum. Bir köşeye gizlediğim kibritleri ve mumları aradım. Yoktu. John Amos' dan yürüttüğüm çakmak bile gitmişti.

«Hırsız!» diye kükredim. «Bu evde yalnızca hırsızlar, yalancılar ve fahişeler var! Hepiniz servetimin peşindesiniz! Yakında öleceğimi sanıyorsunuz ama önce seni gömeceğim, anne! Çatı farelerinin hepsinin öldüğünü göreceğim!»

Koşarak uzaklaştığını duydum. Ne yapacağımı bilmiyordum. John Amos bana Noel gecesine kadar beklememi söylememiş miydi? Foxworth Malikânesindeki yangınla aynı günde çıkmış olacaktı.

«Anne,» diye yalvardım diz çöküp ağlayarak. «Bunları demek istemedim. Lütfen uzağa gidip beni yalnız bırakma. Yalnız kalmak istemiyorum. Başıma gelenlerden mutlu değilim, anne. Niçin ağabeyinle evliymiş gibi davranmak zorundasın?

— 259 —

GAZAP TOHUMLARI

Neden namuslu yaşayamadın?» Kötü olduğum zamanlar neler yapabileceğimden korkarak hıçkırıyordum.

Cindy yanında olduğu zaman kapımı kilitlemesi gerekmezdi, ama bana güvenmiyordu. Çünkü önce kendine güvenmiyordu. Güzel ve kötü olarak doğmuştu ve ancak ölünce Tanrı günahkâr ruhunu bağışlayacaktı. Mahvettiği yaşamımızın sonuçlarından onu kurtarmak için ne yapmam gerektiğini düşünerek ayağa kalktım.

«Anne, kapıyı aç!» diye bağırdım. «Yoksa kendimi öldüreceğim! Hakkında her şeyi biliyorum. Ağabeyinle yaptıklarını da yan evde oturanlar anlattı bana. Çocukluğunu da anlattılar. Yazdığın kitap da eksikleri tamamladı. Eğer cesedimle karşılaşmak istemiyorsan, kapıyı aç!»

Kapıyı açarak yüzüme baktı. Burnunu silip saçlarını düzeltirken bile bakışlarını ayırmamıştı benden. «Yan evdekiler her şeyi bana anlattılar da ne demek? Kim onlar?»

«Görünce anlarsın,» dedim yine kötülüğe kapılarak. Pis Cindy'yi kucağından indirmiyordu. Beni mi doğurmuştu, yoksa onu mu? «Ordaki ihtiyar adam seni ve çatıda geçen günlerini iyi biliyor. Git onlarla konuş, anne. Bir kızın olduğuna bir daha sevinmeyeceksin.»

Mavi gözleri dehşetle kararırken ağzı açık kaldı. «Bart, lütfen bana yalan söyleme.»

«Ben sen değilim, yalan söylemem.» O kadar titriyordu ki, neredeyse Cindy'yi düşürecekti. Ne yazık ki, düşürmedi. Zaten halı kaplı yere düşse bile bir şey olmazdı.

«Şimdi burda bekle beni,» diyerek vestiyere doğru yürüdü. «Hayatında ilk kez dediğimi yap. Otur televizyon izle, istediğin kadar şeker ye ama yağmura çıkma »

Yan eve gidiyordu. Geri gelmeyeceğinden korkarak paniğe kapıldım. Bunca hazırlıktan sonra onu kurtaramayacağımdan

— 260 —

GAZAP TOHUMLARI

korktum. Ama sesimi çıkarmadım. Tanrı günah işlemeyen John Amos'un yanındaydı çünkü.

En kalın beyaz mantosunu ve beyaz çizmelerini giyip Cindy'yi de giydirdi. «İyi bir çocuk ol, Bart ve seni sevdiğime inan. On dakika sonra dönerim. Siyahlı kadının beni nereden tanıdığını ancak Tanrı bilir.»

Soluk, endişeli yüzüne utanarak baktım. Öz annesi olan büyükannemle karşılaşınca çılgına dönecekti. Ona deli gömleği giydirecekler ve bir daha onu göremeyecektim.

Tanrının onu cezalandırmaya başlamasına niçin memnun olmamıştım? Başım yine ağrıyor. Midem pek iyi değil. Bacaklarım sözümü dinlemiyor. Annem kapıyı çarpınca kendiliklerinden beni arkasından sürükledi bacaklarım.

Anne, gidip beni yalnız bırakma, diye ağılıyordu ruhum. Yalnız kalmak istemiyorum. Senden başka kimse sevmiyor beni. Lütfen oraya gitme. John Amos görmesin seni. Hiçbir şey söylememeliydim aslında. Konuştuğum takdirde burda, güven içinde kalmak istemeyeceğini tahmin etmeliydim. Paltomu giyip ön pencereye koştum ve yağmurun altında kucağında Cindy'yle sendeleyerek yürümesini izledim. Zavallı bir kadındı; Tanrıya ve gazabına karşı koyabileceğini sanıyordu.

Gözden kaybolunca dışarıya fırladım. Bana aldığı yeni palto sevdiğini mi belirtiyor? Hayır, dedi beynimdeki ihtiyar adam, hiçbir anlamı yok. Bütün anneler çocuklarına bir yandan oyuncaklar, kitaplar, giysiler verirler, bir yandan da arsenikli pastalar yedirirler.

Bir gün benimle sonsuza dek yaşayacak, elimden gelenin en iyisini yaptığımı anlayacak, bana hak verecek bir anne bulabileceğimi umarak içimi çektim.

Rüzgâr paltomu savurup yağmur damlalarını yüzümde şaklattı. Üç, beş metre ilerde kollarından kurtulmak isteyen Cindy'yi

— 261 —

GAZAP TOHUMLARI

tutmak için çabalayan annemi gördüm. «Yağmuru sevmem! Beni eve götür! Gitmek istemiyorum, anne!»

Bir yandan onu sakinleştirmeye çalışırken, bir yandan da çamurda kaymadan yürümeye çalışıyordu. Sendeleyince Cindy haykırarak yumruklarını yüzüne indirdi. «EVE GİDELİM!»

Yüksek duvarlar. Demir kapılar. Konuşulacak kutular. Rüzgâr ve yağmurun arasında sesini duyurmak için bağıırıyordu annem. «Ben yan evde oturan Catherine Sheffield'im. Bart'in annesiyim. İçeri girip hanımefendiyle konuşmak istiyorum.»

Sessizlik.

Annem tekrar seslendi. «O hanımı görmek için gerekirse, bu duvarı tırmanacağım. Kapıyı açıp, bu zahmeti vermeyin bana.»

Kalbim gerçekten ağırıyormuş gibi soluk soluğa durdum. Kara demir kapılar ağır ağır açıldı.

Bir an haykırmak geçti içimden. HAYIR! Tuzağa düşme, anne! Ama bir tuzak kurulduğundan bile emin değildim. John Amos ile içimdeki Malcolm'un işbirliği sonucunda annemin o eve girmesinin iyi bir şey olmayacağını hissediyordum. Kapılar kapanmadan önce içeri daldım.

Ağlayan, haykıran Cindy'ye aldırmadan ön kapıya doğru yürüyüp bronz aslan kafası tokmağı vurdu. John Amos herhalde onu bekliyordu ki, kapıyı hemen açtı ve bir kraliçeyi karşılamış gibi iki büklüm eğildi. Hiçbir şeyi kaçırmamak için hızla yan kapıya koşup, onları dinleyebileceğim dolabın içine saklandım.

Biraz sonra annem ıslak mantosunu ve çizmelerini çıkarmış olarak salona girdi. Büyükannem ellerini arkasında gizleyerek ayağa kalktı. Peçesi saçlarını da örtüyordu bugün.

Annem ıslak saçları, kırmızı yüzüyle içeri girince benliğimin zayıf, genç çocuk yanı ağlamak istedi. Ya Tanrı onu şu an öldürse? Ya gerçekten cehennem ateşlerinde yanmasını istiyorsa?

«Habersiz geldiğim için özür dilerim,» dedi annem derhal,

— 262 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bazı sorularımı yanıtlamanızı istiyorum. Kimsiniz? Küçük oğluma neler anlatıyorsunuz? Birbirimizi tanımadığımıza göre ona neden yalan söylüyorsunuz?»

Büyükannem ağzını açmamıştı. Gözleri annemle Cindy arasında dolaşıyordu. Başıyla oturmalarını işaret etti. Niçin konuşmuyordu?

«Ne kadar güzel bir oda,» dedi annem mobilyalara bakarak. Gözleri üzgün, gülüşü sahteydi. Cindy'yi yere bırakıp elini tutmak istedi ama pis kız her tarafı karıştırmak niyetindeydi.

«Fazla kalacak değilim. Hastayım ve eve gidip yatmak istiyorum. Ama oğlumun evde söylediği korkunç sözleri ona niçin öğrettiğinizi merak ediyorum. Artık bana saygı duymuyor. Açıklama yaptığınız zaman Cindy'yi alıp gideceğim.»

Gözlerini yere indirip başını salladı büyükannem. Dilimizi bilmeyen bir yabancı olduğunu sanmıştı herhalde annem.

«Bart eve gelip yan evdeki hanımın kendisine şunu bunu söylediğini anlatınca, sizden başkası olamayacağını düşündüm. Kimsiniz siz? Niçin oğlumu bana düşman etmek istiyorsunuz? Size ne yaptım ben?» Siyahlı kadın yanıtlamadığından sorularını birbiri ardına sıralıyordu.

Öne eğilip dikkatle büyükannemin yüzüne baktı. Şimdiden kuşkulanmaya mı başlamıştı? Siyah giysisi ve peçesine karşın kim olduğunu anlayacak kadar zeki miydi? «Size adımı söyledim. Lütfen kimliğinizi açıklayacak kadar nazik olun.»

Sessiz bir baş sallayış.

«Dilimizi bilmiyorsunuz galiba, ama söylediklerimi anladığınızı görüyorum. Dilsiz olsaydınız, oğluma bunca yalanı söyleyemezsiniz.»

Mermer şömine rafında duran saatin bu kadar gürültülü tik-tak'ları olduğunu daha önce farketmemiştim. Büyükannem başı-

— 263—

GAZAP TOHUMLARI

nı asla kaldırmayacak ya da konuşmayacakmış gibi sallanıp duruyordu koltuğunda.

Annem sinirlenmeye başlamıştı. Cindy elinden kurtulup mermer bir masanın üzerindeki kedi heykelciğini elledi. «Cindy, bırak onu.»

Bibloyu yerine bıraktığı anda öteki odaya giden kemerli kapı dikkatini çekti. Bir bakıma bana benziyordu, her şeyi karıştırmayı, ellemeyi severdi. Annem yerinden fırlayıp onu yakaladı.

«Oraya girmeyin!» diye bağırarak ayağa kalktı büyükannem.

Cindy'yi unutan annem ağır ağır arkasını döndü. Sinirli ellerini yakasının altından sarkan inci kolyesinden alamayan siyahlı kadına bakarken mavi gözleri büyümüş, yüzü solmuştu.

«Sesinizi daha önce de duymuştum.»

Büyükannem yanıtlamadı. «Yüzüklerinizi de tanıyorum. Ner-den buldunuz onları?»

Büyükannem inci kolyesini giysisinin altına itip omuzlarını silkti. «Rehinciden,» dedi garip bir sesle. «Çok ucuza.»

Yabancı olmayan kadına bakarken annemin gözleri kısılmıştı. Anladığı zaman ne yapacağını merak ederek soluğumu tuttum. Evet, öğrenecekti sonunda. Kolayca kandınlamayacağını biliyordum.

Giysisinin ıslaklığına ve Cindy'nin öbür odaya gitmiş olmasına aldırış etmeden en yakındaki iskemleye çöktü.

«Evet, biraz olsun dilimizi anlıyorsunuz,» dedi ağır ağır. «Bu odaya girdiğim anda sanki zaman durmuştu ve ben küçük bir çocuktum. Annem de aynı renkleri ve biçimleri severdi. Mobilyalarınıza bakarken onun bunlardan ne kadar hoşlanacağını düşündüm. Yüzükleriniz bile onun takmış olduklarını andırıyor. Gerçekten rehinci dükkânından mı aldınız?»

«Kadınların çoğu bu mobilyaları ve yüzükleri sever.»

«Garip bir sesiniz var... Bayan..?»

— 264 —

GAZAP TOHUMLARI

Siyahlı kadın yalnızca omuzlarını silkti.

Annem ayağa kalkıp öteki odaya geçti. Soluğumu tuttum. Portre orada asılıydı. Ama herhalde çevresine bakmamıştı ki, küçük kızın elinden tutarak hemen dışarı çıktı.

«Gözlerimi kapadığım anda balkondan Foxworth Malikânesinin salonuna baktığımı sanıyorum. Boynunuzda inci kolye mi var? Yüzükleriniz çok güzel. Ama niçin incilerinizi ortaya çıkarmıyorsunuz?»

Büyükannem yine omuzlarını silkti.

Artık büyükannem diye düşünmek istemediğim kadına yaklaştı annem. «Bazı anılarım canlandı burada. Foxworth Malikânesinin yanıp kül olduğu Noel gecesini anımsadım. Hava soğuk ve karlıydı ama ev bayram gecesı gibi ışıldıyordu. Parmaklarımdaki zümrüt ve pırlanta yüzükleri karların içine atmıştım. Kimsenin bulamayacağını sanıyordum ama hanımefendi siz bu yüzükleri takıyorsunuz! Daha sonra Chris çok sevgili anneciğine ait olan yüzükleri teker teker toplamıştı!»

«Ben de rahatsızım. Gidin burdan!» dedi odanın ortasında dikilip duran zavallı siyahlı kadın.

Ama tuzağa düşmüştü.

«SEN!» diye haykırdı annem. «Bilmeliydim! Pırlanta kelebek biçimi kancalı başka bir inci kolye olmayacağını tahmin etmeliydim! Elbette hastasın! Kim olduğunu biliyorum! Artık her şeyi biliyorum. Ne cüretle tekrar yaşamıma karıştın? Yaptıkların yetmiyormuş gibi, yine kötülük etmek için yanı başımıza geldin. Senden nefret ediyorum, intikam alacak fırsatım olmadı şimdiye kadar. Bart'ı senden ayırmak yeterli değildi. Şimdi daha fazlasını yapma şansım var.»

Cindy'nin elini bırakıp büyükannemin üstüne yürüdü. Yaşlı kadın kurtulmaya çabaladı ama annem daha güçlüydü. Heyecanla iki kadının kavgasını izledim.

— 265 —

GAZAP TOHUMLARI

Ne yapacağını şaşırılmıştı büyükannem. Sonra Cindy ağlamaya başladı. «Anne, eve gidelim.»

Kapı açıldı ve John Amos odaya daldı. Annem bir daha saldırmak üzereyken, uzanıp kemikli iri elini büyükannemin omzuna koydu. Ona dokunduğunu ilk kez görüyordum.

«Bayan Sheffield, evimize konuk olarak geldiniz ama şimdi yıllardır rahatsız olan karıma saldırıyorsunuz. Ben John Amos Jackson'ım. Bu da karım Bayan Jackson.»

Şaşkınlıktan annemin dili tutuldu.

«John Amos Jackson,» diye yineledi annem ağır ağır, «Bu adı daha önce de duymuştum. Dün kitabımın taslağını okurken nasıl değiştirebileceğimi düşünüyordum. Foxworth Malikânesin-deki uşak John Amos Jackson'sın sen. Kel kafanın avizelerin altında nasıl parladığını anımsıyorum.» Olduğu yerde dönünce, Cindy'nin elini tutacak sandım ama büyükannemin peçesini çekip aldı.

«Anne!» diye haykırdı. «Sen olduğunu aylar önce anlamalıydım. Bu eve girer girmez, renklerden ve kokundan senin varlığını hissettim. Yüzünü örtecek kadar zekiydın ama yüzüklerini açıkta bırakmak aptallığında bulundun. Daima aptaldın zaten. Deliliğinden mi, yoksa aptallığından mı yüzüklerini ve parfümünü unutacağımı sandın?» Çılgırj bir kahkaha atarak dönüp dolaştı. Yeniden saldırmasını önlemek için John Amos sendeleyerek izliyordu onu.

«Bart değişmeye başladığı zaman senin etkinde kaldığını anlamalıydım. Bizi rahat bırakmadın değil mi? Chris'le birlikte bulduğumuz mutluluğu yıkmak için geldin buraya. Ve basardın. Bart't delirttin. Tıpkı senin gibi tımarhaneye kapatılacak hale getirdin. O kadar çeşitli nedenlerle nefret ediyorum ki senden! Cory, Carrie ve şimdi de Bart. Kötülüklerinin sonu gelmeyecek mi? İsabetli bir tekmeyle büyükannemin dizinin arkasına vurup yere

— 266 —

GAZAP TOHUMLARI

yuvraladı. Hemen üzerine atılıp kelebek kancalı inci kolyesini kopardı.

John Amos annemi omuzlarından yakalayıp ayağa kaldırdı. «İncileri toplayın, Bayan Sheffield,» diye emretti birdenbire güçlenen sert, kötü sesiyle. Anneme böyle davranması şaşırtmıştı beni. Jory'nin ne yapacağını biliyordum, hemen koşup annesini korurdu. Eğer onu kurtarırsam, Tanrının bana ne yapacağını bilmediğim için yerimden kıpırdamadım. Ayrıca Jory benden büyüktü. Babam da daima her şeyin iyiye gideceğini söyleyip dururdu. Gerçi kendimi kötü hissediyordum ama herhalde bunların sonu da iyi olacaktı.

Annemin bana ihtiyacı yoktu. Başını geriye atıp John Amos'un çenesine vurdu ve elinden sıyrıldı. Ama yaşlı adam peşini bırakmıyordu. Ölüm meleğini oynayıp onu öldürecekti anlaşılan!

Hareket etmesine fırsat vermeden annemin dizi kasıklarını buldu ve John Amos çılgınlık atarak yere yuvarlandı. «Canın cehenneme!» diye haykırıyordu.

«Senin canın cehenneme, John Amos Jackson!» diye haykırdı annem. «Bir daha bana elini sürersen, gözlerini oyarım.»

Bu arada büyükannem ayağa kalkmış, yırtık peçesini örtmeye çalışıyordu. Annemin tokadı yanağında saklayınca kendini tekrar yerde buldu. «Senin de canın cehenneme, Corrine Foxworth. Bir daha yüzünü görmeyeceğimi ummuştum. O 'huzurevinde' ölmek iyiliğini yapıp, seni tekrar görmek, bir zamanlar sevdiğim sesini işitmek azabından beni kurtaracağını sanmıştım. Ama Chris'le beni rahat bırakacak kadar düşünceli olmadığını bilmeliydim. Tıpkı babana benziyorsun. Beş para etmez bir hayata dört elle sarılıyorsun.»

Annemi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bir bakıma bana benziyordu. Büyükanneme saldırıp koltuğuyla birlikte yere devir-

— 267 —

GAZAP TOHUMLARI

meşini ürkererek izledim. John Amos bir daha kendine gelemeye-cekmiş gibi inliyordu. Annem yaşlı kadını yere yatırmış, parlak yüzüklerini çekiyordu parmaklarından. Büyükannem kendini ve mücevherlerini korumaya çalıştı.

«Lütfen Cathy, bunu yapma bana,» diye yalvarıyordu.

«Sen! Yerlerde sürünüp böyle yalvarmanı o kadar çok düşledim ki. Demin yanılmışım, şanslı günümdeyim. Yaptıkların için intikamımı alacağım.» Kolunu kaldırıp yüzüklerini şömineye fırlattı. «İşte bu kadar! Bart'in öldüğü gece yapmalıydım bunu.»

Sevinçli bir gülümsemeyle Cindy'yi kapıp hole koştu. John Amos şeytanın yarattıklarının kafese kapatıldığı zaman öldürülmüş olmaları gerektiğini mırıldanarak ayaklandı. «Başka günah tohumları saçmasına izin vermeden, Tanrının cezası cadı karı öldürülmeliydi!»

Yere çökmüş ağlayan büyükanneme görünmeden dolaptan çıktım. Paltosunu giydiği halde titriyordu annem. «Neler diyorsun John Amos Jackson. Yoksa bana şeytan tohumu, cadı mı dedin? Bir daha yüzüme söyle! Haydi durma! Artık korkak bir çocuk değilim. Senden daha güçlüyüm. Beni kolayca altede bile-ceğini sakın düşünme!»

Şömineden kaptığı demir çubukla üzerine doğru geldi John Amos. Annem onu aptal, zayıf bir düşman gibi görerek güldü. Sağlam bacağıyla bir tekme savurup yüzükoyun yere düşürdü. Öfkeyle haykırıyordu ihtiyar adam.

Ben de haykırdım. Yanlıştı bu! Tanrının alacağı intikamı bu biçimde tasarlamamıştık. Annemin canını yakmayacaktı.

O anda annem beni farketti. Mavi gözleri büyüdü, yüzü soldu, neredeyse yıkılıverecekti. «Bart!»,

«Yapmam gerekenleri John Amos söylemişti bana,» diye fısıldadım.

Öfkeyle büyükanneme döndü. «Neler yaptığını görüyor

-268 —

GAZAP TOHUMLARI

musun? Her şeyden, hatta cinayetten bile sıyrılacağım sanıyorsun. Cory'yi zehirledin. Carrie'yi intihara sürükledin. Yaşama hakkı olmayan bir kadını kurtarması için yanan eve gönderip Bart Winslow'u öldürdün. Şimdi de oğlumu zehirliyorsun. Foxworth Malikânesini tutuşturduğun zaman deli filan değildin. Yaşamın

boyunca yaptığın tek akıllıca davranıştı. Şimdi ben intikamımı alacağım.» Şömineye koşup küreği kaptı ve kor halindeki kömürleri halıya serpti. Dumanlar çıkarken bana seslendi. «Bart, git paltonu giy. Eve gidiyoruz. Bir daha bizi bulamayacağı kadar uzaklara taşınacağız.»

Ben haykırdım. Büyükannem haykırdı. Ama annem Cindy' nin mantosunu iliklemeye öylesine dalmıştı ki, John Amos'un yine elinde demir çubukla yaklaştığını farketmedi. Çubuk başına indi ve annem bez bebekler gibi sessizce yere yığıldı.

«Deli herif!» diye bağırdı büyükannem. «Onu öldüreceksin!»

Her şey çok hızlı ve yanlış geliyordu. Annemin canı yanmayacaktı. Bunu söylemeye hazırlandığım anda, John Amos yüzünde korkunç bir ifadeyle büyükanneme yaklaştı.

Annemin yanına diz çöküp, başını kucağına almış yalvarıyordu. «Cathy, lütfen ölme. Seni sevdim hep. Hiçbirinizin ölmesini istemedim. Ben asla.»

Şiddetli darbeye annemin üzerine kapandı.

Öfkeye kapıldı. Cindy çılgınlık atıyordu. «John Amos!» diye haykırdım. «Tanrının planında bunlar yoktu!»

Gülümseyerek bana döndü. «Evet, vardı, Bart. Dün gece Tanrıyla konuştum-. Ne yapmam gerektiğini söyledi bana. Annen uzaklara gideceğini söyledi demin. Senin gibi muzur bir çocuğu götürür mü sanıyorsun? Seni tımarhaneye kapatır, sonra çekip gider ve bir daha asla onu göremezsin. Büyük-büyükbaba gibi terk edilirsin, iyilik yapmaya çalışanlara, dünya böyle kötülükler

— 269 —

GAZAP TOHURLARI

yapar işte! Seni hapishaneden daha kötü bir yere tıkmaktan kurtarmaya çalışıyorum, Bart.»

Tımarhane... hapishane...

«Duyuyor musun beni, Bart? Her ikisinin de günahlarının bağışlanacağını anlamadın mı?» Hiçbir şey anlamadan baktım yüzüne. «Evet, Bart, bir yerine iki armağanım var sana!»

Ne yapacağımı, kime inanacağımı bilmiyorum. Yerde yatan iki kadına bakarken aklım başıma geldi. Onları çok seviyorum. Birini ya da ikisini de yitirirsem, yaşamak istemem. Gerçekten John Amos'un dediği kadar kötü mü onlar? Cehennem ateşinden, günahlarından arınmaktan onları alıkoyarsam, Tanrı beni cezalandırır mı?

Ama karşımda ilk günden beri bana dürüst davranan John Amos duruyor. Zeki ve kurnaz Malcolm'u, gerçek büyükannemi, öz babamı bana hep o tanıttı.

Ne yapmam gerektiğini anlamak için kısık gözlerinin içine baktım. Tanrı John Amos'un arkasındaydı, yoksa bu kadar ihti-yarlayana dek yaşayamazdı. Gülümseyerek çenemi okşadı. Dokunuşlarını hissetmediğim için insanların beni okşamasından hoşlanmıyorum.

«Beni iyi dinle, Bart. Önce Cindy'yi eve götür ve kimseye bir şey söylememesini tembih et. Yoksa pembe dilini koparacağını söyleyip korkut onu. Bunu yapabilir misin?»

Başımı salladım. Korkutabilirdim onu. «Annemle büyükanneme bir şey yapmayacaksın değil mi?»

«Tabii ki hayır. Güven içinde olacakları bir yerde saklayacağım onları. Ama babanmış gibi davranan adama bir tek kelime bile söyleme. Yoksa o da seni tımarhaneye kapatabilir. Senin delirdiğini sanıyor. Deli doktorlarına niçin götürüyor sanıyorsun?»

Yutkunurken boğazım acıdı. Ne yapacağımı bilmiyordum.

— 270 —

GAZAP TOHURLARI

Ama John Amos biliyordu. «Şimdi Cindy'yle eve git. Kendini odana kilitle ve aptal numarası yap... ağzından tek laf kaçırman için kızı iyice korkutmayı sakın unutma. Tanrı herkesin kendine sorgusuz sualsiz inanmasını ister... dediklerimi aynen yapacaksın. Ağabeyine ya da babana annenin nerede olduğunu sakın belli etme. Aptal gibi görün. Bunu rahatça becerirsin.»

Ne demek istiyordu? Benimle alay mı ediyordu?

Kaşlarımı çatıp Malcolm'u taklit ettim. «Beni dinle, John Amos, dünyanın bir toplu iğne başında durabildiği gün ancak benden zeki olabilirsin. Benimle alay etme... çünkü her zaman sonunda ben kazanırım.»

Birdenbire güç kazandım. Sevdığım iki kadına baktım. Sonsuza dek benim olacak iki anne vermişti artık Tanrı bana. Bir daha asla yalnızlık çekmeyeceğim.

«Eğer ağzını açıp Jory ya da babama bir tek laf edersen, dilini keserim!» dedim Cindy'ye eve dönünce. «Dilini kesmemi ister misin?»

Küçük yüzü yağmur ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bebek gibi hıçkırarak kendisini soyup pijamalarını giydirmeme izin verdi. Çıp- n lak bedenini görüp daha fazla nefret etmemek için gözlerim kapalı yaptım bu işi.

-271-

Annem Nerede?

Suçunu yüzüne vurmam gereken biri vardı. Yaşamımızı altüst eden olayları başlatmıştı. Babamla bu konuları epey tartıştık ama yine aklım karmakarışık. Niçin buraya gelip her şeyi başlatmıştı? Sonunda öfkeme engel olamayıp bale dersi biter bitmez soluğu madamın bürosunda aldım.

«Anneme söylediğiniz çirkin sözlerden dolayı sizden nefret ediyorum, madam. O günden beri her şey berbat oldu. Eğer onu rahat bırakmazsanız, bir daha asla beni göremezsiniz. Başımıza dert açmaktan vazgeçmezseniz, baleyı de bırakırım.

Solgun ve yaşlı görünüyordu. «Tıpkı baban gibi konuştun. Julian da kapkara gözleriyle bana böyle bakardı.» «Bir zamanlar sizi severdim. Beni ve ailemi sevdiğinize inandığım zamanlar. Dünyada en güzel şeyin dans olduğunu sanmıştım ama artık inanmıyorum.»

Kalbinden bıçaklanmış gibi sendeledi ve eğer tutmasaydım yere düşecekti. «Jory, lütfen benden kaçma. Eğer baleyı bırakırsan, hayatımın anlamı kalmaz. Georges da, Julian da boş yere yaşamış olurlar. Sevip yitirdiğim kişilerden her şeyi çalma!»

İşler karışınca Bart'ın yaptığı gibi oradan sıvışmaya baktım.

«Jory acelen ne? Hani gidip gazoz içecektik?» diye seslendi arkamdan Melodie ama durmadım.

- 272 —

GAZAP TOHUMLARI

Hayatım altüst olmuştu. Annemle babam evli değildi. Hangi rahip ya da memur nikâhlarını kıyardı zaten?

Parka varınca bir banka oturup ayaklarıma baktım. Profesyonel sahneye hazır bir baletim. Gerçi baba diye sevdiğim adamı memnun etmek için doktor olacağımı söylemişim ama balesiz bir yaşam düşünemiyordum. Madamı, annemi aslında dayım olan üvey babamı cezalandırırken, en büyük cezayı kendime vermiş oluyordum.

Ayağa kalkıp banklarda yalnız başlarına oturan ihtiyarlara baktım. Bir gün ben de onlar gibi mi olacağım? Hayır, bir hata yaptığım zaman özür dilemesini bilirim.

Usluca kapıyı açıp içeri girdiğimde, madam yüzünü ellerine gömmüş oturuyordu. Beni görünce yaşlı gözleri neşeyle parladı ve yarım saat önce aramızda geçenlerden hiç söz etmedi.

«Annen için bir armağanım var,» dedi çekmecesinden kırmızı saten kurdelayla bağlanmış bir kutu çıkararak. «Aslında haklıydın. Senin iyiliğin için yaptığımı düşünerek, annenle babandan seni uzaklaştırmaya hazırdım ama hatalıymışım. Çocuklar aileleriyle birlikte kalmalıdır.» Acıyla gülerek elindeki kutuya baktı. «Şeker var içinde. Annenin New York'ta Madam Zolta'nın grubunda çalıştığı zaman çok sevdiği ama kilo almak korkusuyla yemediği şekerlerden. Artık dans etmeyeceğine göre, istediği kadar yiyebilir.»

«Annem nezie olmuş. Şekerler ve sözleriniz için teşekkürler. Beni götürmek istemediğinizi öğrenince çok sevinecek.» Sırtarak kuru yanağını öptüm. «Eğer cimrilik etmezseniz, ikiniz de beni paylaşabilirsiniz. Annem harika bir insandır, sizinle geçine-mediğinden bana hiç söz etmemişti. Madam, doğrusunu isterseniz evimizdeki değişiklik beni ürkütüyor. Bart günden güne garipleşiyor; annem hasta yatıyor, babam üzgün görünüyor. Clover öldü, Emma da artık gülümsemiyor. Noel yaklaşıyor ama hiç

— 273 —

F: 18

GAZAP TOHUMLARI

hazırlık yapmadı. Böyle sürerse, sanırım ben de çıldıracağım.»

«Hayat bu... iki saniyelik mutluluğun ardından yirmi dakikalık üzüntü gelir hep. İki saniyelerin değerini bilmelisin.»

Gülüşüm yapaydı. İçim kan ağlıyordu. Avutucu sözlerinin hiç yararı olmamıştı. «Hep böyle olması mı gerekir?»

«Jory, düşün bir kez, eğer gölgeler olmasaydı, güneş ışığını nasıl görebilirdik?»

Bir süre oturup düşündüm. «Pekâlâ, madam, sanırım anlıyorum. Çok üzgünüm.»

«Ben de üzgünüm,» diye fısıldadı. Sımsıkı sarıldım ona. Bir bakıma anlaşmış sayılırdık.

Eve giderken kucağımda duran şeker kutusunu açmak için can atıyordum. «Baba, sanırım madam bu paketi anneme barışma armağanı olarak gönderiyor.»

«Çok güzel,» dedi gülümseyerek.

«Bence annemin nezlesinin bu kadar uzun sürmesi çok garip. Hiçbir zaman iki günden fazla hasta olmazdı. Çok yorgun görünmüyor mu, dersin?»

«Yazı yazmak yoruyor onu,» diye homurdandı. Yağan yağmurun arasından yolu görmek için öne eğilmişti.

«Şu yağmur dursa artık. Anneni hep tedirgin eder. Sabaha kadar not tutup sonra daktiloya çekiyor. Tabii sonunda sağlığı bozuluyor.» Yan gözle beni süzdü, «önce Bart ve sorunları vardı, şimdi seninkiler başladı. Sırlarımızı biliyorsun, Jory. Annenle de, seninle de saatlerce konuştuk bu konuyu. Bizi bağışlayabilir misin?

Anlamana yardımcı olamadım mı?»

«Anlamaya çalışıyorum,» dedim utanarak.

«Bu kadar zor mu? Bir tek odanın içinde dört çocuğun nasıl büyüdüğünü anlattım sana. Birbirimizden başka kimsemiz olmadığını anlamamız...»

«Ama baba, evden kaçıp Dr. Paul'ün evine yerleştikten son-

— 274 —

GAZAP TOHUMLARI

ra başka birini bulamaz mıydın? Niçin ille de annem?»

«Kadınlara olan duygularımı açıkladığımı sanmıştım. Ona ihtiyacım olduğu anda annem karşımdaydı ve öz annemiz bize ihanet etmişti. İnsan gençken sabit fikirli olur. Annenden başka kimseyi sevme yeteneğimin olmayışı sana acı veriyse, bağışla beni.»

Ne söyleyebilirdim?.. Dünyada binlerce, milyonlarca güzel kadın var. Sonra aklıma Melodie geldi. O ölse, gidip başka birini bulur muyum? Babam sessizce arabayı sürerken, uzun uzun bunu düşündüm. Evet eğer Melodie'yi yitirecek kadar şanssız-sam, örneğin başka bir eyalete giderse, yaşamayı sürdürürüm ve sonunda onun yerini alacak birini bulurum.

«Jory, neler düşündüğünü anlıyorum. Niçin üvey kız kardeşimden başka birini sevemediğimi yıllarca sordum kendime. Belki de annemin yaptıklarından dolayı başka kadınlara olan güvenim sarsılmıştı. Kilitli odamızda geçen yıllar boyunca bizi yaşatan oydu. Cory ile Carrie'ye annelik yaptı. Odamızı süsledi, yataklarımızı yaptı, çamaşırlarımızı yıkadı... ama en çok tavanarasında dans edişine âşık oldum. Gölgelere sığınıp onu izlerken, yalnızca benim için dans ettiğine inandım. Beni düşlerinin prensi yapmıştı. O da tabii benim prensesimdi. O zamanlar annenden daha romantiktim. Annem başka kadınlara benzemez, Jory. Dünyasını nefret üzerine kurup ilerleyebilir. Ben sevmezsem, ölürüm. Fox-worth Malikânesinden kaçınca, benden uzak durabilmek için Paul ile flört etti. Paul'ün ablası Amanda, kardeşi hakkında korkunç dedikodular yapınca babanla evlendi, iyi bir eş oldu ama baban ölünce intikam planlarını gerçekleştirmek için Virginia dağlarına, taşındı ve annesinin ikinci kocasını baştan çıkardı. Bart'ın kimin oğlu olduğunu biliyorsun sanırım. Sizleri korumak için yalan söylemek zorundaydık. Sonra annen Paul ile evlendi; o da ölünce bana geldi. Bunca yıl hep bekledim ben. Başka erkekleri

— 275 —

GAZAP TOHUMLARI

sevmek onun için kolaydı ama ben başka birine âşık olamadım. İlk aşkına dikkat et, Jory. O kızı asla unutamayacaksın.»

Gerçek yaşam, peri öykülerinden alınma balelere ya da televizyon dizilerine benzemiyor. Aşk insana belli nedenlerle gelip gitmiyor. Eve gidiş çok uzun sürdü. Babam ara sıra saatine bir göz atıyordu. Dışarıya bakınca tüm evlerin Noel için süslendiğini gördüm. Keşke geçen yıl olsaydı. O zaman mutluluğumuz hiç sarsılmayacak -gibi görünüyordu. Keşke o yaşlı kadın yandaki eve taşınıp yaşamımızı altüst etmeseydi. Madam Marisha da hiç gelmeyip gizli kalması gereken sırları ortaya sermeseydi. En kötüsü, bu iki kadın ailem için duyduğum gururu yıkmıştı. Ne kadar çabalasam, yaptıkları bir türlü hoşuma gitmiyordu. Bir erkek sevecek başka bir kadın bulamadığı için hepimizin mutluluğu sarsılmıştı.

«Jory, annen bazen kitabının bazı bölümlerini bulamadığını söylüyor. Savruk bir insan değildir. Sanırım bitmiş bölümleri çekmecesinden alıp oku...»

Ona gerçeği söylemeli miyim?

Sayfaları ilk çalan Bart'tı. Ben de okumaktan alamadım kendimi. Üvey ağabeyin kardeşiyle zorla seviştiği bölümden sonrasını bir türlü okuyamadım. Yanımda oturan erkeğin on beş yaşındaki kız kardeşine tecavüz etmiş olmasını aklım almıyordu. Koşullar ne olursa olsun, böyle bir günah işlememeliydi. Ve o kız kardeş de bunu dünyaya açıklamamalıydı.

«Jory, beni dinliyor musun?»

Yüzüne baktım. Gözlerindeki ıstırapı görmek istemiyordum. «Galiba sessizliğin cevap yerine geçiyor. Çok üzgünüm. Bunları anlayabilecek kadar beni sevdiğini sanmıştım. Biraz daha büyüdüğünüz zaman her şeyi size anlatacaktık. Aslında Cathy sizlere güvenmeyip yazılarını kilitleseydi daha iyi olacaktı.»

«Düş ürünü bir roman, değil mi?» diye sordum umutla. «De-

— 276 —

GAZAP TOHUMLARI

ğil mi? Hiçbir anne çocuklarına böyle davranmış olamaz...» Kapıyı açıp yanıtlamasına fırsat vermeden eve doğru koşmaya başladım.

Anneme seslenecekken vazgeçtim. Karşılaşmamak daha kolaydı. Çoğunlukla eve gelince ya bahçede bale çalışır ya da odamdaki barda egzersiz yapardım, ama bugün doğruca salona gidip televizyonu açtım.

«Cathy, neredesin?» diye seslendi babam içeri girince.

Niçin her günkü gibi, «Eğer beni seviyorsanız, gelip kucaklayın!» diye seslenmemiştiniz? Bu cümlelerin kimden kaldığını öğrendiğimiz için kendini suçlu mu hissediyordu?

«Annemi gördün mü?»

«Hayır.»

«Bart nerede?»

«Aramadım bile.»

Yalvaran gözlerle bana bakıp 'karısıyla' paylaştığı odaya doğru yürüdü. «Cathy, Cathy! Neredesin?»

Bütün evi dolaşıp sonunda Bart'ın kapısını vurdu. «Orada mısın?» Uzun bir sessizlikten sonra kardeşim homurdandı. «Elbette Kapı kilitli olduğuna göre başka nerede olabilirim ki?»

«Öyleyse kapıyı açıp dışarı çık.»

«Annem dışardan kilitledi.»

Kendimi ekrandaki diziye verip olaylardan uzak kalmaya çalıştım. Böylesine mutsuz olacaksam, nasıl büyüyüp de normal bir adam olacağımı merak ediyordum.
Babam yedek anahtarla kapıyı açıp Bart'ı dışarı çıkardı. «Annenin seni odana kilitleyip gitmesi için ne muzurluk yaptın?»

«Hiiiç.»

«Onu öfkeliendirecek bir şey yapmış olmalısın.»

Bart sesini çıkarmadan pis pis gülerek baktı yüzüne.

— 277 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bart, eğer annene zarar verdiysen, elimden kurtulamazsın.»

«Ona bir şey yapmadım,» dedi huysuzca. «Hep o benim canımı yakıyor. Beni hiç sevmiyor. Yalnızca Cindy'yi seviyor.»

«Cindy!» Babam doğruca odasına gidip küçük kızla birlikte geri döndü.

«Annen nasıl Bart?»

«Nereden bileyim? Odama kilitledi beni!»

Kayıtsız'kalamayacağımı anladım. «Annem birkaç gün önce arabasını tamire vermişti. Madamla gidip geliyorduk. Yani uzağa gitmiş olamaz.»

«Evet, söylemişti. Galiba frenleri arızalıymış.» Araştırmacı gözlerle kardeşime baktı. «Annenin nerede olduğunu bilmediğinden emin misin?»

«Kapıların arkasını göremem.»

«Nereye gideceğini söyledi mi?»

«Hiç kimse bana hiçbir şey söylemez.»

Birdenbire Cindy lafa karıştı. «Annem yağmura çıktı... hepimiz yağmurda ılandık...»

Bart bakışlarıyla onu öldürmek ister gibiydi. Cindy susup titremeye başladı.

Babam gülümseyerek küçük kızı kucağına aldı. «Sen bir harikasin, Cindy. Şimdi düşün biraz, annen nereye gitti?»

Gözlerini Bart'tan ayırmadan titreyerek oturuyordu.

«Cindy, lütfen Bart'a değil bana bak. Ben hurdayken sana dokunamaz. Bart, kardeşine surat etmeyi bırak artık.»

«Cindy yağmurda bahçeye kaçtı, baba. Annem çıkıp onu yakaladı. Sırılsıklam, öksürerek içeri girdi ve benim söylediğim bir şeye kızıp kapımı kilitledi.»

«Cindy'nin saçlarının karışıklığı böylece açıklanmış oldu,» dedi babam ama içi rahat etmemişti. Telefonun başına geçip

— 278 —

GAZAP TOHUMLARI

annemin arkadaşlarını ve Madam Marisha'yı aradı. Büyükanmem hemen geleceğini söyledi.

Sonra Emma'yla konuştu. Fırtınadan dolayı ancak yarın gelebilecekti. En iyi havada bile kötü bir sürücü diyebileceğim büyükanmemin yola çıktığını düşündüm.

«Baba, çatıya kadar bütün evi arayalım. Bazen çıkıp orada dans ederdi. Belki bilmeden kapıyı kilitlemiş ya da uyuyakalmıştır...» Babamın garip bir bakışla beni süzdüğünü görünce sustum.

.. Merdivenlere doğru yöneldiğimiz anda Cindy çığlığı bastı. Babam hemen geri dönüp onu kucakladı. Bart cebinden yeni bir çakı çıkarıp uzun bir dal parçasını soymaya başladı. Cindy gözlerini bıçaktan ve inceltilen kamçıdan ayıramıyordu.

Dolapların içine, yatakların altına kadar her yeri aradık. «Cathy böyle bir şey yapmaz,» dedi babam endişeyle. «Üstelik Cindy'yi Bart'la yalnız bırakmak istemeyeceğinden de eminim. Bir terslik var.»

Evet, evdeki tek terslik, çıplak tenine inmesi gereken kamçıyı hazırlarken bizi izleyen küçük kardeşimdi.

«Baba,» diye fısıldadım yatak odasında endişeyle çevresine bakınırken. «Niçin Bart'ın her şeyi bildiğini varsaymıyoruz? Tanıdığım en dürüst çocuk değil o. Son zamanlarda ne kadar garip davrandığını biliyorsun.»

Tekrar odaları dolaştık. Bu kez Bart'ı arıyorduk ama yoktu. Gitmişti.

Bir köşeye saklanmış olacağını düşünerek koltukların altına bile baktım. Belki de yağmurun altında hayvan taklitleri yaparak eğleniyordu. Ama fırtına şiddetini arttırmıştı. Çalılırlar arasındaki yuvalar onu koruyamazdı. Bart bile bunu düşünebilirdi.

«Benden nefret ediyor musun, Jory?» diye sordu babam. «Tüm kötülüklere annenle benim neden olduğumuzu ve bedelini

-279-

GAZAP TOHUMLARI

ödememiz gerektiğini mi düşünüyorsun? Bana sorarsan aynı fikirdeyim, belki uzaklara gitseydim, senin, Bart'ın ve annenin yaşamı daha iyi olurdu. Ama ona aşığım. Sonsuza dek seveceğim. Onsuz bir yaşam düşünemediğim için Tanrı yardımcım olsun.»

Büyük aşklar böyeydi demek... Önüne çıkan her engeli yok ediyordu. Yatağıma uzanıp hıçkırdım. Çok sonra annem aklıma geldi. Tehlikede olacağını düşündüm. Babamdan uzak kalamazdı. Eğer başına bir şey gelmediyse, Emma'nın izinli olduğu her perşembe gibi sofrayı hazırla-naşı gerekirdi. Yeni yeni anlamaya başladığım nedenlerden dolayı perşembeler annemle babam için çok önemliydi.

Foxworth Malikânesinde çalışanlar perşembe günleri kente giderler ve annemle babam pencereden çatıya tırmanıp saatlerce kalırlardı. Her şeyden, her yerden, herkesten uzakta birbirlerine çılgınca âşık olmuşlardı.

Annemin niçin birbiri ardına evlendiğini de anladım. Günah olduğunu bildiği sevgisinden kaçıyor.

Kararımı verip ayağa kalktım. Bart'ı bulmak benim görevimdi. Ve onu bulunca da, annemi bulacaktım.

— 280 —

Çatı Oyuncaklarım

Büyük evin kocaman mutfağında John Amos yönetimi ele almıştı. «Hanımefendi hemen gitmek zorunda kaldı. Hawaii yolculuğu için gerekli eşyalarını bavullarına yerleştirin. Lottie, sen bavulları havaalanına götüreceksin. Aptal aptal bakma yüzüme, dediğimi yap!»

İsteddiği zaman ne kadar kötü davranabiliyordu. Hizmetkârlar ükmüş kuşlar gibi dağıldılar; sonunda yalnız kaldık. Çarpık dişleriyle bana gülümsedi. «Sen neler yaptın?»

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. «Annemin nerde olduğunu sorup duruyorlar.»

«Boşver onları,» dedi komik sesiyle. Tanrının bu özel görev için niye onu seçtiğini merak ettim. «Annenle büyükannenin günahlarından arındırılmaları için Tanrı emir verene kadar ben her şeyle ilgilenirim. Şimdi eve git ve çeneni tut.»

Beynimdeki alev gitgide büyüyordu. «Annemin benim için bir çatı oyuncacı olacağını söylemiştin. Şimdiyse onu nereye sakladığını bile söylemiyorsun. Çatıya baktım, ikisi de yok orda. Ya nereye saklandığını söylersin ya da babama gidip yaptıklarını anlatırım.»

«Yaptıklarımı mı?» dedi alayla. «Her şeyi sen yaptın, Bart Winslow Sheffield. «Akıl hastası olarak dosyan bulunduğuna

— 281 —

GAZAP TOHUMLARI

göre sana inanırlar mı? Polisler seni tutuklayıp hemen deliğe tıkarlar.»

Gözlerimde kıpkızıl Malcolm'un öfkesini görünce gülümsemeye çalıştım. «Hadi, hadi, Bart. Cesaretini yitirip yitirmediğini anlamak için söyledim bunu. Ama en az büyük-büyükbaban kadar güçlüsün. Şimdi gücünü kanıtlama fırsatı geçti eline. Annenle büyükanneni istediğin gibi yöneteceksin... istersen karınları doyacak, istemezsen aç kalacaklar. Ama dikkatli olmalısın. Onları sır olarak saklamalısın. Babanla ağabeyinin senden kuşkulananacaklarını aklından çıkarma. Bir tek ipucu elde etseler bile sana ihanet ederler.»

Herkes benden kuşkulandır zaten. Bir şey kırılrsa benden bilinir. Tuvalet tassa, ben çok kâğıt atmış olurum. Annemin mücevherlerini yitirışinden bile ben sorumlu tutulurum. Evde olan her kötülüğün nedeni bende aranır. Beni sevmemelerinin yanlış olduğunu göstereceğim şimdi onlara.

«Ekmek ve su,» dedim. «Kocalarına ve oğullarına ihanet eden kadınlara ekmek su yeter.»

«İyi, iyi.»

Daracık bodrum merdivenlerini John Amos'un peşinden indim. Çok zaman önce Jory ile bu evde oynarken, her köşeyi dolaşmıştık ama burda hayaletlerin yaşadığına inandığım için John Amos'dan uzak kalmamaya çalışıyordum. «Burasını arayacaklardır,» diye fısıldadım, uyuyanları uyandırmaktan çekinerek. «Hayır onları sakladığım yer akıllarına bile gelmez. Çatıya sakladığımı düşünecektir baban. Şarap mahzenini inşa ederken işçilerin yaptığı küçük oda kimsenin aklına gelmez.»

Şarap mahzeni kulağa çatı kadar hoş gelmiyordu. O kadar ürkütücü değildi ama yine de karanlık ve soğuktu. John Amos örümcek ağlarını iteleyip eski eşyaları bir kenara çekti ve çok zor açılan bir kapıya geldi. «Şu kapının altındaki

-282 —

GAZAP TOHUMLARI

küçük kapıdan içeri bak. Buraya taşındığımızda büyükannenin beslediği bir sokak kedisi vardı, rahatça eve girip çıkması için açtırmıştı bu kapıyı bana. Sen eve gelmeye başladığın zaman kedi kayboldu.»

Çenesinin altından vuran fenerin ışığında ölüp de dirilmiş benziyordu. Kapıyı arımdan örtmeyeceğinden emin değildim. Kedinin geçtiği yerden çıkmam olanaksızdı.

«Hayır, önce sen in aşağıya,» diye ernettim, Malcolm gibi. Bir süre durakladı. Belki benim kapıyı kapatacağımdan korkmuştu. Sonra ağır ağır aşağıya inip feneri bir rafa bıraktı ve tozlu şarap şişelerinin durduğu rafları çekti.

Sonunda kapı açıldı. Çok kötü kokuyordu. Burnumu tıkayıp dikkatle baktım. Fenerin ışığında iki kadın mahkûm yerde oturuyordu. Zavallı annem betona uzanmış, başı annesinin kucağında yatıyordu. Karanlık, kötü hücrelerine dolan ani ışığa karşı elleriyle gözlerini örttüler.

«Kim o?» diye sordu annem zayıf bir sesle. «Chris, sen misin? Nasıl buldun bizi?»

Annem kör mü oldu? John Amos'u nasıl babam sanabilir? Eğer annem kör olup çıldırırsa, Tanrı bu kadar cezayı yeterli bulur mu acaba?

«John! Senin olduğunu biliyorum. Hemen çıkar bizi burdan. Duydun beni? Çıkar bizi burdan!»

John Amos güldü.

Ne yapacağımı bilmeden durdum bir an ve Malcolm tekrar beynime yerleşip dersimi verdi. «Anahtarı ver bana, John Amos,» dedim sertçe. «Sen yukarı çık. Tutuklularımıza suyla ekmeği ben veririm.»

Niçin sözümü dinledi? Yoksa Malcolm kadar güçlü olduğumu mu sandı? Gözden kaybolunca, tekrar gelmemesi için koşup kapıyı örttüm.

— 283 —

GAZAP TOHUMLARI

Bart'tan çok Malcolm gibi hissederek yarım ekmekle gümüş sürahinin durduğu gümüş tepsiyi öne ittim. Hapishane yemeklerini gümüş tabaklarda sunmak garip gelmiyordu bana. Büyükanmem her şeyin zarif olmasını severdi.

Büyük kapı kapanınca, şarap rafı gibi duruyordu. Yüzükoyun yere yatıp iki tarafa açılan küçük kapıyı araladım. Kedi yavrusu için en karanlık köşeyi mi tercih etmişti acaba?

«Ekmek, su,» dedim sertçe ve tepsiyi içeri ittim. Kapıyı örtüp açmamaları için önüne bir tuğla dayadım.

Oturup dinledim onları. Annem, «Chris,» diye inliyordu. Sonra sözleri şaşırttı beni. «Annem... annem nereye gitti, Chris? Aylardır yanımıza gelmedi, ikizlerde hiç büyümüyorlar?»

«Cathy, zavallı yavrum,» dedi büyükanmem. «Lütfen kendine gel. Gücünü yitirmemek için ekmek ye. Chris gelip ikimizi de kurtaracaktır.»

«Cory aynı şarkıyı yinelemekten vazgeç. Hep aynı sözleri duymaktan bıktım. Niçin yazdığın bütün şarkılar hüznölü? Gece sona erecek, emin ol. Chris, birazdan sabah olacağını söyle Cory'ye.»

Hıçkırık sesleri geldi kulağıma. Büyükanmem mi?

«Aman Tanrım, böyle mi bitecek? Hiçbir şeyi doğru yapamaz mıyım? Bu kez başaracağımdan emindim. Lütfen Tanrım, onları düşkırıklığına uğratmayayım.» Yakarışlarını dinledim bir süre. Annemin iyileşmesi, oğlunun gelip kendilerini çok geç olmadan bulması için dua ediyordu. Annem saçma sapan sorular sorarken, büyükanmem aynı duaları yineliyordu.

Uzun bir süre sonra bacaklarım uyuştı. İçim ihtiyarlamıştı. Sanki onlarla birlikte hapsedilmiştim. Açtım, ısırap çekiyordum, ölüyordum, delirmiştim...

«Gidiyorum,» diye fısıldadım. «Burasını hiç sevmedim.»

Evde kimse yoktu. Buzdolabına koşup istediğimi aşırıbiir-

— 284 —

GAZAP TOHUMLARI

dim. Jambon dilimlerini yutarken, garaj tarafındaki kapı açıldı ve Madam Marisha mutfığa girdi. «İyi akşamlar, Bart. Babanla Jory nerde?»

Omzumu silktilim. Kimse bana hiçbir şey söylemez. Babamla Jory'nin gidip niçin Cindy'yi benimle yalnız bıraktıklarını bile anlamamıştım. Sonra içerden Emma'nın sesi geldi. «Hoşgeldiniz, Madam Marisha. Dr. Sheffield geleceğinizi söylemişti. Cathy'nin kaybolduğunu duyunca koşup geldim. O kadar hastaydı ki, başına ne geldiğini merak ediyorum. Aslında gitmemem daha doğru olurdu.» Sonra beni gördü. «Bart! Kötü ruhlu çocuk. Ortalıktan kaybolarak babanı daha çok üzüyorsun. Çok kötü bir çocuksun ve bahse girerim, annenin nerede olduğunu biliyorsundur.»

İki yaşlı kadın öfkeyle bakıyordu bana. Nefret doluydu bakışları. Kaçtım... Biraz sonra ağlayacağımı farkedip kaçtım. Acımasız Malcolm gibi davranırken, kimse ağladığımı görmemeliydi.

— 285 —

Arayış

Nuh peygamberin gemisini yaptığı zamanki gibi yağıyordu yağmur. Beynimizi kemirmek isteyen çılgın bir müzik gibi, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu kükreyen rüzgâr. Ygmrüklerini sıkıp koşturan babama yetişmeye çabalıyordum.

«Jory,» dedi babam yürüyüşüne ara vermeden. «Bart çok sık geliyor mu buraya?» Bu arada siyah demir kapılara yaklaşmıştık. Babam eğilip sesini eve ileten siyah kutuya konuştu.

«Bilmiyorum. Eskiden bana güvenirdi ama artık hiçbir şey anlatmıyor.»

Ağır ağır kapılar açıldı. Mezarlarımıza çağıran kara iskelet ellerini andırıyorlardı. Bart gibi çıldırıyordum galiba. «Bir şey söyleyeceğim,» diye bağırdım sesimi duyurmak için. «Annemin üvey ağabeyi ve bizim dayımız olduğunu ilk öğrendiğim zaman ikinizden de nefret edeceğimi sandım. Beni utandırıp düşkırıklığına uğrattığınız için sizi bağışlayamayacağımı düşündüm. Artık kimseyi sevip güvenemeyeceğime inandım. Ama annem kaybolunca onu da, senide çok sevdiğimi anladım, istemesem bile ikinizden nefret edemem.»

Karanlıkta, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında durup beni kucaklayarak başımı göğsüne yasladı. Sanırım hiç-kırıyordu. «Bunu duymayı ne kadar istediğimi bilemezsin, Jory.»

— 286 —

GAZAP TOHUMLARI

Öykümüzü anlattığımız zaman bizi anlayacağınızı düşünmüştük zaten. Ama biraz daha büyümenizi bekliyorduk. Şimdi hâlâ bizi sevdiğine göre, ilerde her şeyi anlayabilirsin.»

Büyük eve yaklaşırken babamla aramdaki bağı biraz daha güçlendiğini hissettim. Benim kanımı taşıdığı için üvey babadan daha yakındı. Yalnızca Bart'ı amcası olduğunu sanıp kıskanırdım bir zamanlar kardeşimi. Ama yaşıma göre olgun olduğumu düşünmemişlerdi. Annemin Bart'ın babasıyla yasadışı bir ilişki kurmuş olduğunu söyleseler, anlayışla karşılayabilirdim... sanırım.

Merdivenlere geldik ve babamın kapıyı vurmasına gerek kalmadan açıldı. Uşak John Amos Jackson karşımızdaydı. «Bavul topluyorum,» dedi homurdanarak, «Karım Hawaii'ye gitti. Komşuları eğlendirecek vaktim yok. İşimi bitirir bitirmez, yanına gideceğim.»

«Karın mı?» diye bağırdı babam şaşkınlıkla.

Uşağın sulanmış gözlerinde garip bir ifade dolaştı. «Evet, Dr. Christopher Sheffield. Bayan Winslow şimdi benimle evli.»

Şaşkınlıktan babamın yere yuvarlanacağını sandım. «Onu görmek istiyorum. Sana inanmıyorum. Seninle evlenmesi için çıldırmış olması gerekir.»

«Yalan söylemem,» dedi çirkin ihtiyar. «Ve gerçekten çıldırmıştı. Bazı kadınlar işlerini yürütecek bir erkek olmadan yaşayamazlar. Şimdi yanında ben varım.»

«İnanmıyorum,» diye kükredi babam. «Nerede o? Benim karım nerede? Onu gördün mü?»

Uşak gülümsedi. «Karınız mı, efendim? Kendi karımla yeterince uğraşıyorum zaten; bir de sizinkiyle ilgilenemem. Dün karım kötü havadan sızlanıp hizmetçilerden biriyle yola çıktı. Evi kapatıp ben de yanına gideceğim. Burayı onarıp döşemek için onca masrafa girdikten sonra, şimdi taşınmak istiyor.»

— 287 —

GAZAP TOHUMLARI

Babam gözlerini John Amos Jackson'dan ayıramıyordu. «Kim olduğumu biliyorsun, değil mi, John? İnkâr etme. Gözlerinden okuyorum. Hizmetçi Liwie'yle salonda sevişen uşaksın. Ben kanepenin arkasına saklanmıştım. Çatıdaki fareleri öldürmek için şekerli pastalara arsenik serpiklerini anlatıyordun ona.»

«Neden söz ettiğinizi anlamıyorum,» dedi John. Keşke kitabı sonuna kadar okumuş olsaydım. Öykü bildiğimden daha karışıkta demek.

«John belki annemle evlisin, belki de yalan söylüyorsun bilmiyorum, ama eminim karımın nerede olduğu hakkında bir fikrin var. Şimdi annem için de endişelenmeye başladım. Yolumdan çekil. Bu evi aramak istiyorum.»

«Buraya gelip bana emir veremezsiniz. Polis çağırabilirim...» Benzi kül gibiydi.

«Ama çağırmayacaksın. İstersen çağır... beni durduramazsın, John.»

İhtiyar uşak omuzlarını silkerek çekildi. «Haydi girin arayın, ama hiçbir şey bulamayacaksınız.»

Babamla birlikte bütün evi aradık. Gizli yerleri ben daha iyi biliyordum. Çatıda olabileceklerini söyleyip duruyordu babam. Ama çatıda tozlu eşyalardan başka hiçbir şey yoktu.

Salona dönünce anne dediği kadının sallanan iskemlesine oturdum. Rahat değildi... Babam odada dolaşıp duruyordu. Büyük portrenin asılı olduğu bitişik salonun kemerli kapısında durakladı. «Eğer Cathy buraya geldiyse, bunu görmüş olmalı. Gelmesi için de Bart'ın bir şeyler söylemiş olması gerekir.»

iskemle öne arkaya sallanırken yerinden kımıldadı ve altında bir şey gıcırdadı. Sesi duyan babam eğilip yerden bir inci aldı.

Dişleriyle yoklayıp acıyla gülümsedi. «Annemin kelebek kancalı inci kolyesi. Büyükanнемizin sürekli taktığı pırlanta broşu

— 288 —

GAZAP TOHUMLARI

gibi, bunu hiç boynundan çıkarmazdı, incilerini almadan annemin burdan gitmiş olacağına inanmıyorum.»

Bir saat kadar daha evi aradık; Meksikalı hizmetçiyle İngiliz-ceyi çok az anlayan aşçıyı sorguya çektik ama sonuca ulaşamadık. «Geri geleceğim John Amos Jackson,» dedi babam kapıya yaklaşırken. «Bu kez yanımda polisler de olacak.»

«Nasıl isterseniz doktor,» dedi uşak pis bir gülüşle.

«Baba polise bildiremeyiz, değil mi?»

«Gerekirse evet, ama hiç olmazsa yarına kadar bekleyelim. Annemle Cathy'ye bir kötülük yapacağını sanmıyorum. Hapse atılacağını iyi bilir.»

«Eminim neler olup bittiğini Bart biliyor. John Amos'la çok iyi dost olmuş »

Bart'ın kendini yalnız sandığı zamanlar konuştuklarını anlattım babama. Uykusunda da konuşuyordu. Galiba günlerinin büyük bölümünü kendi kendine konuşarak geçiriyordu.

«Pekâlâ, Jory, anlıyorum. Bir fikrim var. Dikkatle dinle beni. Yarın sabah okula gider gibi hazırlanacaksın ve köşeyi dönünce seni arabadan indireceğim. Bart'a görünmeden eve gireceksin. Ben de annemin gerçekten Hawaii'ye gidip gitmediğini ve bu pis ihtiyarla evli olup olmadığını öğrenmeye çalışacağım.»

289 —

f: 19

Fısıltılar

Tek yaptıkları soru sormaktı bana. Hiçbir şey bilmiyordum ki. Suçlu da değildim. Niçin bana soruyorlar? Deli çocuklar doğru yanıt vermez ki? «Bebekliğimden beri beni sevmediği için gitti annem.»

O gece fahişeler, yosmalar, sokak kadınları doldurdu düşlerimi. Uyanınca yağmurun ve rüzgârın sesi vardı yalnızca. Tekrar uyuyup bu kez bir türlü boyu uzanmayan Carrie Teyzeme benzediğimi gördüm. Başımın göğze kadar yükselmesi için dua ediyordum Tanrıya. Aşağıya bakınca benden korkup kaçan karınca gibi insanlar gördüm. Gülerек okyanusa girdim ve dalgalar kentleri kapladı. Çiğnemediklerini de boğulup öldüler. Belime kadar gelen suyun içinde oturup ağladım. Yakışıklı, uzun boylu ve güçlüydüm ama beni sevecek bir tek kız bile kalmamıştı yeryüzünde.

Düşlerimi John Amoc'a anlatınca, başını sallayarak beni dinledi ve gençliğinde kendi düşlerinde de genç kadınları gördüğünü söyledi. Eğer burnunun uzunluğunu farketmeseler onu sevebilirlerdi. «Ortaya hemen çıkaramayacağım başka yanlarım da vardı ama bana hiç şans tanımadılar.»

Ertesi sabah Jory babamla beraber çıktı evden. Emma ile Madam Marisha yalnızca Cindy'yle ilgilendiklerinden, dikkati çek-

— 290 —

GAZAP TOHUMLARI

meden yandaki büyük eve gittim. John Amos eşyaların toplanmasını yönetiyordu. «Gümüşleri pas önleyici kâğıtlara sarın. Porselen ve kristallere dikkat edin. Kamyonlara önce değerli eşyalar yerleştirilecek. Sakın unutmayın.»

Genç, güzel bir hizmetçi kaşlarını çatarak sordu. «Bay Jackson, niçin taşınıyoruz? Hanfendinin burayı sevdiğini sanmıştım.»

«Hanımınızın bir günü diğerine uymaz... Bitişik evdeki deli çocuğa sinir oldu. Hani sürekli buraya gelip gidip ayak altında dolaşan çocuk var ya... Ona armağan ettiği köpeği öldürdüğünü bilmiyordunuz, değil mi?»

Hizmetçinin dudakları dehşetle aralanmıştı. «Yoo... köpeğin onların evine gittiğini sanmıştım...»

«Tehlikeli bir velet o! Hanfendiyi birkaç kez tehdit etti. Deli doktorları tedavi ediyor onu.»

Herkes birbirine bakıyordu. Hakkımda yalanlar uydurduğu için John Amos'a kızdım. Büyükannemin çek defterlerini sakladığı masanın başına oturuncaya dek bekledim. Beni görünce irkil-di. «Bart... odaya girerken bir gürültü yap, öksür, boğazını filan temizle...»

«Hizmetçilere söylediklerini duydum. Ben deli değilim.»

«Elbette değilsin. Ama bir bahane bulmak zorundaydım, yoksa kuşkulanırlar. Şimdilik büyükannenin Hawaii'ye gittiğini sanıyorlar...»

«John Amos... Annemle büyükanneme sandviç verebilir miyim bugün?» diye sordum kendimi kötü hissederek.

«Hayır. Henüz acıkmış olamazlar.»

«Böyle diyeceğini biliyordum.»

Sonra beni unutup banka defterlerine, faturalara daldı. Küçük bir anahtar bulup gizli bir çekmeceyi açtı.

«Aptal kadın, anahtarı nereye sakladığını görmediğimi sandı...»

Büyükannemin eşyalarıyla onu başbaşa bırakıp farelerimi

— 291 —

GAZAP TOHUMLARI

hapsettiğim yere indim. Onları fare olarak düşünmek benim için daha kolay oluyordu.

Ne yaptıklarını görebilmek için daha önce kapının altından içeri ittiğim mumu yakmışlardı. Annem bembeyaz bir yüzle hâlâ büyükannemin kucağında yatıyordu.

«Cathy, sevgili yavrum, lütfen dinle beni. Belki bu fırsat bir daha elime geçmez, konuşmak zorundayım. Evet, bazı hatalar yaptım, babamın beni doğruyla yanlış ayırt edemeyecek hale gelene dek kullanmasına izin verdim. Biraz hastalanırsanız sizleri hastaneye götürüp kaçırabileceğimi düşünerek pastalarınıza arsenik koydum. Hepinizi çok seviyordum, ölmenizi asla istemedim. Cory'yi arabama taşıyıp battaniyelerin arasına yatırırken son nefesini verdi. Ne yapacağımı şaşırıp paniğe kapıldım. Utanç ve suçluluk duygusundan polise gidemedim.»

Titreyerek dinliyordum.

«Cathy, sevgili kızım, lütfen gözlerini açıp beni dinle.» Annem konuşan kişiyi net görmeye çalışır gibiydi.

«Ona verdiğim köpeği, Bart'ın öldürdüğünü sanmıyorum. Sanırım Bart'ın suçlanacağına inanan John yaptı bunu. Bart'ı tehlikeli bir deli olarak gösterip tımarhaneye atmalarını sağlamaya çalışıyordu herhalde. Eminim Jory'nin köpeğiyle benim kedimi de o öldürdü... Bart gerçi yalnız ve problemlili bir çocuk ama tehlikeli değil. Asıl tehlikeli olan, benden nefret eden John. Eğer babanızın ölümünden sonra eve dönmeseydim, mirasa konacakmış, bunu daha yeni öğrendim. Belki de birbirlerine çok benzedikleri için babam John'a güvenirdi. Ama ben geri dönünce onu vasiyetnamesinden sildi. Beni dinliyor musun, Cathy?»

«Sen misin anne?» Çocuk gibi çıkıyordu annemin sesi. «Bizi görmeye gelince niçin ikizlere bakmıyorsun, anne? Büyümediklerini farketmiyor musun? Suçluluk duygusuna kapılmamak için özellikle mi bakmıyorsun yoksa?»

— 292 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bunca yıldan sonra bunu duymak bana öyle acı veriyor ki, Cathy! Asia unutamayacağın kadar mı yaraladım seni? Ağabeyinle senin... şaşmamak gerekir ama çok üzgünüm, çok üzgünüm.» Tekrar kendini toplayıp öyküsünü sürdürdü.

«Dediklerimi tam olarak anlamasan bile konuşmak zorundayım, Cathy. Ben on yaşındayken yirmi besindeki John Amos Jackson peşimden koşardı. Oraya buraya gizlenip her yaptığımı abartarak babama anlatırdı. Benden çok ona inandıkları için, yalan söylediğini hiçbir zaman kabullenmediler. Yaşlı erkeklerin akraba olsalar bile küçük kızlara düşkün olacağı akıllarına bile gelmedi. John annemin uzaktan akrabası olur ve babamın tahammül edebildiği tek kişiydi. Ağabeylerim ölüp ben gözünden düşünce, babam miras vaatleriyle avucunun içine aldı onu. Ama John annemin servetinin de peşindeydi. Malikâneye gelen bütün genç hizmetçileri baştan çıkarıyordu ama annemle babama karşı dürüst ve dindar görüldüğü için, asla ondan kuşkulandılar. Çocuklarının yaptıklarının dışında kötülük olabileceğini hiç düşünmediler. John'un niçin benden nefret ettiğini anlayabildin mi? Niçin çocuklarımdan nefret ettiğini? Eğer Cladstone'da kalsay-dım, her şey onun olacaktı. Bir gün oğlun Bart'a benim 'kadınca hilelerle' babamı kandırıp en iyi dostunu, tek sırdaşını vasiyetnamesinden sildirdiğimi fısıldadığını işittim.»

Büyükannem ağlamaya başladı. Öğrendiklerim beni kuşkuya düşürmüştü. Malcolm, yoksa sen de kötü müsün? Kime güveneceğim şimdi? Büyükannemin 'kadınca hileleri' gibi John Amos da 'erkekçe hileler' kullanarak mı elde etmişti birçok şeyi? Acaba herkes annemle büyükannem kadar kötü ruhlu mu? Acaba Tanrı kimin yanında? Benim mi? Büyükannemin mi? Yoksa John'un mu?

«Anne, hâlâ burada mısın?»

«Evet, hayatım, buradayım. Hep yanında kalıp sana bakaca-

— 293-

GAZAP TOHUMLARI

ğım. Bu kez iyi bir anne olup seni ve Chris'i koruyacağım.»

«Kimsin sen?» diye bağırdı annem birdenbire doğrulup annesini iterek. «Sensin! Cory ile Carrie'yi öldürmek yetmedi sana, şimdi de beni öldürmek için geldin. Chris'in yalnızca senin olmasını istiyorsun.» Deliler gibi haykırıp ağlıyor, annesinden ne kadar nefret ettiğini yineliyordu. «Niçin ölmüyorsun Corrine Foxworth, niçin ölmüyorsun?»

Dayanamayıp uzaklaştım. İkisi de günahkârdı. Ama niçin bu kadar acı çekiyorum?

— 294 —

Dedektif

Bir gün önce tasarladığımız gibi babam beni okula götürür gibi arabayla yola çıkardı ve evden uzaklaşınca kenara çekti. «Dikkatli ol, Jory. Kendini tehlikeye atma. Bart'la uşağa sakın görünme. İkisi de tehlikelidir, biliyorsun.» Aptallık edeceğimden korkarak sıkıca sarıldı bana. «İyi dinle beni. Gidip Bart'ın doktoruna olanları anlatacağım, sonra annemin gerçekten yolculuğa çıkıp çıkmadığını öğrenmek için havayollarını arayacağım. Ama ikisinin birden aynı zamanda kaybolması pek rastlantı sayılmaz.»

Aklımdan geçenleri söylemek çok zor geldiği halde açıklamak zorundaydım. «Baba, acaba hiç aklına geldi mi... Yani Bart... şey... biliyorsun, Clover bir telle boğulmuş, Apple aç bırakılıp tırmıkla öldürülmüştü. Bundan sonra ne yapacağını kim bilebilir?»

Omzumu okşadı. «Elbette düşündüm bunu. Ama anneni altedebileceğini sanmıyorum. Hasta olmasına rağmen çok güçlüdür annen. Aslında evde kalıp ona bakmalıydım. Bir kadının doktorla evlenmesi aptallıktır zaten,» diye bitirdi sözlerini, varlığını unutmuş gibi.

«Baba... hadi sen havayollarını araştır. Ben burdaki işleri hallederim. Ayrıca Madam Marisha da burda. Bart asla onu kandıramaz.»

- 295-

GAZAP TOHUMLARI

İhtiyacı olan güvenceyi vermişim gibi gülümseyerek el sallayıp uzaklaştı. Dünkü fırtına azalarak sakin bir yağmura dönüşmüştü. Eve dönüp taflanların ardından kahvaltı sofrasına oturmuş, tabağındakilere itiraz eden Bart'ı izledim. «Pişirdiğin her şeyden nefret ediyorum,» dedi huysuzca. Dahili konuşma sistemini biri açık unutup bana büyük bir iyilik yapmıştı. Annem, »Her odada müzik olursa, ev işleri kolaylaşır,» diyerek evin yapımı sırasında bu sistem için ısrar etmişti. Madamın tiz sesi duyuldu. «Bart, yulaf ezmesinin nesi var?»

«Kuru üzümlü yulaf ezmesi sevmem.»

«Öyleyse üzümlerini yeme.»

«Ama kaşığıma doluyorlar.»

«Saçmalama. Eğer kahvaltı etmezsen ne öğle, ne de akşam yemeği yiyebilirsin. Galiba bu gece biri aç yatacak!»

«Beni açlıktan öldüremezsiniz!» diye haykırdı Bart. «Burası benim evim! Senin değil! Git burdan!»

«GİTMEYECEĞİM! Annen dönene kadar burada kalacağım. Bir daha da sesini yükseltirsen, seni dizime yatırıp eşşek sudan gelene kadar döverim.»

«Canım acıamaz ki!» diye alay etti. Gerçekten de sinir uçları tenine yakın olmadığından dayak yemeye hiç aldırış etmezdi.

«Bunu açıkladığın için teşekkürler. Daha iyi bir ceza düşünebilirim. Söz gelişi, seni odana kilitleyebilirim.»

Sessizce pencereye yaklaşmış içeri bakıyordum. Bart yüzünde anlamlı bir gülüşle oturuyordu.

«Emma,» diye emretti madam, «Bart'ın tabağını, portakal suyunu filan kaldır. Bart, hemen odana git ve masaya gelip doğru dürüst yemek yiyene dek sesin çıkmasın.»

«Evimizde istenmeyen moruk kara cadı...» diye mırıldanarak uzaklaştı Bart. Ama odasına gitmeyip garaj kapısından bahçeye fırladı. Hızla yaşlı ağaca tırmanıp yandaki bahçeye geçti.

-296-

GAZAP TOHUMLARI

Peşinden koştum ama evin içine girince onu yitirdim. Yukarı mı çıkmıştı yoksa mahzene inen merdivenlerde miydi? Upuzun koridorları, annemin saklanabileceği sürüyle karanlık köşesi olan bu evden nefret ediyordum. İnşaatçılar bazen girintilere raflar, dolaplar yerleştirmişlerdi ama burada gizli kapılarla geçilen küçük odalar vardı. Hepsini teker teker dolaşmışım.

Birdenbire ayak sesleri geldi kulağıma. Bart tam arkamdaydı ve boş gözlerini ileriye dikmişti. Beni görmediğine inanamıyorum-dum. Annemle büyükannemin yanına gideceğini sanıp peşine takıldım, ama ne yazık ki, eve döndük.

Öğleyin babam yorgun ve üzgün geldi eve. «Ne haber, Jory?»

«Hiç. Sen ne yaptın?»

«Annem Hawaii'ye gitmemiş. Bütün havayollarını araştırdım. Eminim ikisi de hâlâ yandaki evdeler, Jory.»

Parlak bir fikir geldi aklıma. «Niçin oturup Bart'la konuşmuyorsun, baba? Onu azarlamayıp güzel şeyler söyle. Cindy'ye iyi davrandığı için teşekkür edip kendisini ne kadar sevdiğini anlat. Sürekli olarak Tanrı ve ölüm meleği konusunda kendi kendine konuşuyor. Onun bu işin içinde olduğuna inanıyorum.»

Babam fikrimi onaylamış olacak ki, hemen Bart'ı aramaya gitti, istenmediğini sanan küçük oğlunu kazanmak için umarım çok geç kalmamıştır.

— 297 —

Son Yemek

Daha sonra John Amos'la birlikte mahzene indim «Corrine,» diye seslenerek kedi için açtığı kapıyı itti. «Kızınla birlikte yiyeceğiniz son yemek olacağını söylemek istedim sana.» Gümüş çaydanlığın kapağını açıp içine tükürdü ve porselen fincanlara boşaltıp içeri sürdü. Bayat ve pis görünümlü sandviçleri koyduğu tabağı yere düşürdü ve ekmekleri pantolonuna silip uzattı. «Corrine Foxworth, umarım bu sandviçleri beğenirsin. Seninle evlenirken gerçek karım gibi davranacağını sanmışım. Bu görevi hiçbir zaman yerine getirmedin ama şimdi benim olması gereken her şeyi alacağım. Malcolm'un istediği gibi, sana ait olan herkesi ele geçirip şeytanın yarattıklarını yok ettim.»

Büyükannemden bu kadar çok mu nefret ediyordu? Belki de büyükannem benim gibiydi; elinde olmadan ara sıra kötülük yapıyordu. Niçin berkes birbirine kötü davranıp bahane olarak 'miras' diyor?

«Çocukluğundan beri güzelliğinle beni tahrik ettin!» diye bağıırıyordu yaşlı uşak. «Sana zarar vermeyeceğime inanarak benimle eğlendin. Sonra gidip üvey amcanla evlendin ve beni vasiyetnameden sildirmek için geri döndün. Evin eşyalarından biriymişim gibi davrandın bana. Hâlâ kibirli misin, Corrine Foxworth? Kendi pisliğinin içinde oturup, kızının başını kirli kucağın-

— 298 —

GAZAP TOHUMLARI

da tutarken gururlanabiliyor musun? Kazdığın kuyuya düşürdüm seni. Bart'ın sevgisini senden çalıp bana güvenmesini sağladım. Artık cazibeni, kadınlık silahlarını kullanmak için çok geç. Senden nefret ediyorum. Corrine Foxworth. Yetmiş üç yaşındayım ve daha birkaç yıl yaşarım. Bunca yıl senin elinden çektiklerimin acısını kavuştuğum zenginlikle çıkaracağım.»

Büyükannem sessizce hiçkırıyordu. Kimin haklı olduğunu düşünerek ağlıyordum ben de.

Pis çocukların tuvalet duvarlarına yazdıkları gibi ayıp laflar ediyordu John Amos. Büyük erkekler, özellikle annemle büyükannemin karşısında böyle konuşmamalılar.

«John,» diye seslendi büyükannem. «Yeterince kötülük yapmadın mı? Bizi çıkarırsan, istediğin gibi karılık yaparım sana ama kızımı cezalandırma. Hastaneye gitmesi gerek. Eğer bizi ölüme mahkûm edersen polis buna cinayet der.»

Kahkahalarla gülerken yukarı çıktı John Amos. Donup kalmışım. Aklım öylesine karışmıştı ki, kimin iyi, kimin kötü olduğunu anlayamıyordum.

«Bart!» diye bağırdı büyükannem. «Git babana bizim nerede olduğumuzu söyle. Hadi koş!»

Ne yapacağımı bilmeden olduğum yerde durdum. «Lütfen Bart, git babana nerde olduğumuzu söyle,» diye yalvardı.

Köşeden beni izleyen Malcolm muydu, yoksa ruhu mu? Kirli ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Çok karanlık. Gider gibi yapıp bir köşeye saklandım. Büyükannemin itiraflarını duymak istiyordum. Karanlığın içinden annesi olan ihtiyar kadına bağırان annemin sesi geldi kulağıma.

«Evet, anne, çok iyi anlıyorum. Bizi Foxworth Malikânesine götürdüğün zaman, hayatta kalanların bile şansı yoktu biliyorum. Şimdi de şu deli uşak, kendisine çoktan ölmüş bir adam tarafından yıllar önce vaat edilmiş mirası alabilmek için bizi öldürecek.

— 299 —

GAZAP TOHUMLARI

Eğer söylediklerinin bir tek kelimesini inandırsan, sen de en az onun kadar delisin demektir.»

«Cathy, benden nefret ettiğin için gerçekleri inkâr etme. Bart'ımın oğlunu, John'un nasıl kullandığını görmedin mi? intikam planlarını ne kadar güzel yapmış. Kendisine yüz vermeyip evlendiğim adamın oğlunu pis amaçlarına alet etti. Babam John'la evlenmem için ısrar ederken, sanırım servetin yarısıyla yetinmeyeceğini bilmiyordu. Belki de biliyordu... Biz ölünce John suçlanmayacak. Bart suçlu bulunacak. Clover ile Apple'ı öldüren John'du. Malcolm'un gücüne ve servetine sahip olmayı düşleyen de o. Sürekli olarak kendi kendine mırıldandığını gerçekten duydum, hayalimden uydurmadım.»

«Tıpkı Bart gibi,» dedi annem garip bir sesle. «Bart da hep yaşlı, hasta ama zengin ve güçlü bir adam taklidi yapıp duruyor. Zavallı çocuk. Peki Jory ne olacak? Acaba onu da yakaladı mı? Jory nerede?»

Niçin bana acıyıp, Jory'ye acımıyordu? Ondan uzaklaştım sessizce.

Ben de John gibi deli miyim? Onun gibi katil miyim? Kendimi tanımıyorum. Aklım karmakarışık, bakışlarım bulanıktı ama bacaklarımı hareket ettirip merdiveni tırmanmayı başardım sonunda.

— 300 —

Bekleyiş

İyi tanıdığım tek babam olduğu için ona güvenerek elini tutup peşinden yürüdüm. Her kötü olayın sonu mutlaka iyi biter, diye düşünürken, babamı ne kadar sevdiğim geçiyordu aklımdan.

Bir kez daha yandaki büyük eve gittik. Öğleden sonra Bart'ı hiç görmemiştim. Benim gibi dans etmeye çabalayan Cindy ile ilgilenerek ortadan kaybolmasına göz yummam aptallıktı doğrusu. Annem yirmi dört saattir kayıp.

Yaşlı uşak kapıyı açıp homurdanarak bizi içeri aldı. «Annem Hawaii'ye gitmemiş,» dedi babam sert, soğuk bir ifadeyle.

«Öyle mi? Aklına eseni yapan bir kadındır. Belki bazı dostlarını ziyaret ediyordur.»

«Çok pahalı sigaralar içiyorsun,» dedi babam kuru bir sesle. «On yedi yaşında kanepenin ardına gizlenmiş, Liwy ile yaptıklarını izlediğim gece de aynı marka sigara içiyordun. Fransız malı mı?»

«Doğru,» diye sırtıttı John Amos Jackson. «Malcolm Neal Foxworth'un zevkleri bu alışkanlığı yarattı bende...»

«Büyükbabam gibi olmaya çalışıyorsun değil mi?»

«Öyle mi dersiniz?»

«Evet. Geçen gün evi dolaşırken açtığım bir dolapta çok pahalı erkek giysileri gözüme çarptı. Senin mi?»

— 301 —

GAZAP TOHUMLARI

«Ben Corrine Foxworth ile evliyim.»

«Seninle evlenmesi için nasıl şantaj yaptın ona?»

İhtiyar uşak tekrar gülümsedi. «Bazı kadınlar yanlarında bir erkek olmayınca rahat edemezler. Bu nedenle evlendi benimle ama gördüğünüz gibi hâlâ uşak gibi davranıyor.»

«Sanmıyorum,» dedi babam yepyeni giysiler içindeki adamı kısılmış gözlerle süzerek. «Annemin ölümünden sonra geleceğini güvence altına almayı düşünerek evlendin onunla.»

«Çok ilginç,» dedi John Amos Jackson sigarasını söndürürken. «Virginia'ya dönmeye karar verdim. Karım da dostlarından sıkılınca yanıma gelecektir. Bildiğiniz gibi, kızı yıllar önce Virgi-nia'da onu rezil etmişti ama yine de oraya gitmek istiyor.»

«Niçin?»

«Foxworth Malikânesini yeniden inşa ettiriyor, Dr. Sheffield. Malikâne efsanelerdeki Ankakuşu gibi küllerin arasından tekrar canlanacak.»

«İnşaat ne durumda?» diye sordu babam gözlerini tabladaki sigaradan ayırmadan.

«Neredeyse bitiyor. Malcolm'un evinde, yanımda güzel kızıyla şimdi ben hüküm süreceğim.» Babamın tedirginliğinden zevk almış gibi güldü. «Yüzüne estetik ameliyat yaptırarak karım. Saçlarını sarıya boyatıp masamın başında oturacak. Eskiden benim durduğum yerde, kuzenlerimden biri uşak olarak görev yapacak. Yani her şey eskisi gibi olacak ama bu kez evin efendisi ben olacağım.»

«Hapishaneden başka bir yerde olamayacaksın,» dedi babam arkasını-dönerken.

«Baba, uşağın anlattıklarına inandın mı?» diye sordum eve dönünce.

«Henüz bilmiyorum ama sandığımdan daha kurnazmış. Çocukluğumda Foxworth Malikânesinde kel kafasına bakarken,

— 302 —

GAZAP TOHUMLARI

böyle bir gücü olacağı aklıma gelmişti. Diğer uşaklardan farkı yoktu. Ama görüyorum ki, planlarını o zamanlar yapmış ve şimdi intikamını alıyor.»

«İntikam mı?»

«Jory o adamın deli olduğunu anlamadın mı? Bart'ın yıllar önce ölmüş olan Malcolm adında birini taklit ettiğini söylemiştin bana. Ama Bart aslında Malcolm'u taklit eden John Amos Jackson gibi davranıyor. Büyükbabam çoktan öldü ama hâlâ bizleri etkiliyor.»

«Büyükbabanı tanır mıydın?»

«Bir kez görmüştüm. Senin yaşındayken annenle birlikte merdivenlerin yukarısındaki dolaba gizlenip balo salonunu seyretmiştik. Malcolm Foxworth tekerlekli koltuğunda çok uzakta oturduğu için sesini duyamamıştım ama annem, onun sürekli olarak incil'den, cehennemden, günahattan ve mahşer gününden söz ettiğini anlatırdı.»

Gece oldu. Annemle Bart'ın dönüşünü bekleyerek evin bütün ışıklarını yaktık. Madamla Emma küçük Cindy'yi yatırdılar. Emma mutfığa döndü ve madam yanıma gelip bir koltuğa yerleşti. Aynı anda Bart içeri girip bir köşeye büzüldü. «Bunca zamandır neredesin?» diye sordu babam garip bir bakışla. Madamın gözleri de kardeşimin üzerindeydi ama Bart. onlara aldırış etmeden duvarda gölge oyunu oynuyordu.

Kimse izlemediği televizyonda çocuk korosu Noel ilahileri söylüyordu. Bütün gün Bart'ı izlemekten yorulmuştum. Annem için endişelenmekten de bitkin düşerek yatmaya karar verdim. Ama madam parmağıyla dudaklarına bastırıp Bart'ı işaret etti. Küçük bir çocukla konuşan ihtiyar bir adamın gölgesini yaratmıştı elleriyle.

«Tanrının kurallarına karşı gelenlerin başına kötü olaylar gelir. Pazarları kiliseye gitmeyen, zina yapan günahkârlar sonsu-

— 303—

GAZAP TOHUMLARI

za dek cehennem ateşinde yanacaklar ve şeytanlar onların ruhlarına azap çecktirecek. Köylüler cehennem ateşinden ve şeytanlardan ancak yanarak günahlarından sıyrılıp kurtulabilirler.»

Garip. Ürkütücü.

Babam sabrına ve öfkesine hâkim olamadı. «Bart! Kim anlattı sana bu saçmalıkları?»

Kardeşim irkildi ve kara gözleri donuklaştı. «Ancak sana hitap edildiği zaman konuş, dedi ihtiyar adam masum çocuğa. Çocuk da, günah işleyenlerin sonunun kötü olacağını söyledi.»

«Kim öğretti bunu sana?»

«Mezarında yatan ihtiyar adam. Günah dolu danslar yapan Jory'den daha çok seviyor beni. ihtiyar adam bale yapanlardan nefret eder. Kendi yerini ancak benim alabileceğimi söylüyor.»

Babam dikkatle dinliyordu. Bart'ın doktorunun sözlerini anımsadım. «Sözleri ne kadar saçma olursa olsun inanmış görünün. On yaşındaki çocuklar her şeye inanabilirler. Bırakın dilediği gibi açıklasın duygularını, 'ihtiyar adam' konuşmaya başlayınca, oğlunuzun kendisini en fazla rahatsız eden konulardan söz ettiğini anlayacaksınız.»

«Bart, beni iyi dinle,» dedi babam. «Eğer annen yüzme bil-meseydi, boğulduğunu farketmediğim zaman kurtarmam için beni uyarır mıydın?»

Hangi çocuk olsa, böyle bir soruya hemen evet derdi ama Bart uzun uzun düşündü ve yanıtladı.

«Eğer annem günahkâr değilse, onu boğulmaktan kurtarman gerekmez, baba. Tanrı onu kurtarır.»

-304—

Kıyamet Günü

Beni ve yaptıklarımı kimse anlamıyor. Açıklamaya çalışmanın da anlamı yok. Her şeyi tek başıma yapmalıyım. Beni kötü ve gereksiz biri olarak görenlerden kaçtım. Daha ben doğmadan önce yaptıkları hataları düzeltmek için uğraştığımı anlamıyorlar. Günah. Dünya günahkârlarla dolu.

Annemin cezalandırılması benim suçum değil. Ama Tanrının bu cezaya niçin babamı da katmadığını merak ediyorum.

John Amos erkeklerin daha iyi işler için yaratıldıklarını anlatmıştı. Savaşa gitmek, kahramanlıklar filan yapmak gibi... Kolları, bacakları koparsa daha iyi; Tanrının kadınlar için hazırladığı cezalar kadar ıstırap verici değil.

Bu konuyu düşünüyorum hep. Ya cennetin kapıları açılıp annemin arınmış ruhunu kabul etmezse? Ben Tanrı olsaydım, «Git ve artık günah işleme,» derdim. Cennetin altın zeminine altın asamı vurup ikiye ayrılan taşın üzerine yirmi emrimi yazardım. (On tanesi yeterli değil.) Pasifik Okyanusunu acaba nasıl ikiye açıp dindarların kendilerini kovalayan günahkârlardan kaçmalarını sağlayabileceğim?

Böyle düşününce içim fena oluyor; ellerim ayaklarım buz kesiyor. Anne, bu kadar kötü olmak zorunda mıydın? Niçin ağabeyinle yaşayıp ölümünün yükünü bana taşıtıyorsun?

-305

F:20

GAZAP TOHUMLARI

Jory kapının dışında durmuş beni gözetliyor. Hep peşimde ulaşip ne yaptığımı öğrenmeye çalışıyor. Ona aldırış etmeyip annemin son saatleriyle ilgilenmeliyim. Son yemek olarak ikisine de iyi bir şeyler hazırlamalıyım. Tüm mahkûmlara son olarak iyi bir yemek verilir. En çok ne severler acaba? Belki benim gibi sandviç isterler. Sandviç, meyvalı pasta ve dondurma. Herkes yatağına girince, yemeği hazırlayıp onlara götüreceğim.

Kapkaranlı bir gece. Işıklar söndü ve ev sessizleşti. Bu ses ne? Jory'nin yanındaki konuk odasından horultular mı geliyor? İhtiyar Madam Marisha horluyor.

Emma'nın ev yapısı ekmeğinin arasına hindi dilimleri yerleştirdim, iki parça kirazlı pasta kestim ve bir kutu dondurmaya torbama koydum. Bir fare gibi sessizce büyük evin yolunu tuttum.

Farelerin, örümceklerin cirit attığı, iki kadının inleyerek bana seslendikleri mahzene indim. Kendimi çok önemli biri gibi görüyorum. Şarap raflarının altındaki kedi kapısını kaldırıp yiyecek torbasını içeri ittim.

Onlara verdiğim mumun ışığı çok titrek. Büyükannem öfkeyle bağırarak annemi yatıştırmaya çalışıyor. «Ellerini üstümden çek, Bayan Winslow. Bir süre kendimi karanlıkta kalmış bir çocuk sandım ve yanımda olduğun için mutluluk duydum. Ama bana bunu yapması için uşağına kaç para verdin? Niçin buradasın?»

«Cathy, sana yaptığı gibi bana da vurdu John. Benden nefret ediyor. Anlattıklarımı dinlemedin mi?»

«Dinledim. Kötü bir düş gibiydi. Chris de aynı sözleri söyleyerek senin davranışlarını açıklamaya çalışırdı. Gerçi senden nefret eder görünüyor ama yaptıklarına karşın hâlâ seni seviyor. Sana güveniyor... Kadınlara karşı aptalca bir bağlılığı var. Önce sana. Şimdi de bana.»

Babamın öğrettiği 'zor' sözcükleri öğrendiğime seviniyor-

-306-

GAZAP TOHUMLARI

dum. Bir gün anılarımı yazarsam, annemi cehennem ateşlerinden nasıl kurtardığımı kolayca anlatacağım.

Apple'in ahırından gizlice taşıdığım samanlar annemin saçlarına karışmıştı. Hücrelerini daha sıcak ve yumuşak bir hale getirdiğim için teşekkür bile etmediler bana. Uyurlarken itmişim samanları içeriye.

«Cathy, ağabeyini gerçekten sevmiyor musun? Yalnızca kullandın mı onu?»

Büyükannemi tokatlayan annem deli gibiydi. «Evet, seviyorum! Onu sevmeye sen zorladın beni! Senin hatan yüzünden utanç ve suçluluk duyguları içinde yaşıyoruz. Her an çocukların bunu öğreneceğinden korkuyorduk ve sayende öğrendiler!»

«John'un yüzünden!» diye fısıldadı büyükannem. «Ben buraya sizlere yakın olmak, yardım etmek, yaşamınıza birazcık karışabilmek için gelmişim. Ama tüm suçu bana yükleyebilirsiniz. Haklısın aslında. Beni iyi tanıyorsun, Cathy. Ben aptal ve zayıfım. Her zaman yanlış kararlar verdim. Karar verirken doğru olduğunu sanıyorum ama sonu hep kötü çıkıyor.»

Annem sakinleşip yere oturdu ve dikkatle annesine baktı. «Yüzünü niçin parçaladın?»

Büyükannem başını eğdi. Bir gün içinde on yaş ihtiyarlamış gibiydi. «Bart'dan sonra ölmek istedim. Hiçbir erkeğin beni istememesi için güzelliğimi yok etmeye çalıştım. Uzun bir süre senden nefret edip aynaya bakınca, karşımda yüzünü görmek istedim. Her yaz beni görmeye gelen Chris, kocamla olan ilişkisini senin yönünden açıkladı. Bart'ı gerçekten sevdiğini ve sağlığını düşünerek çocuğunu aldırması olman gerektiğini anlattı. Ama çocuğunu doğurduğun için teşekkür ederim, Cathy. Bana bir Bart daha verdin »

ikisi de seviyordu beni! Beni doğurmak için annem yaşamını tehlikeye atmıştı. Benim yüzümden büyükannem ondan nefret

— 307 —

GAZAP TOHUMLARI

etmekten vazgeçmişti. Sandığım kadar kötü biri değilim galiba.

«Cathy, lütfen bağışla beni.» diye yalvardı büyükannem. «Hiç olmazsa bir kez söyle bunu. Christopher beni sevip savunurdu ama geceleri beni uyutmayan, Bart'la balayımda bile rahat bırakmayan sendin. Senin ve ikizlerin yüzleri hâlâ düşlerime giriyor. Christopher senin ve benim olacak daima ama sevdiğim kızı geri ver bana!»

Annem tiz çığlıklarla büyükannemin üzerine atılıp yumruklamaya başladı. «Hayır! İsteddiğini asla söyleyemem!» Muma çarpıp yere devirdi ve samanlar alev aldı. Isınmak için sarındıkları eski gazeteler de tutuştu. Çıplak elleriyle alevlerle mücadele ettiler.

«Bart!» diye bağırdı büyükannem. «Eğer orda bizi dinliyorsan, çabuk yardım çağır! Babanı çağır! Hemen bir şeyler yap, Bart, yoksa annen yanacak. Eğer bizi öldürmesi için John Amos'a yardım edersen, Tanrı asla seni bağışlamaz!»

«Neee? Ben Tanrıya mı, yoksa John Amos'a mı yardım ediyorum?»

Deliler gibi merdiveni tırmanıp garajda bavullarını arabaya yerleştiren John Amos'a yaklaştım. Öteki araba hizmetçileri alıp götürmüştü bile.

Bagaj kapağını örtüp sırtarak bana baktı. «Evet, bu gece' Saat tam on ikide usulca aşağıya inip o ipi tutuştur.»

«Şu koka ipi mi?»

«Benzin dökmüştüm üzerine.»

«Kokusunu sevmeyip attım onu. Son yemeklerini pis kokan bir yerde yemelerini istemedim.»
«Ne diyorsun sen? Onlara yemek mi verdin?» Beni tokatlamak için döndüğü anda Jory üzerine atıldı. İhtiyar uşak yere düşünce, ağabeyim üzerine oturdu ve babam garaja daldı.

— 308 —

GAZAP TOHUMLARI

«Bart... sandviç yapıp pastayı kesmeni izledik. Söyle bakalım annenle büyükanne nerede?» Ne yapacağımı bilmiyorum. «Baba!» diye haykırdı Jory. «Duman kokuyor!» «Neredeler Bart?»

John Amos babama bağırdı. «Şu deli çocuğu uzaklaştırın burdan! Yangın çıkardı! Öyle delilikler yapıyor ki! Köpeğini bile öldürdü! Corrine'in korkup bana bile haber vermeden kaçmasına şaşmamak gerekir! Oh Tanrım... keşke buraya hiç gelmeseydik. Sonunun iyi olmayacağını söylemiştim Corrine'e.»

Yalan! Hakkımda yalanlar söylüyor! Söylediklerinin hiçbiri doğru değil!

«Hepsini sen yaptın! Deli olan sensin John Amos!» diye bağıırıp Malcolm'un yapacağı gibi tekmelemek için üzerine atıldım. «Geber John Amos! Öl ve günahlarından kurtul!»

Kollarından yakalayıp uzaklaştırdılar beni. Babam kucağına almış, sakinleştirmeye çalışıyordu. «Annen, Bart... Annen nerede? Yangın nerde çıktı?»

Kızıl bir sis vardı gözlerimde ama cebimden anahtarı çıkarıp babama vermeyi başardım. «Şarap mahzeninde, Foxworth Malikânesini yaktıkları gibi yanarak ölmeyi bekliyorlar. Malcolm istedi bunu. Küçük çatı farelerinin hepsinin yanıp günah toh> imlan saçmasına engel olmak için...»

Sanki bedenimden sıyrılmış, babamın dehşet içinde gözlerimin derinliklerinde beni aradığını izliyorum... ama gözlerim bomboştu. Ben orada değildim. Nerede olduğumu bilmiyorum. Aldırış bile etmiyorum.

— 309 —

Kefaret

Yangın. Ev yanıyor.

Elimden kurtulmaya çalışıyordu yerde yatan John Amos. «Kaçamazsın, ihtiyar. Kardeşimin beynini zehirledin. Yaptıkların için umarım yaşamının sonuna kadar hapislerde sürünürsün.»

Ben John'la uğraşırken Bart'ın tarifelerine uyan babam, annemle büyükannemi kurtarmak için içeri koştu.

«Bırak beni!» diye bağırdı John Amos. «Senin kardeşin tehlikeli bir deli! Köpeğini aç bıraktı ve tırmıkla öldürdü. Akli başında bir çocuğun yapacağı iş mi bu?»

«Niçin ona engel olmadın?»

«Şeyyy... vahşi bir hayvan gibi bana saldırmamasından korktum. Bu çocuk tıpkı büyükannesi gibi deli. Kedisinin iskeletini topraktan çıkarışını karım görmüş. Git ona sor istersen.»

Dediklerinin bir bölümü doğruydu. Garip davranışları vardı Bart'ın ama katil olabilir mi? «Kardeşim uykusunda konuşuyor, ihtiyar. Gündüz öğrendiklerini papağan gibi tekrarlıyor, incil'den parçaları ezbere okuyor. Biri öğretmese bilemeyeceği sözleri kolayca yineliyor.»

«Aptalsın sen! Kim olduğunu bilmiyor o. Bunu görmüyor musun? Büyük-büyükbabası Malcolm Foxworth olduğunu sanıyor ve sülalesinin tüm bireylerini öldürmek istiyor!»

Aynı anda garajın karanlığında kollarında annemle babam

görüldü. Büyükanne arından geliyordu. Yerimden fırlayıp «Anne! Anne!» diye haykırarak yanlarına koştum. Öylesine solgun, hasta ve kirli bir hali vardı ki.

«Bart nerede?» diye fısıldadı ve bayıldı. Gözlerimle kardeşimi ararken, John Amos'un yerinde olmadığını gördüm. Garajın kuytu köşesinde elinde ağır bir kürekle ortaya çıktı. «Baba!» diye haykırdığım anda küreği babamın kafasına indirdi. Kollarında annemle yere yığılan babamı öldürmek için küreği tekrar sallayınca, hayatımın belki en güçlü tekmesini savurup küreği havalandırdım. John Amos bana döndüğü anda ikinci tekmem midisini buldu.

Ama Bart nerede?

«Jory, annemle babanı burdan uzaklaştır,» diye seslendi büyükanne. «Alevler garajı sararsa benzin bidonları patlar. Çabuk ol!» İtiraz edeceğimi farkedip aceleyle devam etti. «Ben Bart'ı bulurum. Sen çocuklarınızı kurtar.»

Annemi kucaklayıp uzakta bir ağacın altına taşımak kolaydı. Babamı omuzlarından sürükleyip götürmek çok zaman aldı. Evin pencerelerinden duman yükseliyordu ve kardeşimle büyükanne hâlâ içerdediler.

Kendine gelmiş olan John Amos Jackson da içeri koştu. Büyükanne mutfakta yakalamış dövüyordu, dumandan gözlerim yanarak yanlarına vardığımda. «Bundan kurtulamayacaksın John!» diye bağırdı büyükanne ve eline geçirdiği ağır bir tablayı kafasına indirdi. Kurşun yemiş bir kuş gibi yere iniverdi ihtiyar uşak.

Aynı anda Bart'ı gördüm. Salonda asılı duran büyük portreyi sürüklüyordu. «Annemi kurtaracağım,» diye hıçkırıyordu bir yandan. «Sakin korkmayın, onu çıkaracağım burdan. Ben de Jory kadar cesurum... yanmana izin veremem. John Amos yalan söyledi. Tanrının ne istediğini bilmiyor aslında... bilmiyor...»

«Bart,» diye seslendi büyükanne tıpkı anneminkine benze-

yen bir sesle. «Ben burdayım. Resmi bırakıp beni taşı dışarıya.» Sanırım bileğini burkmuştu, topallayarak yürüyordu. «Haydi hayatım, çikalım artık dışarı.»

«Annemi kurtaracağım. Sen benim annen değilsin!»

«Ama ben senin annenim!» dedi kapının önünden bir ses. Annem duvara dayanmış, zorlukla ayakta duruyordu. «Haydi resmi bırak da hepimiz çıkalım buradan Bart.» Kardeşim inatla ikisine de baktı ama taşıyamayacağı kadar ağır olan tabloyu elinden bırakmadı. «Jory ile Cindy'yi benden çok sevmesine artık aldırmiyorum. İyi bir iş başarırım, herkes benim kötü ve deli olmadığımı anlar.»

Annem koşup kirli yanaklarına öpücükler yağdırırken, her tarafı duman kaplamıştı.

«Jory, itfaiyeye haber ver,» diye seslendi büyükannem. «Bart'ı çıkar burdan! Ben annemi taşıyabilirim!»

Ama annem sanki yangının farkında değilmiş gibi dışarı çıkmak istemiyordu, itfaiyeyi arayıp haber verdim. Annem hâlâ diz çöküp Bart'a sarılmış konuşuyordu. «Bart, hayatım, eğer Cindy'yi kardeşin olarak kabul edip mutlu olmayacaksan. onu hemen gönderebilirim.»

Bart'ın gözleri büyüdü. «Yoo hayır, göndermezsin...»

«Yemin ederim. Sen öz oğlunsun. Babana olan sevgimin bir parçasısın...»

«Babamı seviyor muydun?» diye sordu hayretle. «Gerçekten sevdin mi? Onu baştan çıkarmış ve öldürmüş olsan bile sevmiş miydin?»

Yanlarına koşup Bart'ı yakaladım. «Hadi yürü. Kurtulma şansımız varken çıkalım burdan.»

Kardeşimin eve girip çıkmak için kullandığı yan kapı gözüme ilişti ve oraya doğru sürükledim. içerde büyükannem neredeyse bayılmak üzere olan annemi yarı taşıyıp, yarı sürüklüyor-du.

Bart'ı babamın yanına doğru koştururken, annemin bayıldığını farkettilim. ikisi birden yere yuvarlandılar ve dumandan görülmez oldular.

«Aman Tanrım, Cathy hâlâ içerde mi?» diye sordu başındaki yaradan akan kanı durdurmaya çalışan babam.

«Annem ölecek! Biliyorum!» diye bir çığlık atan Bart eve doğru koşarken, peşini bırakmadım. Çelme takıp yere düşürünce deliler gibi boğuşmaya başladı. «Annemi kurtaracağım! Jory, bırak kurtarayım onu!»

«Sana gerek yok. Annesi kurtarır onu,» dedim omzumun üstünden yanan eve bakarak. Bir anda Madam M^ıirsha ile Emma yanımızda belirdiler ve ikimizi de babamın yanına sürüklediler.

«Cathy neredesin! Çık dışarı! Cathy, yanına geliyorum!» Kör-cesine alevlere doğru koşuyordu babam.'

Bahçeye açılan camlı kapıların birinden annem dışarı itiliver-di. Hemen kucaklayıp babama koştum.

«Hiçbirinizin ölmesine gerek yok!» diye haykırdım. «Sonunda anneniz hiç olmazsa bir çocuğunu kurtardı.»

Evden çığlıklar yükseldi. Büyükannemin siyah giysileri tutuşmuştu! Elleriyle alevleri söndürmeye çabalamasını bir karabasan gibi izledim.

«Yere yatıp yuvarlan!» diye haykırdı babam. Annemi bırakıp ona koştu ve otların üzerinde yuvarlandı. Büyükannemin gözleri dehşetle büyüdü ve yüzünü garip bir huzur ifadesi kapladı. Babam başını göğsüne dayadı. «Söylemek istediklerimi söyleye-meden önce sakın ölme, anne...»

Ama ölmüştü.. Yıldızlı gece göğüne dikilmiş donuk bakışlarından ben bile anladım öldüğünü.

«Kalbi,» dedi babam şaşkınlıkla. «Tıpkı babası gibi... Onu yere yuvarladığım zaman kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ve öldü. Ama kızını kurtarıırken öldü!»

Jory

Gençlik günlerimi karartan gölgeler, doğrulamaya korktuğum kuşkular, köşeleri saran örümcek ağları gibi yaşamından silinip gidiverdi.

Büyükannemin cenazesinden dönerken, yaşamın eskisi gibi süreceğini sanmıştım ama bazı değişiklikler oldu. Bart'ın sırtından sanki ağır bir yük kalkmış gibiydi. Kendisinden pek hoşlanmayan, sessiz, uysal çocuk oluverdi. Doktoru bir süre sonra bu duygusundan da kurtulacağını söylüyor, sevildiğine inanıp, dost edinebilirse.

Bu satırları yazarken pencereden dışarı bakınca, Bart'ın Noel armağanı olan midillisiyle oynadığını görüyorum. Ayrıca bir St. Bernard yavrusu verdi babam ona. Bazen gözleri yanımızdaki büyük evin kalıntılarına dalıyor ama çocukluğumuzun yitirilmiş yazında tanışmış olduğu büyükannesinden hiç söz etmiyor. John Amos Jackson, Apple ve Clover'in adları da evimizde hiç geçmiyor. Dünyanın hiç de peri masallarına benzemediğini anlamaya başlayan dengesiz küçük bir oğlanın mutluluğunu ve sağlığını tehlikeye atmak istemiyoruz.

Geçen gün yolda peçeli bir Arap kadını gördük ve Bart kara gözlerinde dayanılmaz bir özlemle ardından baktı. Nasıl biri olursa olsun, Bart'ın büyükannesini çok sevmiş olduğunu anlıyorum.

Ve üstelik annemin kendi kitabında anlattığı kadar kötü bir insan olmadığına da inanıyorum.

Belki John Amos Jackson da sonunda istediğini elde letti. Tarih kitaplarının 'Yitik Koloni' diye adlandırdıkları atalarının Virgi-nia'daki mezarlığında yatıyor şimdi. Belki de büyükannemin vasiyetnamesini merak ediyordur. Avukatımız yaşlı kadının her şeyini, Bart, Cindy ve bana bıraktığını söylediği zaman belki de mezarında dönmüştür. Hiçbirimiz onun yasal olarak akrabası sayılmıyoruz üstelik. Yirmi beş yaşımıza gelene dek paramızı annemle babam yönetecek.

Eğer istesek, görkemli bir villa bile yaptırabiliriz ama hâlâ ahşap evimizde oturup bahçemizle uğraşıyoruz.

Artık Bart temizliğe çok önem veriyor. Odasında her şeyi yerleştirmeden yatmak istemiyor akşamları. Fazla ısrar edince, annemle babamın bakışıklarını görüp, Malcolm Neal Fox-worth'un da böyle huyları olup olmadığını merak ettim.

Noel geçip de midillisine kavuştuktan sonra bir sabah Bart bazı koşullar öne sürdü: «Eğer Cindy'yi bu evde tutmak istiyorsanız, karı koca gibi yaşamaya son vereceksiniz. Yaşamımı günahlarınızla kirlletmenizi istemiyorum. Sen benim odamda yatacaksın, baba, annem de ömrünün sonuna kadar yalnız başına yatacak.»

Annemle babam seslerini çıkarmadan ona baktılar ve sonunda yanakları kızarak başını çevirdi. «Özür dilerim... Ben Malcolm değilim, di mi? Yalnızca benim, önemli olmayan biri,» diye mırıldandı.

Bazen de gerçek Foxworth kanı taşıdığını iddia ediyor Bart ve bir gün Foxworth Malikânesini yeniden inşa edeceğini söylüyor. «Sen istersen kırkına kadar dans edebilirsin,» diye bağırdı bir gün bana sevgili midillisini okşamama kızarak. «Ama benin kadar zengin olmayacaksın. İhtiyarlayınca bacakların değil aklın değeri artar!»

Elindeki kırmızı kaplı anı defterinden güç alarak konuşuyordu bazen de. «Dünyanın en ünlü aktörü olacağım! Perdeden ve sahneden bıkınca, yeteneğimi iş hayatında kullanacağım ve sanatımı beğenmeyenler bile bana hayran olacaklar.»

Bazı geceler uykum kaçınca, biz doğmadan önce olup bitenlerin mutlaka bir nedeni vardı, diye düşünüyorum. Yıkıntılardan güller yeşerir, değil mi? Bart'ın ilerlemek uğruna ezip geçeceği kadınlar için şimdiden endişeleniyorum. Büyük bir servet kazanmak için acaba büyük-büyükbabamızdan daha mı acımasızca davranacak?

Yarın onun elinden tutup bahçeye çıkaracağım ve birlikte Rodin'in 'Öpücük' adlı heykelini seyredeceğiz. Belki o zaman birbirlerini seven kadın ve erkeklerin yaptıklarının günah olmadığını, Tanrının arzusu olduğunu anlayabilir. Bart'ın bir gün yaşama benim açımdan bakması için dua ediyorum. Aşkın, sevginin her şeye bedel olduğunu öğrenmesi gerek.

Aşkla para arasında seçme yapmam gerekirse elbette aşkı yeğlerim. Ama önce bale gelir benim için. Yıllar sonra Bart yeni Foxworth Malikânesinde oturup milyarlarını sayarken, ben ailemi çevremde toplayıp genç, yakışıklı bir balet olarak kulaklarımda alkış sesleri, gözlerimde sahne ışıklarıyla mutlu olduğum günlerin anılarını anlatacağım.

Ben, Jory Janus Marquet aile geleneğini sürdüreceğim.

Bart

Eskisi gibi yine beni anlamıyorlar ve tanımıyorlar. Diğer insanlardan farklıymışım gibi acıyarak bakıyor Jory bana. Bale müziğinden hoşlanmadığım ya da renkler beynimde melodiler yaratmadığı için benim adıma üzüyor. Hiçbir şeyden zevk almadığımı sanıyor. Tanrının büyükannemi, Malcolm'u ve John Amos'u bana göndermesinin bir nedeni olduğunu biliyorum. Geleceğimi planladım bile. Onlar bana annemle babamı cehennemin bitmek bilmeyen alevlerinden nasıl kurtaracağımı öğrettiler.

Gece gündüz onları gözetleyip uyudukları zaman odalarına sessizce girerek günah işleyip işlemediklerini kontrol ediyorum. Ama yalnızca birbirlerine sarılıp uyuyorlar ve gözkapaklarının ardında gözleri dönüp durmuyor. Annem artık karabasanlar görmüyor. Kızkardeşinin üzerindeki boğucu egemenliğini kaldırdığından beri sabahları babamın mavi gözleri daha parlak, daha mavi görünüyor.

Onları kurtardım.

Evet, Jory bana acıyor. Ama bir gün büyüüp gerekli sözleri bulunca, Malcolm'un defterine yazmış olduğu bir cümleyi söyleyeceğim ona: Işık olması için karanlığın da olması gerekir...

Sonsöz

Annemi ikinci kocasının yanına gömmek üzere Greenglen-na'ya gitmeden önce olup bitenleri çok iyi anımsıyorum. Büyükannesinin öz babası Bartholomew Winslow'un yanına gömülmesi için çok ısrar etmişti Bart. Cenazede Emma ile Madam M. dahil hepimiz çok ağladık. Madamın benim bir akrabam için gözyaşı dökkeği hiç aklıma gelmezdi doğrusu.

! Mezara indirilen tabuta ilk toprak atılınca, birdenbire on iki yaşına döndüm. Babamın cenazesindeydik ve bir elimle annemin, diğeriyle ikizlerden birinin elini tutuyordum. Çok uzun zamandan beri içimde taşıdığım sözleri haykırdım elimde olmadan. Benliğimin annesine ihtiyaç duyan çocuk yanından yükseldi sesim. «Anne, seni bağışlıyorum! Seni hâlâ seviyorum! Beni duyuyor musun? Tanrım lütfen bağışladığımı söyle ona!» Hıçkırarak ağabeyimin kollarına yığıldım. Belki başka şeyler söyleyecektim ama Bart kara gözlerini üzerime dikmiş güçlü olmamı, sevdiğim adamın kollarından uzak durmamı söylüyordu. Ama ondan uzak durarak Chris'i nasıl yıkabilirim?

Beni kurtarmaya çalışırken annemin öldüğü büyük evin yıkıntılarının yanındaki evde yaşıyoruz hâlâ. Ama yaşamımız annemin kötü ruhlu uşağının, Bart'ın beynini çılgınca inançlarla doldurup Malcolm'un anı defterini

verişinden önceki günlere dönemedi bir daha. Onu çok seviyorum ama karanlık köşelere çekilip kara, acımasız gözlerini bana diktiğini görünce, beni kurtaracak Chris varken, niçin annemden intikam almak için bunca çabaya giriştiğimi merak ediyorum.

Dün akşam Jory ile Melodie harika bir Romeo ve Juliet sergilediler. Bart'ın çok bilmiş bir gülüşle onları izlediğini görünce titredim. Sanki dünyaya daha önce bir kez gelmiş ve her şeyi görüp geçirmişti. Her zaman sonunda istediğini elde eden biri gibi görünüyordu. Küçük Bart daima dikkatleri üzerinde toplamayı bilmiştir zaten.

Kilitleri açmayı kendi kendine öğrenip geceleri gizlice odamıza giriyor. Soluğumu tutarak hiç kıpırdamadan yatıp tatmin olup gitmesini bekliyorum. Malcolm'un ruhuna işlemiş olan kötülüğün küçük oğlumda yüzeye çıkacağından çok korkuyorum. Her zaman tarih kendini tekrar eder.

«Bugün yayınevinden bir mektup aldım,» diye fısıldadım Madam Marisha'ya. Jory ile Melodie'nin giyinmelerini bekliyorduk. «Belki çok para vermeyecekler ama yine de kabul edeceğim.»

Bir zamanlar içimi okuduğunda inanıp çekindiğim bakışlarını yüzüme dikti madam. «Evet, Catherine, ne kadar karşı dursam, koşullar ne olursa olsun, kafana koyduğunu yapacaksın.»

Ne demek istediğini anlıyordum. Bart sırlarımı kendime saklayıp tüm dünyaya yaymamam için uyarmıştı beni ama her hareketimi kısıtlayamaz ki.

«On besindeyken tahmin ettiğimden farklı bir yolda zengin ve ünlü olacaksın,» diye devam etti son zamanlarda en yakın dostum olan madam. «Azmi, sadakati, arzusu ve gücü olanlar istediklerini elde ederler.»

Tedirgin bir gülüşle gözlerimi Bart'dan kaçırıp gecenin yıldızı olan büyük oğluma baktım. Kitaplarım yayınlanınca, Malcolm Neal Foxworth'un ruhunun bir daha beni rahatsız etmeyeceğinden eminim.

Bir zamanlar annemin olan ve asla kavuşamadığım inci kolye sanki boynumdaymış gibi sihirli parmaklarım boğazıma yükseldi. Bir kez denemekten bir şey çıkmayacağını tekrarlardım ken di kendime. Kötülükler, yalanların karanlık gölgelerinde yaşar ve belki bazıları inanmayacak ama gerçeklerin parlak ışığında asla dayanamaz.

Elimde olmadan titreyerek Bart'dan biraz uzaklaşıp kolumu Chris'in beline sardım. O da kolunu omzuma atınca güven içinde olduğumu hissettim. Artık rahatça gülümseyerek Cindy'nin elini tutmak için uzanabilir, Bart'a bakabilir ve elini tutmayı deneyebilirim... Ama kurduğum aile çemberine girmeyi reddedip uzaklaştı benden.

Artık geceleri ağlamadığımı, düşlerimde, yapmadığımız kötülükleri yakalayabilmek için sessizce çatı merdivenini tırmanan büyükanneyi görmediğimi söyleyerek bitirmek isterim öykümü. Çatı çiçeklerinin dikenli saplarından yeşeren tomurcukların güneşte açan gerçek güller yarattığını yazmak isterim ama yapamıyorum bunu. Yine de armağan edilen altın madalyonların tersini çevirip, her parıltının altında bulunan paslı köşeleri aramayacak kadar olgunlaşıp akıllandığımı söyleyebilirim.

Çünkü neyi ararsanız, onu bulursunuz.

Başımı kaldırıncı, bir köşeye çekilmiş olan Bart'a takıldı gözlerim. Altın yıldız süslü, kırmızı deri ciltli bir defter vardı elinde. Hiç tanımadığı büyük-büyükbabasının yazdıklarını okurken sessizce kıpırdıyordu dudakları.

Titredim. Malcolm'un anı defteri yangında kül olmuştu. Bart'ın elindeki yapay deri ciltli ucuz bir defterdi ve her sayfası boştu.

Ama hiç önemi yoktu.

Chris ve Cathy en sonunda çocuklarıyla oturabilecekleri çok güzel bir eve sahip olmuşlardı.

Küçük çocuk deliliğin eşiğinde titrerken, ebeveyni, yıllarca Önce tohumları çatıda atılan, dikenlerinde hâlâ kan ve yangın izleri taşıyan korkunç olayın, çaresizlik içinde sona ermesini bekliyordu...